

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KOSTANIDIS FAMILY
BOOK THREE

OBSESSED *with* HER

THE GUARDIAN AND THE BALLERINA

D.A. LEMOYNE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

OBSESSED *with* HER

THE GUARDIAN

BALLERINA

D.A. LEMOYNE

Alıntı

"Benden bir daha kaçma." "O zaman
beni kalmaya zorla."

"Benden ne istediğinin farkında değilsin. Benim için hala çok gençsin."
"Başka bir erkek istemiyorum. Asla başka bir erkeğe ait olamam."

Ares ve Serenity (Ona
Takıntılı)

D. A. LEMOYNE

dalemoynewriter@gmail.com Telif hakkı

© 2025 D. A. Lemoyne.

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır.

Başlık: Ona Takıntılı Orijinal

Başlık: Obcecado pela Protegida

İlk yayın tarihi 2022

Kuzey Carolina – ABD

Yazar: D. A. Lemoyne

Kopyalama Düzenlemesi: The Word

Faery Kapak Tasarımı: Angela H.

Kapak fotoğrafı: K. Cadwallader

İllüstrasyon: Mery Ribeiro

İllüstrasyon: Gah Ilustra

İllüstrasyon: Crisci Arts

E-kitap ve Kağıt Kitap Biçimlendirme

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemeleri veya tanıtımlarında kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya kopyalanamaz.

Aşağıdaki kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye yetişkinlere yönelik temalar, küfürlü dil ve cinsel içerik barındırmaktadır.

Yetişkin okuyucular için yazılmıştır.

Sosyal Medya

[Instagram](#)

[Facebook Profili](#)

[Facebook Sayfası](#)

[Facebook Grubu](#)

[Pinterest](#)

Tanıtım

Dikkat: Tetikleyici unsurlar içerebilir.

Dikkat: Kostanidis Ailesi serisinin üçüncü kitabı Obsessed With Her bağımsız bir kitaptır. Her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak bir sonraki kitapta öncekilerden spoilerlar bulunması muhtemeldir.

Ares Kostanidis. Kibirli. Milyarder. Koruyucu. Korumaya yemin ettiği genç kadının yasak olduğunu bilen bir adam, ancak kurallar onun için geçerli değildir.

Bir balerin'in koruyucusu olmak zorunda kalmıştır.

Kadın ise kibirli adama itaat etmek zorundaydı.

Onu ilk gördüğü andan itibaren onu istedi, ama uzak durması gerektiğini biliyordu.

Yunanlı adama ilgi duyuyordu ama onun kendi liginin dışında olduğunu düşünüyordu.

Kardeşlerinin aksine, milyarder Yunan klanının ikinci en büyük çocuğu olan Ares Kostanidis, lüks arabalar yerine hızlı motosikletleri tercih ediyor. Güzel, seksi ve alışılmadık bir karakter olan Ares, karanlık mizah anlayışı, alaycı tavırları ve mücadeleci ruhuyla tanınıyor.

Ailesi dışında duygusal bağlar kurmadan bir hayat sürerken, kader onu dünyada yalnız kalan genç bir kadına karşı sorumlu olmaya zorlar.

Serenity Clementine Blanchet, küçük yaşta anne ve babasını kaybeden bir yetimdir. Almanya'da bir yatılı okula gönderilen Serenity, kendini baloya adar ve dans, onun için bir sığınak haline gelir.

Değişiklikten hoşlanmaz ve rutini sever, bu yüzden vasisi ona artık bir Yunan iş adamının emri altında olacağını söylediğinde kendini güvensiz hisseder.

Ares, kırılgan görünen dev mavi gözlü tanrıçadan etkilenir, ancak arzusuna boyun eğmemeye direnir.

Ancak bir olay her şeyi değiştirir ve Serenity'yi ona yaklaştırır. İş adamı, yasal vasiden koruyucuya dönüşmek zorunda kalır.

Bu zoraki yakınlık, çekiciliği yoğun bir tutkuya dönüştürür ve kısa sürede ikili, kontrol edilemez bir arzu yolculuğuna çıkar.

Ancak bu baştan çıkarma, para ve güç oyununda hiçbir şey görüldüğü gibi değildir ve sevdiği kadınla birlikte kalmak için Ares, onun geçmişini ortaya çıkarmak ve onu ölümcül düşmanlarından korumak zorunda kalacaktır.

En alaycı ve huysuz Kostanidis'in hikayesine dalmak için sabırsızlananlar için bu kitap tam size göre.

Ve yoğun, tutkulu bir Yunan erkeğiyle iyi bir romantizme karşı koyamayan hepimiz için, umarım her anın tadını çıkarırsınız!

Kuzey Carolina, 2025.

Yazarın Notu

Kostanidis Ailesi serisinin üçüncü kitabı olan Obsessed with Her, asi ve kavgacı Yunan savaş tanrısı Ares ve onun koruması Serenity Clementine Blanchet'in hikâyesini anlatıyor.

Bu destanın birinci kitabında, mevcut kahramanımız, ailesinin bir bankanın çoğunluk hissedarı olmak ve intikamını tamamlamak için gerekli hisseleri elde edebilmesi için genç kadının koruyucusu olmak zorunda kalır. Bu nedenle, bu eserin ilk birkaç bölümü, birinci kitap Seduced by Contract'ın başlangıcıyla aynı olacaktır. Ardından, bir zaman geçecek ve çiftimiz kesin olarak tanışacaktır.

Önceki kitaplarda olduğu gibi, olay örgüsü New York'ta geçecek, ancak bir kısmı New Orleans ve Yunanistan'da da geçecek.

Bu serinin başından beri, biraz öfkeli Yunan tanrısı Ares'e aşık oldum. Onun hakkında zihnimde canlandırdığım görüntü, kapaktaki görüntüye çok benziyor: seksi, yakışıklı, ironik ve tüm Kostanidou'lar gibi biraz da kötü.

Bu kitapta keder ve Serenity'yi takip eden bir sapık (erkek kahraman değil) gibi temalar yer alıyor. Erkek kahramanın ahlaki açıdan gri bir karakter olduğunu da lütfen unutmayın.

Bu lezzetli erkeklerden oluşan ailenin ilk neslinin destanının son kitabı, kindar ve intikamcı Hades'in hikayesini anlatacak.

Bir seri olmasına rağmen, her kitap farklı bir çifti konu alıyor. Yine de, sonraki kitap muhtemelen öncekilerden bazı spoilerlar içerecektir.

Son olarak, kitaplarım her zaman bağımsız hikayelerdir, ancak edebi dünyam birbiriyle bağlantılıdır, bu nedenle bir serideki karakterleri başka bir seride de bulabilirsiniz. Ancak, her zaman onların nereden geldiklerini açıklayacağım ve sizi ilgili esere yönlendiren bir dipnot bırakacağım.

Umarım yarattığım evrene, benim onu yaratmayı sevdiğim kadar
derinden aşık olursunuz.

XO,

D. A. Lemoyne

Serenity

PROLOG

On üç yaşında

NEW ORLEANS

“SEVGİLİ ROGER VE LETICIA BLANCHET, *sonsuz dek kalbimizde kalbimizde yaşayacaksınız.*”

Mezarlıkta bulunan anne ve babamın mezar taşındaki yazıyı okudum ve tekrar okudum. Sekiz yıl önce vefat ettiler.

Louisiana'ya her geldiğimde onları ziyarete geliyorum, ama dadım JeAnne'in *düşündüğü gibi onları özlediğim için* değil. Daha çok, onları unutmamak için kendimi zorluyorum, çünkü benim için onlar tamamen yabancılar.

Sonsuza kadar kalbimizde.

Kalbimde mi?

Evet. Öyle olması gerekir.

Ebeveynlerinin ölümünün yasını tutmak çocukların görevidir.

Bazen beni bu dünyada yalnız bıraktıkları için onlara kızsam da.

Sevgili Roger ve Leticia...

Sevgili Serenity mi? Kim tarafından? Yılda sadece iki kez gördüğüm JeAnne tarafından mı? Bana bakmak için maaş alan Bay Van Lith tarafından mı? Adımı bile zor hatırlayan yatılı okul öğretmenleri tarafından mı?

Hayır, ben herkesin kalbinde yaşayan sevgili Serenity değilim. Ben kimsenin hatırlamadığı yalnız Serenity'yim.

Ares

BİRİNCİ BÖLÜM

NEW YORK - SIN NIGHTCLUB

"Buraya bir daha gelme. Bunun için işe alınmadın."

Çalışanım olan kadının yüzünün, nasıl cevap vereceğini düşünürken kızardığını görüyorum.

"Ben..."

"İkimiz de zamanımızı boşa harcamayalım. SIN dansçılarıyla çıkmam. Güzelsin, ama ilgilenmiyorum. İşle zevki asla karıştırmam ve bir daha ofisime gelersen, işine veda edebilirsin."

Utanmış olduğunu görebiliyorum, ama umurumda değil. Normalde sıkıntı ve öfke arasında gidip gelen ruh halim şu anda berbat durumda.

Beklenmedik bir sorunu çözmek için çıkmak üzereydim ki, bir haftada üçüncü kez, yeni dansçılardan biri ofisimi temizlemek bahanesiyle içeri girdi.

Bu, tek bir çalışanın dahil olduğu münferit bir olay değil ve sonuncu da olmayacağını biliyorum. Sonunda, içlerinden biri yatağıma atlamaya, kendilerini ima etmeye çalışıyor. Benim için çalıştıkları için beni baştan çıkarma şansları olacağını düşünen birkaçını kovmak zorunda kaldım, ama ben iş ile seksi asla karıştırmam.

Başı eğik bir şekilde geri çekilip gitmesini izledim, ama ona acımadım. İşe alındığında kuralları biliyordu.

Ve şu anda, başa çıkmam gereken çok daha büyük bir sorunum var. Rey Cardona de la Vega.

Kardeşlerim ve ben aylardır anlaşma yapmaya çalıştığımız lanet olası münzevi İspanyol, inatçılığıyla hayatımızı cehenneme çevirdi.

Adam nadiren kalesinden çıkar ve basında neredeyse hiç görülmez. Bu yüzden, doğum günümde SIN'e, yani benim gece kulübüme gelip, şirketlerinin bizim grup tarafından satın alınmasını görüşmeyi kabul ettiğinde, onu yumuşatmanın bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum.

Ekstra bir teşvik.

Kardeşlerim gibi ben de rakiplerimi inceler ve zayıf noktalarını bulurum.

Rey antisosyal olabilir, ama her şeyden önce o bir erkek ve duyduğum kadarıyla, yakınlaştığı tek kadınlar lüks eskortlar.

SIN'de eskort hizmeti vermiyoruz. Kulübümün rolü, toplumun küçük bir kesiminin fantezilerini gerçekleştirmek ve eminim ki o da bunu biliyor. Politikacılar, devlet başkanları, krallar, benim gibi işadamları... Kaybedecek çok şeyi olan ve bu nedenle bazı arzularını hiçbir yerde tatmin edemeyen erkekler.

SIN iki yıldır var ve üye olmak neredeyse bir geçiş ritüeli gibidir; aday bir eleme sürecinden geçer ve kısa bir süre sonra geçmişi kontrol edilir.

Her iki taraf için de gizlilik anlaşması vardır, ayrıca eğlencenin temel bir parçası olarak işe alınan kızlar için de.

Burada müşteriler özel bir odada iç çamaşırı giyerek kızlarımıza gösteri yapabilirler. Ya da saatlerce kadınların ayakkabılarını yalayabilir, tasma ile çekilebilir veya kırbaçla dövülebilirler.

Yapamayacakları tek şey onlara dokunmaktır ve bu kısıtlama, çoğu için daha da heyecan vericidir.

Yargılama yoktur.

Özel odalarda kamera yoktur. Cep telefonları yasaktır.

Hedonizm sadece hoş görülmekle kalmaz, teşvik edilir.

SIN, suçluluk duymadan zevk alabileceğiniz bir yerdir ve benim amacım, İspanyol'un bizimle iş yapabilecek kadar rahatlayabilmesidir.

Rey'in aldığı tek teklifin bizimki olmadığını biliyorum ve önceki tüm tekliflerin reddedildiğini de biliyorum, bu yüzden onun eğlencesi için farklı bir şey planladım ve ona özel dans yapmak üzere İspanyolca konuşan bir dansçı tuttum.

Kendi ana dilinde konuşmayı tercih edeceği aklıma geldi.

Mükemmel kızı buldum: Madison Foster*. Güzel ve biraz da beceriksiz. Onunla şahsen görüştim, onu özenle seçtim ve şimdi her şey lanet bir tesadüf yüzünden mahvolabilir.

Biri bana kardeşim Zeus'un ona ilgi duyacağını söyleseydi, ona inanmazdım.

Dördümüzün en büyüğü, tam bir bankacı imajına sahip ve kadınları da her zaman aynı, sanki seri üretim kopyalar gibi. Birbirlerinden nasıl ayırt edebileceğinizi bile bilmiyorum, çünkü kardeş gibi görünüyorlar.

Sofistike, uzun boylu, güzel, iyi eğitilmiş... ve çok sıkıcı.

Ve şimdi de o piç kurusu, tam da Rey'i eğlendirmek için seçtiğim kadına ilgi duymaya karar verdi.

Müdür Zeus'un İspanyol iş adamı için ayrılmış odada olduğunu söylemeye geldiğinde, hatayı düzeltmek için hemen oraya gittim, ama odaya girip yüzünü gördüğüm anda planımı değiştirmem gerektiğini anladım.

Şu anda, Madison'ın performansından habersiz, onu izliyorum, çünkü piç kurusu burada olmaması gerektiğini biliyor.

Ne oluyor böyle?

Dansçı beni henüz görmedi. Bana sırtı dönük, yarı çıplak, ama o kadar sinirliyim ki, hayal ettiğim cömert kıvrımlarını bile fark etmiyorum.

Konuşmak için ağzımı açtığımda Zeus başını sallıyor, ama ben genelde kolayca pes etmem. O benimle konuşana kadar kıpırdamayacağım.

Vazgeçmeyeceğimi bilen Zeus, yüzünde somurtkan bir ifadeyle sandalyeden kalkıyor. Dansçının yanından geçip ona "Gitme" diyor.

Tam o anda, kadın odada başka biri olduğunu fark eder.

"Rey için dans etmesi gerekiyor," derim çıkarken ve o arkamızdan perdeyi kapatır.

"Hayır."

"Ne demek 'hayır'? Onu bu yüzden işe aldım."

"Onunla özel bir ilişki istiyorum."

Kardeşıme deliye dönmüş gibi bakıyorum. "Uyuşturucu mu kullanıyorsun?" "Aptal."

"Hayır, ben ciddiyim. Bu kulübü iki yıldır işletiyorum ve sen buraya gelmekten hep nefret ettin. Şimdi de tek ulaşılamaz dansçı ile özel olmak mı istiyorsun? Bugün sadece iş konuşacaktık, ağabey

büyük kardeşim, o yüzden beyninle düşün, aletinle değil, ve kadının işini yapmasına izin ver."

"Gecenin geri kalanını ödeyeceğim, ama ben izin vermeden bu odadan çıkmayacak."

"Tanrım, artık delirdiğine eminim! Müzakere ettiğimiz bir adamla dansçı için rekabet etmen mümkün değil."

"Başka bir kadına üç katı öde, ama bu kadın bugün benim emrimde olacak."

Bir süre sessizce ona baktım ve sonra, "Umarım ne yaptığını biliyorsundur. Madison yeni işe alındı ve tacizden dava açılmasını istemem." dedim.

"Madison ne? Soyadı ne?" "Foster."

"Bir daha buraya gelme," diyor ve içeri girip perdeyi bir kez daha kapatıyor.

Siktir!

"Ne oldu?" En küçük kardeşim Hades, koridorda bana rastlayınca sorar. Ofisime doğru gidiyor gibi görünüyor.

Geldiğini bile bilmiyordum. İşle ilgili olsa bile sosyalleşmeyi seven biri değildir.

"Zeus hayatımı mahvediyor," diyorum. "Kalacak mısın?"

"Hayır. Sadece sana sarılmaya geldim. Eminim benim yardımım olmadan da o İspanyol piçiyle başa çıkabilirsin."

Her zamanki gibi, onun hala takıntısına kapıldığını fark edince endişeyle saçlarımı okşuyorum. "Bu saatte nereye gidiyorsun, Hades?"

"Onun nerede olduğuna dair umut verici bir ipucu aldım."

"Siktir git! Bu konuyu bırakmalısın kardeşim. Bitti artık."

"İkisi de yaptıklarının bedelini ödeyene kadar bu iş bitmeyecek."

Tartışmaya zaman tanımadan, arkasını dönüp bakmadan uzaklaşır.

* "Seduced by Contract" kitabındaki FMC.

Ares

İKİNCİ BÖLÜM

Haftalar sonra

LANET OLASI BİR ÇİĞ. Zeus'un Madison ile görüşmesi böyle sonuçlandı.

Yıllardır kardeşim, ailemizi mahveden aileden intikam almaya çalışıyordu. Babamızın babasına, düşmanlarımıza ait bankayı satın alıp "Gordon" soyadını bir şaka haline getireceğine dair söz vermişti.

Kardeşim tüm hayatını bu sözün rehberliğinde yaşadı.

Ve sonra, aniden, dördümüzün en dengeli olanı, sadece bir macera olması gereken bir kadına deli oldu, ta ki on yıldan fazla süren intikam arayışının sonunu getirecek olan imzalı anlaşmanın kurallarını yerine getirme zamanı gelene kadar.

Lanet olası kaosun geleceğini bir kilometre öteden görebiliyordum. Zeus, Madison'dan bir daha özel danslar yapmamasını, sadece sahnede performans sergilemesini istediği anda, onun geri dönüşü olmayan bir yola girdiğini anladım.

Madison'ın özel danslardan kazanacağı paranın eşdeğerini ödemeye karar verdi, sırf başka bir erkekle yalnız kalmasın diye.

Aslında, Madison'ın istifasını istediğini biliyorum, ama o uysal bir tip olmadığı için başarılı olamadı.

Kendine cehennem yaratmasaydı, her zaman kendine hakim olan onun, hiç sofistike olmayan çok daha genç bir kıza deli olması eğlenceli gelirdi belki. Ama ruh halim buna hiç de yakın değil.

Ben ve diğer iki kardeşim Dionysos ve Hades, kuzenlerimiz Odin ve [Christos*](#) ile bir araya gelerek, şu anda ortaya çıkan soruna bir çözüm bulmaya karar verdik.

Zeus, kendisi henüz farkında olmasa da, rakip ailenin reisi Gordon ile yaptığı anlaşmanın kendi üzerine düşen kısmını yerine getirmeye artık istekli görünmüyordu.

İkisi arasındaki anlaşma bozulduğunda, ihtiyacımız olan *GordonBank* hisselerini asla elde edemeyeceğiz.

Madison'ın kardeşimin hayatında sadece geçici bir rol oynadığını düşünsem bile, planlarımızın suya düşme ihtimali zaten vardı, çünkü Gordon gelenekçi biridir ve skandallardan nefret eder. Zeus ve Madison'ın ilişkisi hakkında küçük bir sızıntı bile onun geri adım atması için yeterli olurdu.

Bir bankacının bir dansçıyla ilişkisi mi? New York'ta bundan daha büyük bir skandal olamazdı.

Onu Dionysus'un evindeki bu toplantıya davet ettiğimizde, Zeus planımızı bilmiyordu, sadece öğle yemeği olduğunu sanıyordu. Ama gelir gelmez, Kuzey Carolina'da yaşayan Christos'un bile gelmesinin tesadüf olmadığını anladı.

"Hepinizin burada olması tesadüf değil," diyor Zeus, bariz olanı dile getirerek.

"Hayır, değil," diye cevapladım.

Bana bakar ve toplantının Madison ile ilgili olduğunu anlar. "Dışarı çıkalım," der Dionysus. " 'in yanında çalışan dadı [Joseph*](#) yeni işe alındı ve benim gözetimim olmadan onunla havuz başında olması hoşuma gitmiyor."

Ağaç gölgesinde, masanın etrafındaki sandalyelere otururuz ve kısa süre sonra bir hizmetçi içecekler getirmek için gelir.

"Uzun kalamam," diye uyarıyor Zeus.

"Neden?" diye sorar Odin, hepimiz cevabı bilmemize rağmen. "Bir randevum var," der.

"*Madison*'la mı?" diye soruyorum, çünkü diplomasi hiç benim güçlü yanımla olmamıştır.

"Bu da ne demek? Bu buluşmanın tesadüf olduğunu düşündüğümü sanıyorsan, beni pek tanıyorsun demektir."

"Tesadüf değildi," diye onaylar Hades. "Bu, kendi hayatını mahvetmeni engellemek için yapılan bir girişim."

"Şifreli konuşmalar benim uzmanlık alanım değil," diye sinirlenerek homurdanır ağabeyim.

"Hayır, benim uzmanlığım," diyor Odin, alışılmadık bir şekilde iyi bir mizah anlayışı sergileyerek.

"Sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Gordon'la olan *durumun* için bir alternatifimiz var."

"Büyükbabama verdiğim sözü bozmayacağım."

"Bu söz tam olarak neydi?" diye sorar aramızdaki en yaşlı olan Christos. "Bildiğim kadarıyla, babanın ölümünün intikamını almak için tüm servetlerini yok etmişti."

"Evet, ve yüzyıllardır süregelen isimlerini ortadan kaldırmak. Bu yüzden anlaşılmayı yaptım. Onları alt etmenin başka yolu yok. Yıllardır araştırma yapıyorum."

"*GordonBank*'ın hisselerini satın alıyoruz," diyor Odin. "Ne?"

"Aylardır *GordonBank*'ın hisselerini satın alıyoruz," diyor Christos.

"Bu mümkün değil," diye araya girer Zeus. "O, benim soyadıyla bağlantılı her türlü satışı engelliyor ve herkes bizim kuzen olduğumuzu biliyor."

"Benim ve Odin'in holdingine ait, ancak bizimle doğrudan bağlantısı olmayan küçük şirketleri kullanıyoruz," diyor Christos. "Ayrı ayrı, yönetim kurulunu kontrol altına alacak kadar hisseye sahip değiliz, ancak hisselerimizi birleştirirsek, çoğunluk hissedarlığı elde etmek için sadece yüzde bir eksik kalır. Yüzde elli bir. Bu gerçekleştiğinde, *GordonBank*'ı tamamen kontrol edecek üçüncü bir şirket kuracağız."

"Ve sonra onu sana satacağız," diye ekliyor Odin, ben de kardeşim bu oyunun kurallarını değiştiren gelişmeyi sindirmeye çalışırken onu izliyorum.

Onun düşünce tarzını biliyorum. Zeus, kuzenlerimizin planı işe yararsa Gordonlara karşı intikamımızı alacağımızı, yaşlı adamın şantajından kurtulacağını ve aynı zamanda büyükbabamıza verdiği sözü yerine getireceğini biliyor.

"Bir şey söyle," diyor Hades.

"O yüzde birini elde etmen ne kadar sürer?"

"Şu anki sahibi profesyonel değil, vasisi tarafından temsil edilen yetim bir kız olduğu için işler düşündüğümüzden daha zorlu geçiyor," diye açıklıyor Christos.

"Üç katını teklif et."

"Deniyoruz, ama direnmiyor, çünkü bu, anne babasını kaybettikten sonra kızlar yetimhanesinde yaşayan kızın kalan tek mirası gibi görünüyor."

"Her halükarda, planlarım gerçekleşince, bir zamanlar GordonBank olarak bilinen şey

"Her halükarda, planlarım gerçekleşirse, bir zamanlar *GordonBank* olarak bilinen şeyden geriye hiçbir şey kalmayacak," diyor. "Hisseler, atılmış şeker kağıtlarından daha az değere sahip olacak. Satmak onun için iyi bir hamle olacak."

"Çalışanlar ne olacak?" diye soruyor Odin.

"Onları benim şirketlerime ve kardeşlerimin şirketlerine dağıtacağım. Yüz elli binden fazla insanı işsiz bırakmayacağım."

"Bu çok yüksek bir rakam," diyor Christos. "Ama onları bazı işlerimize de yerleştirebiliriz. Emeklilik yaşına gelmiş olanlara ise bir tür teşvik sunabiliriz."

"Bunu neden yaptın?" diye sorar Zeus.

"Bir söz yüzünden hayatını mahvetmene izin veremezdim," diye cevaplar kuzenim Odin.

"Gordon ile olan sözleşmeyi bozmanın cezası ağır olacak," diyorum.

"Hayır. Anlaşmamızı uygulamak için hisselerin çoğunluğuna sahip olması gerekir Zeus açıklıyor. " Christos ve Odin son yüzde birini güvence altına alabilirlerse, o biter. Diğer tüm hissedarlarla pazarlık yapsa bile, ki bu çok olası değil, asla yüzde kırk dokuzdan fazlasını alamaz."

"Bu yaşlı adam için büyük bir darbe olacak." Dionysus gülüyor, çünkü kalbimizde Gordon soyadını taşıyan kimseye merhamet yok. O lanet olası aile yüzünden babamız hayattan vazgeçti.

"Gordon sert bir adamdır," diyorum. "Ayrıca, o piçin ölü oğlundan daha iyi değildir. Emerson lanet bir şantajcıdan başka bir şey değildir."

Haftalarca çok gergin olduktan sonra, sonunda biraz rahatladım.

Her şey yolunda giderse, büyükbabamıza verdiğimiz söz yerine getirilecek ve kardeşim bunun için geleceğini mahvetmek zorunda kalmayacak.

* Onlar sırasıyla *About Love and Revenge* ve *The Tycoon's Obsession* kitaplarının kahramanlarıdır.

* O, Dionysus'un oğludur. Bu noktada, mevcut serinin 2. kitabının kahramanı Cici'nin henüz Dionysus'un hayatına girmediğini belirtmek önemlidir.

Ares

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aylar sonra

NEW YORK

"Lanet olası yüzde bir hakkında herhangi bir haber var mı?" Zeus telefonda bana soruyor. Odin ve Christos henüz eksik olan şeyi elde etmeyi başaramadılar.

"Hayır, ama bir planım var. Kızın vasisi neredeyse yüz yaşında ve sanırım vesayetindeki kızın kaderinden endişe duyuyor," diyorum.

"Peki ne yapmayı planlıyorsun?"

"Piyasa değerinin beş katını teklif etmenin yanı sıra, küçük kız için profesyonel bir vasi bulacağım."

"Sence ölmekten ve onu çaresiz bırakmaktan mı korkuyor?"

"Evet. Hisse senetlerini değerinden çok daha fazla bir fiyata satın almayı teklif ederek ve vesayet sorununu da çözerek, kızın korunmasını sağlayacağım."

"Çocuk kaç yaşında?" diye soruyor.

"O çocuk değil, genç bir kız. On yedi yaşında, ama öğrendiğim kadarıyla mirasa ancak yirmi bir yaşında ve evlendiği takdirde erişebilecek. Aksi takdirde yirmi beş yaşına kadar beklemesi gerekecek."

"Babası aptalmış," diye homurdanır.

"Katılmamak mümkün değil, ama belki de niyeti iyiydi. Sorun, kızının yetişkin olarak kendi hayatını yönetmesini engellemiş olması. O benim kızım olsaydı, tüm mirası alması için yirmi bir yaşını şart koşturmak makul olurdu, ama evlenmesini şart koşmazdım."

"Bu konuyu hallet, Ares. Bu meseleyi kapatmak için sabırsızlanıyorum." Sesi endişeli geliyor.

Gordon'un onu her geçen gün daha fazla zorladığını biliyorum. Başka bir durumda, kardeşim o orospu çocuğuna siktirip gitmesini söylerdi, ama sahip olmadığımız yüzde birlik hisse olmadan, bu intikamımızı alma şansımızın sonu anlamına gelirdi.

Birkaç gün sonra

"En iyisi vasinin kendisiyle yüz yüze görüşmek," diyorum, bu saçmalıktan bıkmış bir halde.

Zeus'un ofisindeyiz, bankamızın genel merkezinde. Hepimiz sadece hissedar değil, aynı zamanda yönetim kurulundayız, ancak Dionysus, Hades ve benim ayrı işlerimiz olduğu için CEO pozisyonunu kardeşim işgal ediyor.

"Lanet olası inatçı adam!" diye homurdanıyor. "Daha ne isteyebilir ki?"

"Bir garanti. Profesyonel bir vasi tutmamı kabul etmez.

Ama telefonda konuşmak işe yaramıyor. Birlikte oraya gitmeyi öneriyorum." "New Orleans'a mı?"

"Evet. Ne zaman uygun olur?"

"En kısa sürede. Sorun çoktan çözülmüş olmalı." "O zaman Louisiana gezisini organize etmeye başlayayım."

"Yapın. Hisse değerinin on katını ödemem gerekse bile, *GordonBank'ın* çoğunluk hissedarı olmak için gerekenleri elde edene kadar geri dönmeyeceğim."

"Her şeyi çözebileceğini düşünüyor musun?" Hades, piyano barında yanımda otururken soruyor.

Geçmişte birlikte dışarı çıktığımızda, yatlarımızda veya Vicenzzo gibi arkadaşlarımızın yatlarında düzenlenen partilere giderdik, ama kardeşim artık takıntısı dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyor.

"Sanırım. İstedğim çözüm bu değil, ama anladığım kadarıyla, mümkün olan tek çözüm bu," diyorum.

"Peki bu ne olacak?"

"Kızın koruyucusu rolünü üstleneceğim."

"Siktir!" diye inliyor ve konuşmasa da bu fikir hakkında ne düşündüğü açık: bu lanet olası bir kabus olacak.

Aklı başında kim bir gencin bakımını üstlenmek ister ki? Ben değil, orası kesin.

"Kişisel bir şey olmayacak. Mesafemi koruyacağım ve Serenity, varlıklarını devralacak yaşa gelene kadar ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağlayacağım."

"Evlendikten sonra mı? Bu fikir saçma! Yirmi bir yaşında, sadece geçimini sağlamak için bir taahhütte bulunmaya zorlamak, Orta Çağ'da yapılabilecek türden bir şart gibi görünüyor."

"Hayır. Orta Çağ'da muhtemelen on iki ya da on üç yaşında evlenmek zorunda kalırdı," diyorum alaycı bir şekilde. Niyeti iyi olsa da, vasiyetine böyle bir madde koyduğu için babasını biraz hor görmeden edemiyorum.

"Ne yapmayı düşünüyorsun? Duyduğuma göre kız Almanya'da bir yatılı okulda."

Hades'in bu ayrıntıları nasıl bildiğini merak etmiyorum. Dördümüz de son derece kontrolcü insanlarız, ama kardeşim bambaşka bir seviyede. İlgi alanlarımız söz konusu olduğunda, *başkalarının mahremiyeti* onun için anlamsız bir kavram.

"Öyleydi. Serenity dün on sekiz yaşına girdi, ama birkaç gün önce New Orleans'a geri taşınmıştı."

"Onun için bir planın var mı?"

"Daha önce de söylediğim gibi, şu anki vasisi beni yeni vasisi olarak kabul ederse, onu uzaktan denetleyeceğim. Elbette onu izlemesi için adamlarımdan bazılarını görevlendireceğim, ama bunun dışında, aptalca bir şey yapmaması şartıyla özgürlüğüne sahip olacak. Çok genç ve beş yaşından beri Almanya'da bir yatılı okulda okuduğu için naif de olmalı."

"Hay sıçayım! Yetim kaldığında neredeyse bir bebek miydi?"

"Evet. Uzun süredir onunla birlikte olan bir dadı olduğunu biliyorum. Hala kız için çalışıyor. Bu kadın, sanırım, kızın geçmişiyle olan tek bağı."

"Peki ya şu anki yasal vasisi?"

"Daha önce de söylediğim gibi, neredeyse yüz yaşında ve hasta. Hisse satışını onaylamakta bu kadar tereddütlü olmasının nedeni bu. Kızın büyüdüğünde bir miktar varlığı olmasını sağlamak istiyor."

"Bu, onu koruduğu anlamına mı geliyor?"

"Sanmıyorum. Yasal bir yükümlülüğünü yerine getiriyor, hepsi bu."

Sessizce bana bakıyor ve daha fazla bir şey söylemek istediğini biliyorum.

"Ne?"

"Serenity, o pislikler için mükemmel bir hedef olacak. Güzel ya da çirkin olması fark etmez, balın üzerine sinekler üşüşür gibi onun üzerine üşüşecekler. Genç, yetim, deneyimsiz ve mirasçı. Bu kız tam bir paket."

Bar tezgahının tahta üstüne parmaklarımla ritim tutuyorum. Karar verirken yaptığım bir tik bu.

Elbette onun söylediklerini düşündüm. Kostanidis kanı lanet bir hastalık gibidir — omuzlarımızda dünyanın yükünü taşıyoruz. Birisi bize ait olduğunda, ister kalıcı ister geçici olsun, onu şiddetle savunuruz.

"Belki onu New York'a taşınmaya ikna edebilirim."

"İşe yaramaz. Hayatı boyunca bale eğitimi aldı. Ülkenin en iyi okullarından biri olan New Orleans'taki okula kabul edildi. Profesyonel olmak istiyor."

"Joffrey Bale Okulu'nun seçmelerine katılabilir. Ailemiz on yıllardır bu dans okuluna bağlı yapıyor ve kızın kabul edileceğinden eminim."

"Bütün bunları zaten düşündüm, Hades."

"Ve?"

"Daha önce de söylediğim gibi, ilişkimizi bu kadar kişisel hale getirmek niyetinde değilim. Serenity Louisiana'da iyi olacak. İhtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağlayacağım ve iyi eğitilmiş korumalarla ona bakacak gerçek bir ordu kuracağım."

"Sence yirmi beş yaşına kadar bekar kalacak mı?"

"Bildiğim kadarıyla hiç kimseyle çıkmadı, ama 21 yaşında evlenip hak ettiği parayı almak istiyorsa, benim onayımı alması gerekecek. Vasiyette öyle yazıyor."

"Seçtiği kişi uygun değilse müdahale etmeyi düşünüyor musun?" Bana bir gülümseme taklidi yapıyor, ama kardeşim için bu bile nadir bir şey.

"Kötü bir seçim yaptığını düşünürsem, sadece müdahale etmekle kalmayacağım. Bana itaat etmesi gerektiğini ona anlatacağım."

Serenity

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İki hafta sonra

NEW ORLEANS

"Artık bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun, JeAnne. Ben bebek değilim."

"Evet. Artık genç bir hanımsın," diyor, ama giyinme masasının arkasında kalarak saçımı taramaya devam ediyor.

Gülümsemeyi saklamaya çalışarak gözlerimi devirdim. JeAnne, hatırlayabildiğim kadarıyla benim dadımdı. Fotoğraflarına bakmazsam anne babamı hatırlamıyorum, ama çocukluk anılarımın hepsinde sevgili JeAnne var.

"Ben bir yetişkinim. *Genç hanım* demek, ergen gibi geliyor." "Hımm."

"Bu 'hımm' ne anlama geliyor?"

"Söyleyeceğim şeyi yanlış anlama. Sonunda eve döndüğün için çok mutluyum, ama şimdi birinin senin masumiyetinden yararlanmaya çalışacağından endişeleniyorum. Hayat hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Anlaşılan, ailem vefatları durumunda benim için yasal düzenlemeleri konusunda çok dikkatli davranmışlardı. Nitekim, ben henüz beş yaşındayken vefat ettiler.

Her iki tarafta da akrabamız kalmadığı için, bana bakması için bir vasi atadılar: Bay Van Lith. Ben henüz küçük bir kızken o zaten çok yaşlıydı ve ailemin öldüğü sırada hastaydı. Daha sonra öğrendiğim kadarıyla

, o beni görmeye gelene kadar neredeyse iki ay boyunca JeAnne bana bakmıştı.

Hiçbir zaman yakın olmadık. JeAnne benim tek ailem ve tüm hayatını bana adadığı için ona her zaman minnettar olacağım.

Almanya'da yatılı okula gittiğimde, Bay Van Lith onu göndermek istedi. Ben hala çok küçüktüm, ama neredeyse bir hafta boyunca ağlayarak onun kalmasına izin vermesi için yalvardım.

O da pes etti ve anne babamı kaybettiğim on üç yıl boyunca o benim ailem oldu.

Ondan başka, en büyük aşkım baledir.

"Erkeklerden bahsediyorsan, endişelenmene gerek yok. İlgilenmiyorum. Sadece tüm zamanların en büyük balerini olmak istiyorum."

"Sadece bu mu?" diye şaka yapıyor. "Çok mütevazısın, Bayan Blanchet."

Ciddi bir ifade takınıp, elini omzumun üzerine koyarak aynada ona bakıyorum. "Başka ne olabileceğimi bilmiyorum, JeAnne. Profesyonel dansçı olmak hayatımın amacı."

Kafama bir öpücük kondurur. "O zaman öyle olacaksın."

"Bay Van Lith gelecek hafta benimle konuşmak istediğini söyledi. Sence ne hakkında olabilir?"

"Muhtemelen mirasınla ilgili. Dediğin gibi, artık yetişkinsin."

"Yetişkinim, ama yirmi bir yaşında evlenene kadar ya da yirmi beş yaşında bekar bir kadın olarak bağımsız olamayacağım."

"O her zaman iyi bir geçim kaynağı olmuştur. Mirasına erişmek için evlenmene gerek yok. Doğru zamanı bekle."

"Evet, biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, para umurumda değil. Bale derslerine devam edebilecek ve dans etmek için ihtiyacım olan her şeyi alabilecek kadar param olduğu sürece benim için sorun yok."

Alt dudağımı ısırarak, gelecek hafta vasime sormak istediğim şeyi düşünüyorum.

"Seni rahatsız eden ne?" diye sorar.

"Sence Bay Van Lith, evin boş odalarından birinde bir bale stüdyosu kurmamı kabul eder mi?"

"Sanırım kabul eder. Neden böyle bir şeyi reddetmesin ki?"

"Bilmiyorum. Ne kadar param olduğunu bilmiyorum."

"Eminim yeterince vardır. Ama dans okulunda eğitim almayı tercih edeceğimi düşünmüştüm."

"Hayır. Ders saatleri dışında da saatlerce antrenman yapmak istiyorum. Pratik yapmak mükemmelliğe götürür, JeAnne. Yatılı okulda günde iki kez bale derslerine katılabiliyordum ama öğretmen ders bittiğinde çok sinirleniyordum. Ders bittikten sonra sadece bir saat daha antrenman yapmama izin veriyordu. Evde bir odam olursa istediğim zaman pratik yapabilirim."

"Altı boş oda var, Serenity. Eminim vasin antrenmanın için bir oda ayarlamayı reddetmez."

Bir hafta sonra

"Sizi doğru anladım mı bilmiyorum," diyorum, ama aslında çok iyi anladım. O kadar iyi ki midem bulanıyor.

"Ben çok yaşlıyım, hanımefendi, ve sizin için en iyisinin ne olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden benim yerime geçecek başka birini arıyorum."

"Artık benim vasim olmaman benim için daha mı iyi?" diye soruyorum, bu haberin beni ne kadar üzdüğünü belli etmemeye çalışarak.

Bana karşı her zaman profesyonelce davrandığı halde, değişiklikten nefret ediyorum.

Hayatımı kurallara göre yaşıyorum.

Kilo almamak için ne kadar yemem gerektiğini. Daha iyi antrenman yapabilmek için kaç saat uyumam gerektiğini. Ve dansa gösterdiğim özveri ile neredeyse aynı özveri ile eğitimimi tamamladım.

Küçük yaşta anne babamı kaybetmek beni güvensiz hale getirdi. Kendi dünyamı yarattım, kurallara uyduğum sürece her şeyin mükemmel işlediği bir dünya.

Ve şimdi, bana herhangi bir değişiklikten değil, belki de yakında tamamen yabancı birine itaat etmek zorunda kalabileceğimden bahsediyor.

"Bunun neden gerekli olduğunu anlamıyorum."

"Yeni bir vasi mi? Bu, anne babanızın vasiyetinde belirtilen bir şart. Bunu çok iyi biliyorsunuz. Siz

Yaşın, bunlardan yararlanabilecek kadar büyüyene kadar. İnan bana, bu senin için en iyi çözüm, Bayan Blanchet."

Serenity

BÖLÜM BEŞ

NEW ORLEANS

JeAnne'in balerin provasına gitmek için evden çıkarken ısrarla yaptığı topuzu çözüp, daha sıkı bir topuz yapıyorum.

Bazen hala bana çocukmuşum gibi davranıyor. Çocukluğumdan pek iyi anılarım yok, ama olanlar da hep onun etrafında, her zaman uyanık ve dikkatli olduğu anılar.

Almanya'daki okuldan tatil için ABD'ye her döndüğümde, en sevdiğim yemekleri hazırlayıp beni bekliyor olurdu. Yatılı okul benim için korkutucuydu. Çok küçükken evimden alınmış ve yabancılarla yaşamaya zorlanmıştım. Birdenbire, tanıdığım evimi, tüm ailemi kaybetmiş ve sevgili dadımdan uzaklaştırılmıştım.

JeAnne ile geçirdiğim anlara ait olan anılarımdan dolayı ne kadar mutsuz olduğumu düşünerek üzülerək başımı sallıyorum. Ancak kendimi çok uzun süre melankoliye kaptırmıyorum. Antrenman başlarken tamamen odaklanmam gerekiyor.

Dans okulundaki banyo aynasına bakıyorum ve saçımın tam istediğim gibi olduğunu fark ediyorum — o kadar düz ki, yüzümün geri kalanına göre normalde büyük olan gözlerimin köşeleri daha da belirginleşiyor.

Hayatımın her alanında mükemmellik benim hedefimdir. Kendime karşı çok talepkarım ve düzeni severim. Sürprizlerden ve belirsizlikten hoşlanmam, bu yüzden

bu yüzden son birkaç haftadır ayaklarımın altından zemin kaybolmuş gibi hissediyorum.

Hayatım boyunca bu anı hayal ettim! Yatılı okulda büyürken, sonunda on sekiz yaşına girip kendi başımın çaresine bakabileceğim ve dansçı olarak kariyerime yatırım yapabileceğim zamanı hayal ettim.

İlk hayal kırıklığı, Amerika Birleşik Devletleri'ne döner dönmez vasımın ziyareti ile geldi. O zaman, ailemin vasiyetlerinde çok net şartlar koyduğunu öğrendim. Mirasımı alabilmem için sadece iki yol vardı: yirmi bir yaşında evlenirsem ya da yirmi beş yaşında hala bekarsam. Pratikte bu, büyümemi ve bağımsız olmama engel oluyor.

Ancak ben bir yetişkinim, ancak gözetim altında tutulması gereken bir yetişkin.

Yıkılmıştım. Tanrıya şükür JeAnne yanımda, çünkü Bay Van Lith, bana hiçbir şeyin eksikliğini hissettirmese de, benim için bir yabancından öteye geçemedi, sadece görev gereği benimle iletişim halinde olan ailemin bir çalışanıydı.

Ben kolayca uyum sağlayan, kolayca adapte olan bir tip değilim. Mermer yüzey gibi sert ve gergin bir gitar teli gibi gerginim.

Disiplin benim için en önemli şeydir.

Bu habere alışmak benim için zor oldu, ama özgür olamayacağım gerçeğine uyum sağlamaya çalıştım. Yanımda dadım ve tek arkadaşım varken, derin bir nefes aldım ve bunu başarabileceğime emindim.

O sırada Bay Van Lith bombayı patlattı: artık bir olasılık değil, kesin olarak yeni bir vasım olacağına dair. Hâlâ, vasiliğimi başkasına devretme kararından vazgeçeceği umudunu taşıyordum.

Daha dün, birkaç gün içinde ikinci kez onun ofisine gittiğimde, bir telefon çağrısına yanıt verirken, bunun nedenini öğrendim.

Görünüşe göre, babamın yeni vasım olacak olan Ares Kostanidis'in ilgilendiği bir bankada yüzde bir hisseye sahipti. Van Lith bunu açıkça söylemedi, ama benim bakış açımdan, Kostanidis'e şantaj yapıyor ve bu yüzde bir hisseyi ancak benim vasiliğimi üstlenen bu adamın, ki onun Yunan bir iş adamı olduğunu öğrendim, alabileceğini söylüyor.

Hayatımda yakında gerçekleşecek değişikliklerle ilgili haberler beni o kadar sarsmıştı ki, evde özel bir dans stüdyosu kurmak için izin istemeyi unuttum.

Şimdi, Yunan iş adamı gerçekten vasım olursa, onunla bu konuyu konuşmam gerekecek.

Kişiliğini hiç tanımadığım bir yabancıyla uğraşmak, üstelik ondan bir iyilik istemek beni çok korkutuyor.

Ve daha da kötüsü, Bay Van Lith, şimdilik velayetimin değişeceği haberinin gizli olduğunu söyledi. JeAnne bile bilemez. Bu, hisselerin satışı ile ilgili. Bay Ares'in talebiydi.

JeAnne'e yalan söylemekten hoşlanmıyorum. Tabii ki, ona her düşüncemi anlatmıyorum. Herkes sır saklar, benimki gibi sıkıcı bir hayat yaşayanlar bile. Ancak bu durumda durum farklı. O, Bay Van Lith'i tanıyor ve saygı duyuyor. Bay Kostanidis'e gelince, onun kim olduğunu hiç bilmiyoruz. Değişikliği öğrendiğinde endişeleneceğinden hiç şüphem yok.

Bu saatte hala boş olan dans stüdyosuna giriyorum ve tüm aynalarda aynı anda yansımış halime bakıyorum. Bu okulda sevmediğim tek şey bu.

Kendimin bu kadar çok yansımaları beni bunaltıyor.

On üç yılımı yatılı okulda geçirdim ve kendi görüntümü gördüğümde, birdenbire büyümüşüm gibi hissediyorum. Bir gün küçük bir kızdım, ertesi gün bir yetişkin.

Almanya'daki lisede, her saat bir sonraki saat gibiydi. Zamanın geçişini hissedemiyordum. Eğlencem dans etmek ve okumaktan ibaretti.

Ve rüyalar, bir ses bana hatırlatıyor.

Yatılı okula taşınmadan önce, New Orleans'taki hayatla ilgili birçok rüya görmüştüm. Garip, kafa karıştırıcı rüyalar, yüzleri belirsiz insanlarla doluydu.

Ailemle geçirdiğim özel anları hatırlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Ben boş bir kabuğum, şimdiki zamanla dolu bir kabuk. Bu yüzden kendimi dansa adadım. Dans bana rahatlık ve amaç veriyor. Seçtiğim meslekte iyi olduğum için şanslıyım.

Hayır, şans değil, kendimi düzeltiyorum. Çok daha fazlası.

Öğretmenim, tüm zamanların en yetenekli dansçılarından biri: Debra Villatoro. Kariyeri erken sona ermiş olsa da, ülkedeki en prestijli dans okullarından birinin sahibi. Madam Villatoro her yıl, kendini tamamen adanmış bir öğrenci seçer

Ben buraya geleli sadece on beş gün olmuştu ki, seçmelere katılmam istendi.

Bunun ne anlama geldiğini hemen anladım: beni tüm dikkatini vereceği aday olarak düşünüyordu.

Hayatta pek çok konuda kendime güvenim yok, ama dans konusunda değil. Son sınavdan önceki gece çok heyecanlıydım ve neredeyse hiç uyuyamadım.

Bir sonraki seçmenin yapılacağı tiyatroya gittim ve onu dört erkekle birlikte buldum, hepsi de öğretmendi.

Başlamadan önce, bana destek olmak için benimle birlikte gelen JeAnne bana sarıldı ve sonuç ne olursa olsun, Madam Villatoro'nun eğitimine seçilip seçilmememin beni daha kötü ya da daha iyi bir dansçı yapmayacağını söyledi. Ona teşekkür ettim ama bu sözleri duymak istemediğimi söyledim.

Benim için kazanmak ve en iyi olmak tartışılmaz bir konudur.

Hayatta baleden başka bir hedefim yok. Kendimi yüzde yüz buna adadım ve yaptığım işte mükemmel olmaktan başka bir şeyi kabul etmiyorum.

Onlar için ikinci kez performans sergiledim. İlk performansım, iki gün önce dans okulunda gerçekleşmişti ve benden klasik hareketleri sergilememi istemişlerdi: barre, center, diagonal ve pointe.

İkinci performans, tiyatroda, klasik "Fındıkkıran"dan kısa bir alıntı olan bir soloydu. Başarılı olduğumu anlamak için, sonunda Madam Villatoro'nun yüzüne bakmam yetti.

Gülümsüyorum, onun *seçtiği kişi* olduğumu doğruladığım anı hatırlayarak *olduğumu öğrendiğim anı hatırlayarak* gülü

Hayallerimi gerçekleştirmek için adımlar atıyorum.

Artık sadece var olmakla yetinmeyeceğim. Yaşayacağım. Seyahat edeceğim ve halk tarafından alkışlanacağım. Kendimi, olmam gereken kişiye dönüştüreceğim. "Hayal kuruyor musun, tatlı Serenity'm?" Madam Villatoro, nadiren

nadiren rahat görüldüğü anlardan birinde soruyor.

O kadar dalgındım ki odaya girdiğini fark etmedim. "Uyanık *hedefler*," diye şaka yapıyorum. "Hayaller gerçek olabilir ya da olmayabilir, ama benim için tek bir seçenek var."

Bir ay sonra

"Tamamdır, Bayan Blanchet."

"Ne?" diye soruyorum Bay Van Lith'e telefonda, cevabı zaten bilmeme rağmen.

"Artık sizin vasiniz değilim. Haftaya bir ara Ares Kostanidis ziyarete gelecek."

"Bu kadar çabuk mu? Yargıcın vesayet devrini onaylamasının daha uzun süreceğini sanıyordum."

Telefonun diğer ucunda iç çekiyor. "Aylardır görüşüyorduk. Yasal yaşta olduğunuz ve hem Bay Kostanidis hem de benim kusursuz bir itibara sahip olduğumuz için, devrin sadece bir formalite olması yeterliydi."

Yani bana yalan söylemiş. Vasiliğin devri başından beri kesin bir şeydi.

"New Orleans'a geleceğini söyledin. Ne için?"

"Birbirinizi tanımalısınız, ama söylediğimi unutmamanız önemli: kimse vasiliğinizdeki değişikliği bilmemeli. O gizlilik istedi."

"Tamam, gizlilik konusunda anlaştık," diyorum, sinirlenmiş bir şekilde. "Vesayet" kelimesini kullandığında kendimi bebek gibi hissediyorum. "Yine de, neden bu kadar gizlilik olduğunu anlayamıyorum."

Sanki gizli bir topluluğun üyesiymiş gibi konuşuyor. Bu adam da kim?

Daha sonra internette onu araştırmaya karar verdim. Henüz araştırmadım, belki de içten içe onun benim vasim olmaktan vazgeçeceğini umduğum içindir.

Geçen hafta avukatla randevumu hatırlayınca yüzümün kızardığını hissediyorum. Bunu herkesten sakladım. JeAnne ve Bay Van Lith bile bilmiyordu. Ebeveynlerimin vasiyetini değiştirmenin bir yolu olup olmadığını, bir yargıcın müdahale edip edemeyeceğini öğrenmek istedim. Olumsuz yanıt aldığımda hayal kırıklığıyla oradan ayrıldım.

"Geldiği kesin bir tarih var mı?"

"Bilmiyorum. Daha önce de söylediğim gibi, gelecek hafta bir ara."

"Haftaya ilk kez ücretli seyirci önünde solo performansım var. Yani, hayır amaçlı bir etkinlik ama yine de şimdiye kadar yaptıklarımın çok farklı."

"Tebrikler," dedi, ses tonundan pek ilgilenmediğini belli ederek. "Bay Kostanidis o gün gelmeyecek gibi görünüyor."

"Telefon numaramı biliyor mu ki?"

"Evet, biliyor."

"Ama benim onun numarası yok mu?"

"Şimdilik yok. Sanırım görüştüğünüzde size verecektir."

Nefes nefese ve yorgun göründüğünü fark ediyorum ve pişmanlık duyuyorum. Bay Van Lith çok yaşlı ve artık seçildiği görevi üstlenmemeli.

On yıldan fazla bir süredir, vasilik ve vesayet ilişkisi olsa da, birbirleriyle ilişki kurmuş insanlar arasında geçecek bir veda gibi olmayan, hızlı ve kişisel olmayan bir vedadan sonra, telefonu kapatıp hayatımdan çıkıyor.

Üzölmek aptalca. Bana, vasisi olarak iyi bir iş çıkarmaya özen gösterdiği dışında hiçbir şey göstermedi, ama yine de terk edilmiş hissediyorum.

Öyle ya da böyle, birlikte yaşadığım herkes sonunda beni terk ediyor.

Geçen gün mutfağımda, Florida'da satılık mülklerle ilgili bazı broşürler buldum. Sanırım JeAnne emekli olmayı düşünüyor.

Belki de ben yalnız olmak için doğmuşumdur.

Ares

ALTINCI BÖLÜM

"New Orleans'a gittiğimizde her şeyi hallettiğimizi sanıyordum. Louisiana'da ne yapacaksın?" diye soruyor kardeşim Zeus telefonda.

"*Neredeyse* her şeyi hallettik. Hâlâ onu tanımıyorum."

İhtiyacımız olan hisselerin yüzde birini satın almayı başardık, karşılığında ben, kızın ebeveynlerinin vasiyetindeki şartlar yerine getirilene kadar onun vasisi oldum.

Artık kardeşim, o piç Emerson Gordon' 'ın şantajından* sonsuza kadar kurtuldu. Bankası bizim elimizde. Büyükbabamın istediğini yapabiliriz. Babamızın intikamını alacağız ve yakında bu konuyu kapatacağız. Tabii ki en azından resmi olarak, çünkü anne babamızın ölümü ve bununla ilgili olaylar bizi bugünkü halimize getirdi. Bizi sonsuza kadar değiştirdiler.

"O piç kurusuyla henüz iletişime geçtin mi?"

diye soruyorum. "Henüz değil."

"Neden geciktin?"

"Odin, Emerson ile ilgili bir şeyi araştırdığını, ancak yakında bitireceğini söyledi. Yine de beklememi istedi."

"Kuzenimize güveniyorum, ama daha fazla beklemek istemiyorum," diyorum. "Emerson'dan nefret ediyorum. Onun gibi adamlar sadece fırsatları görürler. Muhtemelen birkaç milyar dolar daha zengin olma ihtimalinin, mirasçısının bize verdiği tüm zararı unutturacağını düşündü. O kadar kibirli ki, intikam almak isteyebileceğimizi veya amacımızın bu olduğunu hiç düşünmedi."

"Bizim iş adamları olduğumuzu hesaba kattı," diyor kardeşim. "Bu bir gerçek. Ama her şeyden önce, biz Kostanidou'yuz. Onurumuzu satın alacak kadar para dünyada yok."

"Onun bankasını parçalasak bile, o lanet Gordonlar yeterince bedel ödemiş olmayacak."

"Sen ve Hades intikam peşindesiniz. Ben pratik biriyim. Verdiğim sözü tutacağım. Emerson Gordon'un bir piç olduğu doğru, ama ailemizi mahveden o değildi. Onların asırlık itibarını mahvetmek bana yeterince intikam gibi geliyor. Kızın yeni vasisi olduğun için teşekkür ederim. Sen öncülük etmeseydin, kayıp yüzde bir sorununu çözemezdik. Van Lith, onun yerine geçecek birini istiyordu."

"Öyle düşünüyorum. Eh, artık oldu bitti."

"Bir değişiklik olarak biraz sinirli görünüyorsun," diyor alaycı bir şekilde, çünkü dördümüzün hiçbiri iyi huylu sayılamaz.

"Yaşlı adamın son ana kadar bize yalan söylediğini öğrenmek beni çok kızdırdı."

Yargıcın karşısına çıktığımızda, vesayet altındaki kişinin sadece *Gordon Bank* hisselerinin yüzde biriyle sınırlı olmadığını anladım. Müzakereler boyunca Van Lith, bu hisselerin Serenity'nin ailesinin ona bıraktığı servetin tamamı olduğunu ima etti. Gerçek ise bundan çok uzaktı. Serenity'nin teknoloji şirketlerinden petrole kadar çeşitli alanlarda on milyon dolardan fazla yatırımı var.

"Kız için yalan söylemesi daha iyi oldu. Para asla fazla olmaz. Bizim için önemli olan, bize sattığı yüzde bir hissede bir sorun olmaması. Avukatlarımız zaten kontrol etti. Hisseler Serenity Clementine Blanchet'e aitti. Satış meşruydü."

"Aldatılmaktan hoşlanmıyorum."

O gülüyor. "Kim sever ki? İngiliz lorduna benzeyen o orospu çocuğu Van Lith, bizi gerçekten kandırdı. Vasilik görevinden alınmak için çaresiz olmalı."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum. O yüzde birini ortaya attı, biz de kızın elinde kalan tek şeyin bu olduğunu düşündük ve bu yüzden bize satmak istemediğini sandık, ama aslında istediği şey bir yedekti."

"Ama sonuçta, bu senin için hiçbir şeyi değiştirmez."

"Tabii ki değiştirir. Bilinen serveti önemli ölçüde arttı, bu da etrafında onu baştan çıkarmaya çalışan daha fazla piç kurusu olacağı anlamına geliyor

"Onu gördün mü?"

"Sadece çocukluğundaki bir fotoğrafını gördüm. Bana başka fotoğraf vermedi ve ben de onun hakkında araştırma yapmadım."

"Senin yerinde olmak istemezdim."

"Cesaret verici sözlerin için teşekkürler, pislik."

O gülüyor. Madison'ın ağabeyimin hayatına girmesinden beri Zeus'un daha az somurtkan hale geldiğini itiraf etmeliyim. "Peki şimdi, onun geri kalan varlıklarıyla ne yapmayı düşünüyorsun? Mümkün olan en yüksek faizi elde etmek için onları bizim bankamıza aktarabiliriz."

"Evet, öyle yapmayı planlıyorum, ama önce Serenity ile yüz yüze konuşmak istiyorum. Onu New Orleans'ta yalnız bırakmaktan endişe etmeli miyim diye merak ediyorum."

"Başlangıçta senin fikrin bu değil miydi?"

"Hâlâ öyle. Ben bir genci bakıcılık yapmaya uygun biri değilim." "O zaten bir yetişkin."

"Madison sadece on dokuz yaşında olduğu için mi kırıldın?" diye alay ediyorum. "Siktir git. Karım yaşına göre olgun bir kadın."

"Elbette öyle. Bu inkar edilemez. En azından damarlarında kan akıyor, eski kadın arkadaşların gibi buz değil."

"Louisiana'ya tek başına mı gidiyorsun?" "Hades benimle gelmek istiyor."

"Son zamanlarda daha çok dışarı çıkıyor." "Bir şey saklıyor Zeus."

"Nasıl yani?"

"Bilmiyorum, ama bir sırrı var ve ne olduğunu tahmin edebilirsin."

"Siktir! Geçmiş bir türlü unutabilecek mi?"

"Sanmıyorum," diyorum. "Lanet olası açık bir yara gibi. Kardeşimiz kendini suçluyor. Yolculuk onun fikriydi ve o andan itibaren her şey ters gitti."

"O gitmemeliydi. Çok gençti, çok gözü kamaşmıştı ve..."

"Sinir bozucu muydu?"

"Evet, sinir bozucu," diye onayladı Zeus.

"Onu hiç sahip olmadığımız küçük kız kardeşi olarak görüyordu ve ona güzel anılar yaşatmak istiyordu."

"Aksine, o onu kardeşi olarak istemiyordu."

"Evet. Hepimiz bunu biliyorduk. Hades de dahil."

"Gitmem gerek," diyor Zeus. "Christos'a New Orleans'a gittiğini haber vereceğim."

"Neden?"

"Şehrin 'kralı' kuzenimizin iyi bir arkadaşı." "Kral mı?"

"Endişelenme," diyor. "Sadece ikinizin sağ salim dönmenizi sağlamak istiyorum. Orada birçok uyuşturucu karteli ve Sicilya mafyasının faaliyet gösterdiğine dair söylentiler duydum. Ailemize bir başka kaçırma girişimi daha gerekmez."

Tehdit altında büyüdük. Aile servetimiz bizi hedef haline getiriyor. Yıllar boyunca, birkaç kaçırılma girişimi yaşadık, ancak hepsi korumalarımızın becerileri sayesinde başarısız oldu.

"Ben bebek değilim. Seninle aramızda sadece birkaç yaş fark var."

"Senin ya da diğer çocukların kaç yaşında olduğunuz umurumda değil. Üçünüz için her zaman endişeleneceğim."

* Birinci kitaptaki bu olay örgüsü, mevcut kitapla ilgili değildir ve sadece bağlam için burada bahsedilmiştir.

Serenity

YEDİNCİ BÖLÜM

NEW ORLEANS

NEDENİNİ TAM OLARAK BİLMEDEN, yeni vasımı araştırmamaya karar verdim. Artık bir yabancıнын elinde olduğum için bu biraz pervasızca olabilir, ama bence bu aynı zamanda bir tür inkâr da.

Her halükarda, o adamın bu hafta gelmemeye karar vermesine şükrediyorum. Ücretli konuklar önünde solo performansımı sergilemenin stresi, son birkaç gündür uykumu ve iştahımı etkiledi.

Tüm gelir hayır kurumlarına bağışlanacak ve biletler, her biri beş bin dolar olan, tamamen tükendi.

Arkamda bir ses duyuyorum ve dönüp baktığımda kalbimin hafifçe sıçradığını hissediyorum. Giyinme odasının bir kısmı gölgede, orada bir elbise askısı var ve bana biraz ürkütücü bir izlenim veriyor.

Kafamı sallayıp kendime aptal olduğumu söylüyorum.

Elbette, prömiyerin heyecanı duyularımı keskinleştiriyor ve var olmayan şeyler görmeme neden oluyor. New Orleans'a geri döndüğümünden beri gittiğim her yerde izlendiğimi hissetmemin tek açıklaması bu olabilir.

Kendimi kontrol edemeyerek, elbise askısına doğru bakıyorum ve tıpkı çocukken yatağımın altında bir canavar olduğunu hayal ettiğim gibi, bir korku titremesi hissediyorum.

Kes şunu, Serenity! diyorum kendime. *Oraya git ve bu aptalca korkuya bir kez ve sonsuza kadar son ver.*

Soyunma odasındaki gölgelere doğru iki adım atıyorum, kendime korkak olmadığımı söylüyorum, ama aniden iki giysi parçası hareket ediyor gibi hissediyorum, sanki ani bir rüzgar esiyormuş gibi.

Ama bu mümkün olamaz. Burada pencere yok ve oda ısıtmalı.

Tanrım, bana ne oluyor? Dışarıda Yunanlıların görevlendirdiği güvenlik görevlilerinin beni koruduğunu biliyorum. Nereye gidersem gideyim, en ufak bir utanç duymadan bana eşlik ediyorlar.

Bay Van Lith bana onlar hakkında bir uyarı gönderdi, bu da beni Ares Kostanidis adlı bu adama karşı daha da kızdırdı. Beni gözetim altında tutuyor ve bununla ilgili benimle konuşma zahmetine bile girmiyor mu?

New Orleans Üniversitesi kampüsüne gittiğimde, sanki bir ünlüymüşüm gibi üç devin beni yakından takip ettiğini fark edince şok oldum.

Bu hafta üniversiteye kayıt yaptırmak için gitmem gerekiyordu. Amerika Birleşik Devletleri'ne dönmeden önce, sahne sanatları kursuna başvurduğum. Bu mesleği yapmakla özellikle ilgilendiğim için değil, ailemin benden beklediği şeyin bu olduğunu düşündüğüm için: üniversiteye gitmem.

Ancak Madam Villatoro ile birkaç gün geçirdikten sonra, üniversite kursunu profesyonel bale eğitimi ile birleştirmemin imkansız olduğunu fark ettim.

Sonra, kendimi buna zorlarsam, başkalarının hayallerini gerçekleştirmek için kendi hayallerimi gerçekleştiremeyeceğimi fark ettim, o "başkaları" ölen ailem olsa bile.

Bu, hatırladığım kadarıyla verdiğim ilk yetişkin kararıydı. Kendimi baloya adamaya karar verdim.

Kapıda iki kez vuruldu ve birkaç saniye sonra, cevap beklemeden mentorum içeri girdi.

"Biraz daha esnemelisin," diyor, sesi sert geliyor ama bunun onun da gergin olmasından kaynaklandığını biliyorum. İlk başta ondan korkmuştum ama kısa sürede bunun kişisel bir şey olmadığını anladım. Güçlü bir sesi var, bu da mesleğimizin gerektirdiği küçük ve narin vücuduyla tezat oluşturuyor.

Arkadan bakanlar ikimizi karıştırabilir. Aynı fiziksel yapıya ve bol, dalgalı kahverengi saçlara sahibiz ve ikimiz de uzun boylu değiliz.

Ancak, çoğu zaman iç gözlem ile aldığım mükemmel eğitim sayesinde edindiğim şefkat arasında gidip gelen benden farklı olarak

, o bazen oldukça korkutucu olabiliyor.

Dans okulu öğretmenlerinin onun tek bir bakışıyla titrediğini gördüm.

Ağzımı açıp, sahneye çıkmadan önce bir kasımı daha hareket ettirsem, derimin içinde patlayabileceklerini söylemek üzereyim, çünkü bugün bana verdiği tüm talimatları harfiyen yerine getirdim. Ancak, ona bakmam yeterli, onun bunu beklediğini anlıyorum: isyanı, zorlu antrenmana karşı ayaklanmayı.

"Ağrıdan şikayet etmek zayıfların işidir," der sık sık. "Mükemmelliği hedefleyenler, doğru yolda olduklarından emin olmak için ağrıya alışmak zorundadırlar."

İtiraz etmek için söyleyeceğim sözleri yutuyorum. Buraya tartışmaya gelmedim, en iyi olmak için geldim, bu yüzden hiçbir şey söylemeden onu takip ederek kapıya doğru yöneliyorum.

Ancak soyunma odasından çıkmadan önce, birkaç saniye önce beni korkutan o ürkütücü rafa son bir kez bakıyorum.

Orada hiçbir şey yok, diyorum kendime. Neden biri senin peşine düşsün ki, aptal? Çoğu insan senin varlığından bile haberdar değil.

Şimdilik.

Henüz beni tanımıyorlar, ama yakında adım dünya çapında bilinecek. Gülümsüyor ve kendime daha fazla güvenerek, mentorumun peşinden gidiyorum.

Kötülük

BÖLÜM SEKİZ

GÖZLEMLEMEYİ SEVİYORUM.

Çok sabırlı biri olmasam da, Serenity Clementine'in izlemesi çok keyifli bir kız olduğunu kimse inkar edemez. Şu an için izlemekten başka bir şey yapamamam çok yazık.

Soyunma odasında korkmuş yüzünü gördüm ve bir an için bana cesaretle yaklaşacağını düşündüm.

O zaman ne yaptım?

Bir B planı hazırlamam gerekirdi, ama bu benim doğama aykırı, çünkü doğaçlamayı sevmem.

Hayır, daha dikkatli olmam lazım. Başarısız olamam. Tek bir şansım olduğunu biliyorum. Şimdi, o lanet olası yeni korumalarla birlikte, bu daha da geçerli.

O her zaman gözetim altındaydı. Yaşlı adam, Serenity Amerika Birleşik Devletleri'ne kalıcı olarak döndükten sonra onu korumaya devam etti, ama onlar normal güvenlik görevlileriydi. Aldatılması kolaydı.

Şu anki korumaları daha çok kraliçeyi koruyan askerlere benziyor. Serenity de öyle değil mi? Bir kraliçe?

Gülümsüyorum, başımı sallıyorum ve durumun ironisini düşünüyorum. Örümcek kendi ağına takılmış. Ona neden yaklaştığım önemli değil, şimdi onu tamamen istiyorum. Sadece parasını değil.

Onun performansını izlemeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Daha önce dans okuluna gitmiştim ve onun çok güzel dans ettiğini biliyorum. Onu gören kimse onun ne kadar yalnız olduğunu tahmin edemez. Bir peri gibi dans eden Serenity, gerçek olmadığını bildiğim bir özgüven sergiliyor.

Derinlerde, o sadece üzgün, terk edilmiş bir kızdan başka bir şey değil.

Ama bu sona erecek. Onu benim yapacağım ve sonra tüm ihtiyaçlarını karşılayacağım.

Etrafıma bakıyorum ve seyircinin sessiz, bekleyiş içinde olduğunu fark ediyorum.

Ben de öyle. Artık onu sadece izlemek zorunda kalmayacağım anı sabırsızlıkla bekliyorum. Ona dokunmak, masumiyetini yok etmek, onu özel kölem olarak tutmak istiyorum.

Özel gösteriler için bir balerin.

Gözlerimi kapatıyorum ve ellerimi kucağıma koyarak, onun benim için çıplak dans ettiğini hayal ederken ereksiyonumu gizlemek zorunda kalıyorum.

Fantezi hoş ama tatmin edici değil, bu yüzden onu çıplak ama sırtında ve bacaklarında kemerimin bıraktığı kırmızı izlerle hayal ediyorum.

Evet, böyle daha iyi.

Umarım uysal değildir. Umarım mücadeleci biridir, çünkü onu gerçekten kırmak istiyorum.

Vücudum, içimde her zaman var olan acı verme ihtiyacıyla dolduğunda iç çekiyorum.

Önceki planımı çöpe attım. Onu birkaç ay sonra öldürmeyeceğim. Onu sonsuza kadar yanımda tutacağım. Kanatları kırık bir peri.

Hiç yaşamamış tatlı bir kız.

Ancak, her şeyin yolunda gitmesi için sabırlı olmam gerekiyor.

Ares

BÖLÜM DOKUZ

NEW ORLEANS

"Gösteriye gitmek istemediğinden emin misin?" diye soruyorum, Hades'in benimle Louisiana'ya gelmesinin ardında yatan nedeni anlamaya çalışmak için, onun klasik baleye ilgi duyabileceğine bir an bile inandığımdan değil.

Eğer vesayet altındaki kızımın konuşmam gerekmeseydi, kesinlikle gösterilere gitmezdim. Son haftalarım çok yoğundu ve Serenity'yi ziyaretimi daha fazla erteleyemezdim. Ne yazık ki, Van Lith'in telefonda söylediğine göre, o gün Serenity'nin dansçı olarak ilk solo performansını sergileyeceği gün.

Görünüşe göre, velayetini bana devrettikten sonra bile - *velayet* kelimesi beni gerçekten rahatsız ediyor, çünkü o reşit değil, yetişkin - onu gözetlemeye devam ediyor.

Belki de erkeklerin onu taciz etmesinden endişeleniyor? Hiçbir fikrim yok. Her halükarda, bu olmayacak. Onu korumak için görevlendirdiğim korumalar, onun baloya kendini adamaktan başka bir şey yapmadığını garanti ettiler.

Onunla etkileşimde bulunan tek kişiler, dans okulundaki diğer dansçılar ve öğretmenler.

Hayatı çimlerin büyümesini izlemek kadar ilginç olan iyi bir kız gibi görünüyor.

"Evet, işkence seansına tek başına gitmek zorundasın," diye cevap verdi sonunda. "Aslında, neden gösteriden sonra onu görmeyi beklemiyorsun? Yarın bile onunla görüşebilirsin."

Buna kesin bir cevabım yok, ancak günlerdir içimde suçluluk duygusuna çok benzer bir şey yankılanıyor.

Daha erken gelmeliydim. Onun iyiliğini sağlamak benim yasal görevim ve şimdiye kadar yaptığım tek şey, ona korumalar atayarak fiziksel güvenliğini sağlamak oldu.

Bugün, vesayet altındaki kişinin parçası olduğu evren hakkında biraz bilgi edinmek istiyorum. Serenity'nin benim için sadece bir iş olması önemli değil, onunla daha önce iletişime geçmeliydim.

"Dikkatimi dağıtamayacaksın," diyorum ona.

"Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

"New Orleans'ta gerçekte ne yapıyorsun, Hades? Çünkü senin sadece benim için endişelendiğin hikayesine inanmıyorum. Bu şehrin başında kimin olduğunu çok iyi biliyorsun. Christos ve Zeus, Beau'ya benim geleceğimi söylediler. Burada hiçbir risk almayacağım."

Christos ve Odin ile yaptığım konuşmalardan anladığım kadarıyla, şu anda New Orleans, perde arkasında çalışan suç örgütlerinin bir eritme potası. Ancak, tüm mafya örgütlerinin gözünü kırpmadan itaat ettiği bir *kral* var: Christos'un arkadaşı, geçmişini bilinmeyen Beau Carmouche-LeBlanc. Neredeyse bir hayalet gibi, gerektiğinde birdenbire ortaya çıkıyor.

Dördümüz Kostanidou, bizi korumaları için korumalara bir servet ödüyoruz, ama New York'ta, bizim bölgemizde, biz de bir tür kraliyet ailesiyiz. Burada misafiriz, bu yüzden Zeus bu ziyaretimizde bize hiçbir şey olmaması için her türlü önlemi aldı.

"Ülkenin güneyini seviyorum," diyor.

"Manhattan ve Yunanistan'daki adamız dışında hiçbir yeri sevmiyorsun, o yüzden tekrar dene."

"Kendi sorunlarına odaklan, Ares."

"Senin sorunların benim de sorunlarım. Hepimizi ilgilendiriyorlar."

Omuzlarını silkerken ağzının bir köşesi yukarı kalkar. "Eğer buna inanıyorsan, sana karşı çıkmayacağım, ama bunun tersi doğru değil. Genç bir balerin için velayet paylaşmak istemiyorum."

"Yetişkin."

"Sadece yasal olarak, değil mi? Çünkü bildiğimiz kadarıyla, o hayat hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Yatılı okuldan ayrıldığından beri uslu davranıyor. Aslında, yeni kazandığı özgürlüğün gözünü kamaştıracağını düşünmüştüm, ama öyle olmadı

öyle olmadı." Şoför tiyatronun önüne park eder ve ben vedalaşırım. "Gitmeliyim."

Arabadan indim, tuttuğumuz şoför kardeşimizi istediği yere götürecekti. Kaldırıma adımımı atar atmaz, korumalar tarafından çevrildim. On beş kadar kişi bize eşlik ediyordu ve kısa bir mesafede Beau'nun adamlarının da olduğunu hiç şüphe etmiyordum.

Henüz tiyatroya doğru gitmiyorum. Hades'in benden bir şeyler sakladığından emin olarak, içinde kardeşim olan arabanın uzaklaşmasını izliyorum.

İki yıldır intikam için yaşıyor. Çılgına dönmüş, misilleme peşinde.

Beni yanlış anlamayın. Biri bana karşı gelirse veya işime karışırsa, intikam almaktan yanayım. Aradaki fark, benim tek bir isabetli darbeye ihtiyacım olması. Benim niyetim yok etmek olduğunda objektifim; ancak kardeşim, sonsuz bir kin içinde boğulmuş gibi görünüyor.

Ve suçluluk, bir ses uyarıyor.

Evet, onun takıntısının arkasında çok fazla suçluluk duygusu var. Hades'in zihninde, o olayların kaderini belirleyen kişi oydu.

Ben aynı fikirde değilim, ama o bizi hiç dinlemedi ve şimdi de dinleyeceğini sanmıyorum.

Nefretin ağına kapılmış durumda ve istediğini elde etse bile istediğini elde etse bile huzur bulabileceğini sanmıyorum.

Tiyatro girişine doğru yürümeye başlıyorum ve güvenlik görevlilerimin dikkat çektiğinin farkındayım, ama rahatsız hissetmiyorum. Onları bir bariyer olarak görmeye fazlasıyla alıştım.

İnsanları pek sevmem. Aslında, dünyanın büyük bir kısmını hor görüyorum ve kim olduğumdan bağımsız olarak, beni istenmeyen konuşmalardan koruyacak birini bulmanın bir yolunu bulacağıma şüphem yok.

Koruma ekibimin başının öne çıkıp kapıdaki güvenlik görevlisine benim ve tüm ekibin biletlerini gösterdiğini fark ettim. Adamın ifadesi anında değişti ve nedenini biliyorum. Tüm koltuğu satın aldım ve etkinliğe yaptığım bağış, Amerikan orta sınıf nüfusunun büyük bir kısmının yıllık gelirine eşdeğer.

Saniyeler içinde tiyatroya giriyoruz. Dışarıda birkaç çalışan dışında kimse kalmamış. Her zaman dakik biriyimdir, ama katılımcı kalabalığa rastlamamak için bilerek geç kaldım.

Birkaç dakika sonra, koltuğuma varıyorum. Işıklar kapalı ve seyirciler sessizce sahnedeki gösteriyi izliyorlar.

Koltuğa yerleşip, ilk kez şahsen göreceğim hastamı görmeye hazırlanıyorum.

Serenity

ONUNCU BÖLÜM

Bir dakika önce

Prömiyerin heyecanı kaybolur.

İlk solo performansım için perdenin açılmasını beklerken, tek hissettiğim huzur. Sonunda, hayallerimden biri gerçek oluyor.

Çok fazla hayalim yok, ama kendime izin verdiğim hayallerim, her sabah uyanmamın nedeni.

Bugün benim ateşten geçme sınavım. Madam Villatoro'nun dans okulunda sadece birkaç hafta içinde, birçok profesyonel dansçının tüm hayatı boyunca uğruna çabaladığı şeyi başardım.

Başarısızlığa yer yok. Bu gece mükemmel olmam gerekiyor.

Hafta boyunca diğer dansçıların bana nasıl baktığını fark ettim — kin ve öfke karışımıyla — ama onların bilmediği şey, onların yargılarının umurumda olmadığı.

Hatta iki meslektaşımın tuvalette, benim prestijli okulumuzda bir yer satın aldığını fısıldadıklarını duydum. Madam Villatoro ile tanışmış olan herkes bunun sadece bir yalan değil, aynı zamanda saçma olduğunu bilir. Madam, dans dünyasında öğrencilerini seçerken son derece seçici olmasıyla ünlüdür. Hatta, küçük bir Avrupa monarşisinin kralı olan babası, kızı için altın külçelerle yer satın almak isteyen bir prensesi bile reddetmiştir.

Performansımdan başka hiçbir şeyi düşünmemeye zorluyorum kendimi. Onların benim hakkımda ne düşündükleri önemli değil. Bu işe kendimi nasıl adadığımı biliyorum. Madam, önceki gün bana, öne çıkan herkesin sırtında bir hedef tahtası taşıdığını söyledi.

Başarı rahatsız edicidir, dedi, çünkü insanlar kendi göbeklerine bakıp gelişmediklerini fark ederler.

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Diğer dansçıların ne düşündüğü umurumda değil. Birinin ya da hepsinin başarıya ulaşip ulaşmayacağı umurumda değil; sadece ben nasıl ulaşacağım üzerine odaklanıyorum.

Perde açılmadan önce ayaklarımın kaslarını son bir kez esnetiyorum ve bir acı hissediyorum. Ayakkabılarımı çıkarırsam ne göreceğimi biliyorum: saatlerce süren provalardan dolayı şişmiş, nasırlı ayak parmakları. Hayalimdeki şöhrete ulaşmamı sağlayacak köprü olmalarına rağmen, ayaklarım vücudumun sevdiğim bir parçası değil. Aslında, beni utandırıyorlar. Bu yüzden eve, plaja, hatta yatılı okulda yüzme derslerine bile gitmiyorum.

Liseye başladığımda, balenin benim sporum olarak kabul edilmesi için velime yalvardım, böylece diğer öğrenciler veya öğretmenlerin önünde çıplak ayakla durmak zorunda kalmayacaktım.

Bazen uyurken bile ayaklarım ağrıyor. Günlük efor nedeniyle zonklıyorlar, ama hiç şikayet etmiyorum.

Bale benim seçimim, benim hayatım.

Şu anda ağrıyor, ama kimin umurunda? Hayaller asla bedava değildir. Benimkiler için her bedeli ödemeye hazırım.

Ayrıca, acıya alıştım. Acının hoş bir yanı var.

Bunu düşündüğümde yüzümün ısındığını hissediyorum. Acıdan zevk almak biraz garip gelebilir ve neden böyle hissettiğimi anlamıyorum, sadece ben böyleyim.

Diğer çocuklar düştüklerinde sızlanıp ağlarken, ben kalkıp devam ederdim. Aşı olduklarında ağladıklarında, iğnenin batışını izlerdim ve neden üzüldüklerini anlamazdım.

Bunu çok düşündüm ve yetişkin olduktan sonra, acı çekmek hissedebildiğim anlamına gelir ve hissedebiliyorsam, hayattayım sonucuna vardım.

Her zaman performans başlamadan önce yaptığım gibi, etrafımdaki her şeyi görmezden geliyorum.

Sahneye çıkmama bir adım kaldı ve kanım kaynıyor, heyecan tüm hücrelerime yayılıyor.

Seyirciden gelen uğultuyu duyuyorum ve tiyatronun dolu olduğunu biliyorum. Bütün mekan enerjiyle titriyor.

Bu geceyi hafızamda saklayacağıma kendime söz verdim, ama ilk sahneye çıkışımın heyecanı o kadar büyük ki, bir bakmışım ki, sahnede uçuyorum

adrenalinle doluydu.

Müzik ne zaman başladı? Seyircilerin beni beklediğini gördüğümde ne hissettim? Bilemiyorum.

Kanım kaynıyor ve oturmuş kalabalığın içinden bana bakan yüzlerin parıltılarını görüyorum, ama dikkatimi çoğunlukla kendime veriyorum.

Dans ederken her zaman daldığım coşku durumuna ulaştım. Başka kimse yok, sadece ben ve orkestra var.

Performansım neredeyse bittiğinde gülümsüyorum ve bu, yıllardır gülümsediğim birkaç gerçek gülümsemeden biri.

Mutluluk. Şu anda hissettiğim şey en saf mutluluk, çünkü Madam'ı hayal kırıklığına uğratmadığımı biliyorum. Kendimi hayal kırıklığına uğratmadım.

*Cambré, balancé, échappé.**

Her hareketi, hak ettiği saygıyla, mükemmel bir şekilde gerçekleştiriyorum. Ve sonunda, her şey sona eriyor.

Kalbim göğsümde kabarıyor. Hiç hissetmediğim bir coşku ve sevinç gözlerimi yaşlarla dolduruyor ve içimde o kadar spontan bir gülümseme var ki, onu durdurabilecek miyim bilmiyorum.

Seyirciler ayağa kalkar ve bana ayakta alkışlar.

Onları tararım, otomatik olarak JeAnne'i ararım, ama sonra onun burada olmadığını hatırlarım. Soğuk algınlığı olduğu için insanlara bulaştırma riskini almak istememişti.

Üzüntümü bir kenara bırakıp seyircilere reverans yapmaya başlıyorum.

Sonra dikkatim, ana seyirci seviyesinin biraz üzerinde, soldaki loca koltuklarından birine çekildi.

Oranın en pahalı locası olduğunu biliyorum. Sahneye çok yakın olmasına rağmen, locadaki kişinin yüzünü göremiyorum, ama nedense onun doğrudan bana baktığını ve tek başına olduğunu biliyorum. Takım elbisesinin silüetini, dik omuzlarını görebiliyorum.

Bir alkış daha patlak verdi ve merakımı böldü. Kendimi şimdiki ana geri döndürdüm, ama sahneden indikten sonra bile, o yalnız izleyiciyi düşünmeye devam ettim

* Bale hareketleri.

Ares

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Sıkıntıdan öleceğimi düşünüyordum.

Kadınların kısa süreli ilişkilerimin sonunda yüzüme vurdukları alaycılık ve kibir dışında, bir başka çarpıcı özelliğim daha var: Zaman kaybetmekten nefret ederim.

"Zaman kaybettirenler" kategorisine, ilgimi çekmeyen her şeyi dahil ediyorum ve dans da kesinlikle buna dahil.

Ancak, sahnede koruduğum kızı gördüğüm anda, tüm dikkatimi tamamen çekti.

Bale hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama güzellik ve tutku hakkında çok şey biliyorum. Serenity, bu ikisinin saf hali.

Onun dansını izlerken, neden dışarı çıkmadığını, neden hiç arkadaşı ya da potansiyel bir erkek arkadaşı olmadığını ilk kez anladım.

Serenity zaten kendini sanatına adanmış, yoğun bir adanmışlık içinde.

Tüm gösteri boyunca gözlerimi ondan ayıramıyorum. Kendimi zorlayarak onun kim olduğunu hatırlamaya çalışıyorum, çünkü bu kızda saf ve melek gibi bir şey var, ama hareketlerinde o kadar yoğun bir tutku var ki, tüm bu tutkunun yatakta nasıl olacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Bu düşünce aklıma her geldiğinde, onu uzaklaştırıyorum ve karşımda sıradan bir kadın değil, korumasız ve daha da önemlisi benim sorumluluğumda olan genç bir yetim olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Fotoğraflarda gördüğüm kadarıyla yüzünün neye benzediğini bile bilmiyorum, o sadece bir genç kızdı.

Ne oluyor lan? Bir telefonla istediğim her kadını elde edebilirim, ama sikim, bakmam gereken bir kız için kendini göstermeye karar veriyor?

Bir sinek kuşu kadar kırılgan bir yaratık?

Düşüncelerime aldırış etmeden, sahnede dönüyor, güzel, mükemmel ve hassas hareketlerle. Erkekleri ve kadınları hipnotize ettiğini farkında mı? Evet, çünkü havada bir fısıltı bile yok ve tiyatro nispeten büyük.

Serenity, seyirciyi hassas ayak parmaklarının ucunda tutuyor ve ben o grubun bir parçası olmaktan hoşlanmıyorum.

Kendimi zorlayarak sahneden gözlerimi ayırıyorum ve ceketimin cebinden telefonumu çıkarıyorum. Hızla rehberimi kaydırıyorum, çünkü içinde geçmişte çıktığım New Orleans'lı bir ya da birkaç kadın olduğunu biliyorum.

Yerel alan koduyla üç isim buluyorum. Kim olduklarını hatırlamaya çalışıyorum ama hatırlayamıyorum.

Rastgele, parmağım "Sebia" adlı birinin üzerinde duruyor. Bu isim bana tanıdık geliyor.

Çıktığım bir model mi?

Hafızamı zorluyorum ama hiçbir şey hatırlayamıyorum. Otuz dört yaşındayım. Sayısız partnerim oldu, bu yüzden onların yüzlerini hatırlamamam olağandışı değil, ama *hiçbir şeyi* hatırlamamam nasıl mümkün olabilir? Bir konuşma, bir kahkaha, ya da en azından onunla birlikteyken nasıl hissettiğim?

Hayır, hiçbir şey hatırlamıyorum. Büyük bir boşluğu temsil eden kocaman bir kişi listem var ve ben bunu seviyorum.

Ancak bugün, rastgele bir kadının yeterli olmayacağını biliyorum.

Bu kesinliğe vardığım anda, gösteri sona eriyor.

Parmağımı telefonun ekranının üzerinde tutuyorum, ama dikkatimi tekrar sahneye veriyorum ve tam o anda Serenity benim yönüme bakıyor.

Bu, körü körüne başını çevirmesi değil. *Bana* bakıyor.

Yüzünü pek göremiyorum, sadece gülümsediğini anlıyorum.

Bana gülümsediğini düşünecek kadar aptal değilim. Serenity, bir kazananın kendine güvenen ifadesine sahip. Öğrendiğim kadarıyla, bugün onun ilk solo performansıydı ve bunu mükemmel bir şekilde yaptığını biliyor.

Başı dönüyor ve tekrar seyircilere odaklanıyor.

Ona biraz sinirli bir şekilde bakıyorum. Parmaklarımı şıklatıp ışıkların açılmasını istiyorum. Hayır, onu bana getirip bana

her türlü isteği yerine getirilen şımarık bir kral gibi, tüm dikkatini ona vermek istiyorum.

Kibirim, onun benden gözlerini ayırmasını yasaklamak istiyor.

Elimdeki telefona tekrar bakıyorum, hızlıca giyinme odasına gidip Serenity'ye kendimi tanıtmam ve yoluma devam etmem gerektiğini biliyorum. Belki de eski günlerdeki gibi Hades ile gecenin tadını biraz çıkarırım, çünkü Sebia'yı ya da günlüğümdeki diğer yerel isimleri kesinlikle aramayacağımı biliyorum.

Elim cihazı sıkıca kavrar, zihnim yapacağım şeye tepki verir.

Kutunun girişinde duran korumamın başına el hareketiyle işaret ederek onu çağırıyorum. Bir saniye içinde yanımda oluyor. Ona, New Orleans'ta daha önce gittiğim ve çok iyi olduğunu bildiğim bir restoran için rezervasyon yaptırmasını emrediyorum. Sonra adres defterinde onun adını arıyorum.

Serenity Clementine Blanchet.

Bir mesaj yazıyorum.

Ben, koruyucun Ares Kostanidis. Hazırlanmak için ne kadar zamana ihtiyacın var? Seni yemeğe götüreceğim.

Cevap vermesi için ona on beş dakika süre vermeye karar veriyorum. Ekibinin onu taciz ediyor olması gerçeğine bir taviz. Bundan sonra, cevap gelmezse, gidip onu alacağım.

Sadece iyi olduğundan emin olmak için bir akşam yemeği, sonra onu güvenle eve bırakacağım. Ondan sonra birbirimizi görmemize gerek kalmayacak.

Serenity

ON İKİNCİ BÖLÜM

"MUHTEŞEMDİN," diyor Madam Villatoro, benimle birlikte giyinme odasına girerken.

Bu iltifatı, kraliçenin elinden mücevher alan biri gibi içime sindiriyorum. Dışarıdan bakıldığında sakınım, ama içimden bir balo salonundaki küçük bir kız gibi titriyorum.

Bu gece her şeyin yolunda gittiğini biliyorum, ama onun onayını almak benim için önemli. Çünkü Debra Villatoro acımasızca dürüştür. Onun söylediği "gerçekler" yüzünden gözyaşları içinde ayrılan dansçılar gördüm. Çoğu zaman, yeterince çaba göstermediklerini düşündüğü için.

Onun beni zorlamasından asla ölmem. Tam tersine. Mükemmelliğe olan takıntım ayak parmaklarımı mahvetti.

"Teşekkür ederim, hanımefendi," diyorum, duygularımı paylaşmakta iyi olmadığım için ne kadar mutlu olduğumu belli etmemeye çalışarak.

Artık yalnız olmadığımı fırsat bilip, çocukken yatak altında canavar aradığımız gibi, kıyafet rafına gidip kostümü kaldırıyorum. Tabii ki orada hiçbir şey yok ve kendimi gülünç hissediyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, çünkü o hiçbir şeyi es geçmeyen türden biridir.

"Hiçbir şey, hanımefendi. Sanırım sahneye çıkmadan önce biraz gergindim ve kıyafetlerin arkasında birinin saklandığını sandım."

Gülümsemiyor. "Önceden mi kontrol ettin, yoksa şimdi mi?" "Hayır, şimdi, ama eminim orada hiçbir şey yoktu."

O, giyinme odasının arkasına doğru yürür ve kostümleri benim yaptığımdan daha da uzağa taşır, böylece odanın tamamı görünür hale gelir. "Neden

burada biri olduğunu düşündün, Serenity?"

Utaniyorum. Bebek gibi davranıyorum. Madam beni olgunlaşmamış bulacak.

"Sana söyledim, sadece bir his. Ben hep korkarım," diye yalan söylüyorum. Asla korkak olamazdım. Çok küçük yaşta uzun, karanlık koridorları olan bir yatılı okula gönderildiğim için, korkumu yenmeyi çabucak öğrendim.

Aniden, sanki bir şey görmüş gibi eğildi. Tekrar ayağa kalktığında, elinde bir bilet vardı. Bana gösterdi. "Bu burada ne arıyor?"

Onu alıp bakarım. "Bugünkü gösteri için bir bilet."

"Evet, ama burada olmamalı." Soyunma odasına bakınıyor ve kapıları açmaya başlıyor. Davranışları beni daha da gerginleştiriyor.

Sonunda hiçbir şey bulamadı, ama "Bunu korumalarına söylemelisin" dedi.

"Tabii," diye cevap veriyorum, ama bunu hiçbir koşulda yapmayacağımı biliyorum. Onlar kesinlikle yeni vasime rapor verecekler ve benim tek ihtiyacım olan şey, tam zamanlı bakıma ihtiyaç duyan bir aptal olduğumu düşünerek benden vazgeçen bir kişi daha. Bay Kostanidis'in radarına hiç girmeye çalışacağım.

Biri kapıyı çalıyor ve Madam bana beklememi işaret ediyor. Yüzünde, dışarıdaki kişiyi beklediğini gösteren bir ifade var.

Beş dakika sonra nedenini anlıyorum. Beni ünlü bir menajerle tanıştırıyor. Adam bana birçok soru soruyor ve benimle ilgileniyor gibi görünüyor. Nedenini anlamıyorum. Ben aktris ya da ünlü bir model değilim. Ona hiçbir kazanç sağlamayacağım.

Her neyse, kartını alıp ona telefon numaramı veriyorum. Adam hızlı, her dakikayı değerli gören türden birisi ve geldiği gibi hızla ortadan kayboluyor.

Madam kısa bir süre sonra onun peşinden gider, ama önce bana eve güvenle varacak mıyım diye sorar. Başımı sallarım ve onun gittiğini görünce aniden hüzünlenirim.

Ailemi düşünüyorum. Eğer burada olsalardı, beni yemeğe çıkarır mıydılar?

Bunun boşuna bir dilek olduğunu düşünerek başımı sallıyorum. Asla bir cevap alamayacağım.

Kıyafetlerimi çıkarmaya başlarım, önce balerin ayakkabılarımı çıkarırım. Tiyatroda banyo var, ama evde duş almayı tercih ederim.

Eteğimi gevşetip saçımdaki topuzu tutan tüm tokaları çıkarıyorum. Sonunda gerginliğin azaldığını hissettiğimde zevkle inliyorum.

Biri kapıyı çalıyor ve bunun yine Madam Villatoro olduğundan eminim, çünkü korumalar başka kimseyi içeri almazlar, onu içeri davet ediyorum.

Ona sırtımı dönüyorum, ama "Evde duş almaya karar verdim. Ayaklarımın bol banyo tuzu içeren sıcak bir küvete ihtiyacı var, Madam Villat..." diyorum. Gülümsayarak dönüyorum, ama sonra sesim kesiliyor.

Kapıda duran Madam Villatoro değil. Uzun boylu, güçlü, şık bir takım elbise giymiş bir adam.

Vücudumdan şiddetli bir titreme geçer, çünkü bir şekilde, beni locadan izleyen kişinin o olduğundan eminim.

Yüzü kısmen kapalı olduğu için biraz daha ışığa çıkmasını istiyorum.

Sadece bir leotard ve tayt giydiğimi hatırlamıyorum. Onu dışarı göndermem gerektiğini bile hatırlamıyorum, çünkü sonuçta o bir yabancı. Bunun yerine, pervasızca öne çıkıyorum ve beklenmedik ziyaretçiye çok yaklaşıyorum.

İlk fark ettiğim şey kare yüzü. Sakallı ve o pürüzlülüğü avucumda hissetme arzusu, bu cazibeye direnmek için yumruklarımı sıkmamı sağlıyor. Dudakları dolgun, ama gülümseme ya da dostluk izi olmayan düz bir çizgi oluşturuylar.

Neredeyse mükemmel bir heykele ait olabilecek burnu, üst kısmında hafifçe kıvrımlı. Bu, onun güzelliğine zarar vermiyor, aksine onu daha da çekici kılıyor.

Saçları kısa ve çok koyu, ama beni büyüleyen şey onun gece mavisi gözleri.

Beni ona daha da yaklaştıran şey onlar.

Ağzımı açıp nefes almaya çalışıyorum, tüm vücudum daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklıkla doluyor. Sanki derim onun bakışlarından titreşiyor, titreşiyor.

Kendimi zorlayarak bir şeyler söylemeye çalışıyorum. Beni aptal sanıyor olmalı.

Ancak ben bir cümle kurmadan önce, "Neden mesajıma cevap vermedin? Zaman kaybetmeyi sevmem, kızım" diyor.

Kız.

Bu beni alarma geçirdi. Sanki beni zaten tanıyormuş gibi. "Ne?"

"Ben Ares Kostanidis. Seni yemeğe çıkaracağımı mesaj attım."

"Ben..."

Kafam karışmış bir şekilde bilgiyi sindirmeye çalışıyorum, ama koruyucumun önünde yarı çıplak olduğum gerçeğinden başka bir şey düşünemiyorum.

Sanki vücudumdaki tüm kan oraya akmış gibi, yanaklarım bir sıcaklık dalgasıyla kızarıyor. "Telefonumu kontrol etmedim, efendim. Beş dakika vererseniz, çıkmaya hazır olurum."

"Bana yaklaştığında acelen yokmuş gibi görünüyordun. Yabancılara karşı böyle mi davranıyorsun? Eğer öyleyse, koruma sayısını artırmam gerekecek Serenity. Kendin için tehlike oluşturun."

Ares

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SÖYLEDİKLERİMDEN SONRA GERİ ADIM ATMAZ ve hatamı anlamam bir saniye bile sürmez.

Serenity, bir sinek kuşu kadar narin görünebilir, ama kanatları çelikten yapılmış.

Çok daha azıyla, sadece sesimin tonu bazı erkekleri titretmiştir. Onu korkutmak gibi bir niyetim yok, ama güzelliğinden etkilenmeme rağmen, ben her şeyden önce onun koruyucusuyum ve şimdi onun dikkatsiz davranıp davranmadığını düşünmeden edemeyeceğim.

Neredeyse çıplak ve ben herhangi biri olabilirim.

Kendimi durduramadan, gözlerim onun mükemmel vücudunda dolaşıyor. Narin ama lezzetli bir şekilde şehvetli. Küçük göğüsler, dar kalçalar, iki elimle kavrayabileceğim kadar ince bir bel.

Kahretsin. Ne yapıyorum ben?

Onun şaşkın yüzüne bakıyorum ve masumiyeti için Tanrı'ya şükrediyorum. Şu anda ne düşündüğümü bilmek istemezdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Kostanidis." Kendine gelmiş gibi görünüyor. "Telefonumu henüz almadım. Titreşimdeydi ve öğretmenim gösteriden sonra benimle konuşmaya geldi. Sanırım benimle buluşmak için buraya geldiniz, ancak zamanlama biraz... garip." Sesi düz, duygusuz ve gözleri bana bakmıyor. Ancak, "Davetiniz için teşekkür ederim, ama aç değilim" diye eklediğinde, yüzünde hafif bir gülümseme belirmeye çalışıyor.

Bunu, sanki arkamdan kapıyı kapatmak istercesine kapıyı tutarken söyleme cesaretini gösteriyor.

Hareket etmiyorum. Ona bakıyorum ve cesaretinin arkasında öfke olduğunu fark edince tatmin oluyorum.

Kırılganlıkla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Asla boyun eğmemek için yetiştirildim ve önümüzdeki yıllarda Serenity'ye göz kulak olmak zorunda kalırsam, sözleşmemiz sona erdiğinde onu kendi ayakları üzerinde durabilen biri haline getireceğim.

Tanıştık. Vicdanım rahat bir şekilde gidebilirim. Kız bana pervasızca içeri girmemi emretmedi. Tanıdığı birini bekliyordu. İçeri girer girmez "hanımefendi" kelimesini kullandığı da gözümünden kaçmadı.

Dahası, korumalar bir yabancıyı asla geçmezlerdi.

Beni kızdıran bu değildi. Beni kızdıran şey, Serenity'nin, giyinme odasında bir erkek olduğunu, tamamen bir yabancıyı gördükten sonra bile, bu kadar az giyinik bir şekilde bana yaklaşmasıydı.

Onun gençlik fotoğrafı, güzelliğini tam olarak yansıtmıyor. O, sokakta geçerken insanların başını döndüren türden bir kadın.

Bencil bir yanımda, onun evden pek çıkmamasından memnun ve bu bencil düşünceyi zihnimin arkasına itiyorum. "Gönderdiğim şeyin bir davet olduğunu mu düşündün?" diye soruyorum, gitmem gerektiğini bilsem de.

Neredeyse fark edilmeyecek kadar titriyor ve bana cevap vermek yerine, bir çanta asılı olan rafa gidiyor. Tek kelime etmeden telefonunu çıkarıyor.

Ona giyinmesi için zaman tanımalı, giyinmesi için *zorlamalıyım*, ama Serenity yarı çıplak olmaktan rahatsız görünmüyor ve bunun ya alay etmeyi sevdiği ya da bir erkeğe bu kadar yakın olmanın tehlikesini anlayamayacak kadar masum olduğu için olduğunu düşünebiliyorum.

Bakışlarım, sıkı kalçalarının yuvarlak kıvrımları üzerinde kayıyor. Vücuduna göre büyük kalçalar. Saçları o kadar uzun ki, kalçalarını neredeyse tamamen örtüyor. Tam ve mükemmel kalçalar...

Siktir. Ben tamamen deliyim. Tek açıklaması bu.

"Giyin. Seni dışarıda bekleyeceğim."

Sürpriz bir şekilde, bana alaycı bir gülümsemeyle dönüyor - en azından öyle olması gereken, ama daha çok üzgün bir meleğin yüzüne benzeyen bir gülümseme. "Evet, bu gerçekten bir davet değildi. Bir emirdi," diyor, elindeki telefonu sallayarak. "Yine de, reddetmek zorundayım, Bay Kostanidis."

"Benimle akşam yemeği için giyin, Serenity. Bana meydan okumaya çalışma. İstersem, hayatını cehenneme çevirmek için yedi yılım var."

Yüzüne göre zaten doğal olarak büyük olan güzel gözleri daha da büyüdü. "Eski vasım aracılığıyla bana telefon numaranı verme zahmetine bile girmedin, sonra ortaya çıkıp hayatımı cehenneme çevirebileceğini mi söylüyorsun? Neden? İletişim kurmak istemediğini zaten açıkça belirttin. Lütfen bunun karşılıklı olduğunu bil."

O haklı, ben hatalıydım, ama yine de onu yemeğe çıkarmaya kararlıyım çünkü ben, kendisine karşı çıkılmasından hoşlanmayan kontrolcü bir pisliğim.

"Sana sorun çıkarmak niyetinde değilim," diye devam etti. "Sadece dans etmek istiyorum. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca benden haber almayacaksın bile."

"Sana inanıyorum, ama seninle tanışmak istedim. Daha önce gelmem gerektiğini söylemekte haklısın," diye kabul ediyorum. "Benim hatam, Bayan Blanchet. Düzeltmeye çalışıyorum."

Bir kadının bana boyun eğmesini istediğimde yaptığım gibi ona gülümsüyorum. Onun çok deneyimsiz olduğunu biliyorum, bu adil değil, ama adil oynadığımı hiç söylemedim.

Beynindeki çarkların döndüğünü ve tam olarak ne zaman evet diyeceğini görebiliyorum.

Kapının yanındaki anahtara uzanıyorum, çünkü odayı sadece dolaylı ışık aydınlatıyor.

Bunu yapmamın iki nedeni var: Onu daha iyi görmek istiyorum ve bu küçük alanda oluşan samimi atmosferi bozmak istiyorum.

"İyi, itaatkar bir kız olacak mısın, Serenity?" Şimdi, onun güzelliğini ve yanaklarının yoğun bir şekilde kızardığını hayranlıkla izleyebiliyorum.

Kafasını sallıyor. "Evet, Bay Kostani..."

"Bana Ares de. Hazırlanmak için beş dakikan var. Zaten çok fazla taviz verdim. Buna alışma."

Tartışmasına fırsat vermeden dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Bu ikimiz için de zaman kaybı olur. Ben her zaman kazanırım.

Sükunet

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GEÇ KALACAĞIM, eminim.

O gittikten sonra, Ares'in tekrar içeri girmeyeceğini bilsem de kapıyı kilitliyorum. Aksine, çok az giyinmiş olmama rağmen ona bakmaya devam ettiğim için kızgın görünüyordu; neden koşup bornozumu giymediğimi hala anlamaya çalışıyorum.

Belki de o biraz büyücüdür. Evet, öyle. Kötü Yunan büyücü beni hipnotize etti.

Sen delisin, Serenity Blanchet, diye kendimi azarlıyorum.

Neden bu kadar agresif davrandım da onunla yemeğe çıkmayacağımı söyledim ki? Ares'in düşmanım değil, müttefikim olması lazım. Yirmi beş yaşına kadar evlenmeyi düşünmediğim için, yedi yıl boyunca paramdan o sorumlu olacak. Onunla bu şekilde yüzleşmek aptalca bir davranıştı.

Onun adını düşünüyorum ve Yunan mitolojisi derslerini hatırlamaya çalışıyorum.

Ares, savaş tanrısı. Aslında, doğru hatırlıyorsam, *vahşi* savaşın, kana susamışlığın, katliamın kişileştirilmiş hali olan Olimpos tanrısı.

Evet, bence bu ona uyuyor. Konuşmamızın sonunda soğukkanlı görünmeye çalışsa da, içinde gizli bir saldırganlık var. Ancak bu beni korkutmuyor. Vücudumda açıklanamayan bir titreme yaratıyor.

Zihnini boşalt, Serenity. O senin koruyucun ve çok öfkeli bir koruyucu.

Aynı zamanda çok yakışıklı, diye fısıldıyor küçük bir şeytan kulağıma. Telefonum bir mesajla titriyor.

Bilinmeyen numara: Hareket et. Üç dakikan var.

Ben: Henüz hazır olmadığımı nereden biliyorsun?

Onun numarasını rehberime kaydettim ve birkaç saniye sonra yeni bir mesaj geldi.

Ares: Çünkü sen düşünceli birine benziyorsun, kızım. Ben ise eylem adamıyım. Giyin, yoksa yine oraya gelip kıyafetini ben seçeceğim.

Ben: Bu senin koruyucu rolün değil, Ares.

Ares: Ben kurallara uymam. Onları ben yaratırım. Bunu anlamın çok da zor olmayacak.

Telefonu makyaj masasının üzerine bırakıyorum, tüm vücudum heyecandan titriyor. Hayatımda hiç bu kadar hızlı soyunmamıştım, sütyen giymeyi düşünmeden, tiyatroya giydiğim siyah elbiseyi başımdan geçiriyorum.

Aynaya bakıp, performans için sürdüğüm ağır makyajı görünce yüzümü buruşturuyorum, ama onu çıkarmak için vaktim yok, bu yüzden parmaklarımı saçlarımın arasına geçirip dolaşıklıkları açıyorum ve çıkmaya hazırlanıyorum.

Sahneye çıktığım eteği hariç tüm kıyafetlerimi getirdiğim büyük çantaya attım ve Madam Villatoro'ya eteği burada bıraktığımı söylemeyi aklımda tuttum.

Bugünden itibaren "uğurlu" ayakkabılar olarak kabul edilen bale ayakkabılarımı elimden geldiğince çantamın dibine itiyorum ve sonra elim bir kağıt parçasına çarpıyor. Onu çıkarıyorum ve Madam'ın bulup bana saklamam için verdiği bilet olduğunu görüyorum.

Raflara tekrar bakıyorum ve koruyucumla tanışmanın heyecanı gibi olmayan bir ürperti ensem kadar ulaşıyor.

Bir an için Ares'e bundan bahsetmeyi düşünürüm, ama sonra bu fikri reddederim. İlk tanıştığımızda benim bir bebek olduğumu düşünmesini istemiyorum. Beni izleyen çok sayıda korumalar yeterince fazla.

"Geç kaldın," diyor beni görür görmez.

"Efendim..."

"Efendim yok," diye düzeltir beni.

"Ruh halin çok çabuk değişiyor."

"Aksine, Serenity. Her zaman aynı."

Yani beni manipüle ederek pes ettirdi. Satır aralarında bunu mu söylüyor?

"Aç mısın?"

Açlıktan ölüyorum ama kilo almamak için bu saatte yiyebileceğim pek bir şey yok. "Pek değil," diye yalan söylüyorum.

Yalan söylediğimi biliyormuş gibi bana bakıyor ve yüzümün kızardığını hissediyorum. Beyaz tenli olmanın laneti.

"Acıktın," diyor, ben omuz silkiyorum.

"Bu saatte yemek yiyemem."

"Ne?"

"Bu saatte birkaç zeytinden fazlasını yemem. Akşam yemeğim bu olacak."

Yüz hatları yine değişir, çenesi sinirden gerilir. "Bugün akşam yemeği yiyeceksin. Harcadığın enerjiden sonra yemeğe ihtiyacın var."

Tartışmama izin vermiyor. Elini enseme koyuyor ve beni çıkışa doğru yönlendiriyor.

Dokunduğu boynumun o kısmı, sıcak bir demirle yakılmış gibi ısınır ve titrediğimi anlayıp anlamadığını merak ederim. Benden elini çekmesini isteyebilirim, ama bunu yapmayacağım. Aptalca olsa da, koruyucumun dokunuşunu seviyorum.

Beni gevşek tutmuyor; sanki bir canavarın pençesine yakalanmış gibiyim.

Bu aptalca düşünceye gülümsüyorum ve yana baktığımda, bana karşı kayıtsız görüldüğünü fark ediyorum.

Aptalca.

Ares, tıpkı Bay Van Lith gibi görevini yerine getiriyor. *Kendini utandırma, Serenity.*

Arabaya bindiğimi bile fark etmedim. Ares, eski bir konak gibi görünen bir restorana varana kadar başka bir şey söylemiyor.

Birkaç ay önce New Orleans'a dönmüş olmama rağmen, şehir hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Doğduğum yerde bir turist gibiyim.

Bir beyefendi gibi, arabadan inmeme yardım ediyor ve aptal kalbim bir an duruyor çünkü bunun bir erkekle ilk kez çıktığım olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Sıradan bir erkek değil. Koruyucum. Gerçek bir erkek.

Bir hostes bizi restoranın boş bir bölümündeki bir masaya götürür.

Oturduktan sonra "Kaç yaşındasın?" diye sorarım.

"Elit bir okulda okuduğunu sanıyordum. İnsanlara yaşlarını sormak kibarlık değildir diye öğretilmediler mi sana?"

"Bu senin için hassas bir konu mu?" diye soruyorum, kendimi tutamadan. Aslında cevabı zaten biliyorum. Ares yaşla pek ilgilenmiyor gibi görünüyor. Ya da başka hiçbir şeyle, sanırım. O, özgüvenin vücut bulmuş hali.

"Otuz dört," diyor.

On altı yaş büyük, diye hesaplarım hızla.

"Senin baban olabilirim," diye ciddi bir sesle devam ediyor ve benim hesap yaptığımı fark etmesinden utanıyorum. Bu aptalca hesaplamaların nedenini anlamamasını diliyorum.

"Çok yaşlı bir adam," diyorum, öksürerek ve gülümsememi saklayarak, konuşmayı utanç verici durumumdan başka bir konuya yönlendiriyorum.

Hayatımda hiç yakışıklı bir adam görmemiş değilim. Hatta bazılarıyla flört bile ettim. Ama hiçbiri ona yaklaşmadı.

Sonra aklıma bir fikir gelir. Evli olmalı.

Gözlerimi ellerine kaydırıp yüzük arıyorum, ama yüzüne tekrar baktığımda ölmek istiyorum.

O da gördü.

Tanrım, lütfen yerin altından beni yutmasını sağla.

""Ben evli değilim," diyor, benim utanmamı umursamadan, "ama bir şeyi netleştirelim: Ben senin koruyucunum, çıktığın biri değilim. Senin itaatini istiyorum, ilk aşkın olmak istemiyorum. Ve öyle olmasa bile, sana karşı hiçbir sorumluluğum olmasa bile, ben kızlarla çıkmam. İnan bana, rollerimiz farklı olsa bile benimle başa çıkamazsın."

Serenity

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Garsonun oturur oturmaz aperatif olarak getirdiği küçük bir parça ekmekli banya parçası ağzıma koyuyordum. Tatil için yatılı okuldan eve her geldiğimde JeAnne bana bunları yapardı ve sanırım ben de onlara bağımlı hale gelmiştim. Sonrasında kalorileri yakmak için koşu bandında en az on kilometre koşsam da, onlara asla karşı koyamazdım.

Ancak Ares'in söylediklerinden sonra, hareketimi yarıda kesiyorum.

"Ne dedin?" diye soruyorum, onun bir insan juggernaut'a eşdeğer olmasına rağmen beni bu kadar iyi okuyabilmesine şaşırmışım.

"Duydun beni. Buraya ilk aşkın olmak için gelmedim, senin iyi olduğundan emin olmak ve gerektiğinde beni arayacağından emin olmak için geldim."

"Asla bu kadar yaşlı biriyle çıkmam," diyorum, çünkü intikamcı bir tarafım olduğunu yeni keşfettim.

Adi herif.

Tabii ki, kısmen haklı. Onun benim ilk neyim olmasını istediğim konusunda değil, ama bu olursa piyango kazanmak gibi olurdu. Özellikle de Ares New York'ta yaşıyor. Onunla çıkmak balerinlik çalışmalarımı bile etkilemezdi. On beş günde bir yeterdi ve... Hayır, on beş günde bir çok az olurdu. O çok yakışıklı. Haftada bir.

"Dünyaya dön, Serenity. Hayal kuruyorsun. Bana nasıl baktığını gördüm, o yüzden '*çok yaşlıyım*' numarasını bırak, çünkü buna inanmıyorum."

"Sizin konumunuzdaki bir erkeğin kadınların ayaklarına kapanacağına inanıyorum, Bay Kostanidis, ama benimle güvende olacaksınız. Kalbim zaten başka birine ait."

Arkadaşlar, hayatımda hiç bu kadar hızlı bir yalan uydurmamıştım. Tüm rekorları kırdım. Onun ifadesinin sertleştiğini görünce neredeyse kendimi tebrik edecektim.

Ama bu uzun sürmedi. Kısa süre sonra, güzel ağzında saf bir ironi dolu gülümseme belirdi. "Yalan söylüyorsun. Bale çalışmak dışında evden çıkmıyorsun."

Çabuk düşün, Serenity.

"Haklısın. Çünkü Otis'imle yapamayacağım başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorum," diyorum hemen, yatılı okuldan bir arkadaşımın kardeşini hatırlayarak. "Benden dört yaş büyük ve hala okuyor. Üniversiteyi bitiriyor, ama bir sonraki tatilde beni ziyarete gelecek."

"Onun tam adını istiyorum."

"Ne?"

"Duydun beni. Tam adı."

"Olmaz. O soylu bir aileden geliyor, emin olabilirsin. Ayrıca, kendimi koruyabilirim."

"Senin ne düşündüğünün önemi yok. Ben senin vasını. O çocuğun kim olduğunu bilmek istiyorum."

Aman Tanrım. Otis'i arayıp yalanımı doğrulamasını istemek zorunda kalacağım. İnanılmaz bir şekilde, onunla kız kardeşinden daha iyi arkadaşız.

"Tamam," diyorum ve kaşlarının kalktığını görüyorum. "Bu kadar kolay mı?"

"Her şey için bir savaş başlatmamı mı istiyorsun? Senin de belirttiğin gibi, ben iyi bir kızım. Önümde parlak bir kariyer ve yakışıklı bir erkek arkadaşı olan genç bir dansçiyim."

Sözlerimin onu nasıl etkilediğini görmek için ona bakıyorum, ama bir an içinde kendimi aptal gibi hissediyorum. Ares'in ifadesi tabii ki nötr kalıyor.

Benim velayetimi almak için pazarlık yaptı. Özel hayatımla ilgilenmiyor.

"Ve bir milyoner."

Az önce bir yudum su içmişim, bu yüzden boğuluyorum. "Ne?"

Yüzünde şaşkınlık belirir. "Ne demek istiyorsun?"

"Milyoner olduğumu söylediğini duydum sanırım."

"Öyle dedim."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bekle, Van Lith sana miras kalan servet hakkında hiç bahsetmedi mi?" Kendimi aptal ve cahil gibi hissediyorum. "Hiç sormadım."

"Sormak sana düşmezdi; on sekiz yaşına girer girmez sana söylemek onun göreviydi. Çok şey söz konusu. Özellikle de senin geleceğin." Şimdi kızgın görünüyor. Bana kızgın olduğu zamanki gibi değil, *gerçekten* kızgın görünüyor ve isminin ona çok yakıştığı aklıma geliyor. Onun kötü tarafına geçmek istemem. Patlayıcı biri değil. Korkutucu derecede soğuk, bağırmasından çok daha kötü.

"Geleceğim tehlikede ne demek?" "Sen akıllı bir kızsın Serenity. Düşün."

"Yemin ederim anlamıyorum."

"Sen güzelsin," diye başlıyor ve aptal kalbimin hızla attığını hissedince sinirleniyorum, çünkü bunu bir iltifat olarak değil, klinik bir şekilde söylüyor. "Ama bu güzellik milyon dolarlık güzel bir pakette gelirse, çok daha çekici hale gelir."

"Oh!"

Ares

Tanrım, şu anda Van Lith'in boynunu sıkmak istiyorum.

Bana tamamen şaşkın bir şekilde bakıyor ve her zamankinden daha fazla, ilgimi çeken herhangi bir kadına baktığım gibi ona baktığım için kendimi iğrenç hissediyorum.

Serenity sadece on sekiz yaşında değil, her yönüyle tatlı bir melek.

"Otis denen adamla ilişkin ne kadar ciddi?" "Ne?"

"Başka bir soruyla cevap verme. İşe yaramaz."

Gergin bir kahkaha atıyor. "Otis'in ailesi benim sahip olabileceğimden çok daha fazla paraya sahip.

. Hesabımda milyonlarca dolar mı dedin? Onunkini düşün, ama milyarlarca dolar civarında. Şimdi, bana bahsettiğin

söylediğin bu serveti biraz açıklayabilir misin?" diye sorar, sanki her an bunun büyük bir şaka olduğunu söylememi bekliyormuş gibi.

Yarım saat sonra, mirasının ne anlama geldiğini ve onu nasıl yatırmayı düşündüğümü açıklamayı bitirdiğimde, masanın örtüsünden daha beyazdır.

"Ye."

"Yiyebilir miyim bilmiyorum."

"Evet, yiyebilirsin. Performans ve öncesindeki gerginlik muhtemelen daha önce düzgün yemek yemeni engelledi."

"Sen baba mısın?"

"Hayır."

"Öyle davranıyorsun."

"Benim görevim bakmak..."

"Böylece bir alçağın pençesine düşmem. Anlıyorum, Ares, ama ben bebek değilim."

"Hayır, değilsin," diyorum, onun biberli peyniri ağzına götürmesini izlerken zorlukla yutkunuyorum.

"Bir erkek arkadaşım var. Servetimi çalmak istemeyecek bir erkek arkadaş." Parayı umursamıyormuş gibi söylüyor.

"Onunla evlenmeyi düşünüyor musun?"

"Asla evlenmeyi düşünmüyorum. Yedi yıl boyunca bana katlanmak zorunda kalacaksın, Bay Kostanidis. Ama merak etme. Seni rahatsız etmeyeceğim. Tek ihtiyacım olan şey evde bir dans stüdyosu kurmak. Seni arayıp bunu isteyecektim, ama artık yoksulluğun eşiğinde olmadığımı bildiğim için, bana hayır demeyeceğini düşünüyorum."

"İstediğin her şeye sahip olabilirsin, Serenity."

"Kimse istediği her şeye sahip olamaz, Ares."

"Bu ne demek?"

"Söylediğin kadar param olsa bile ailemi geri getiremem."

Serenity

ON ALTI. BÖLÜM

İki yıl sonra

PARİS

"Ona söylemelisin, Serenity," diyor Debra, makyajımın son rötuşlarını yaparken beni izliyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, ona bakmadan gözlerimi boyamaya devam ediyorum. İki yıl önce ilk solo performansımın olduğu geceden beri, bu görevi kendim üstlenmeye karar verdim. Makyaj sanatçıları her zaman çok fazla makyaj yaparlar ve bu kadar maskara ağır geliyor bana.

"Aklın başında değil. Önümüzdeki birkaç ayı Amerika Birleşik Devletleri'nde geçireceğin gerçeğinden yararlan."

"Onunla aynı şehirde yaşayacağımızı bilmek bile beni çok gergin yapıyor. Ares'e takipçimden bahsedersem, bana nefes aldırılmaz, Debra."

Madam Villatoro'ya uzun zamandır böyle sesleniyorum. O benim akıl hocamdan sevgili arkadaşşıma dönüştü, hatta sevgili JeAnne'i kıskandırdı. İkisini de seviyorum, ama dadım, Villatoro'yu *burnu havada olan küçük kızla* paylaşmayı kabul etmiyor.

"İlk başta düşündüğümüzden çok daha iyi çıktı," diyor ve haklı olduğunu biliyorum.

Ares ile o akşam yemeğinden sonra, bir daha yüz yüze görüşmedik. O hiç teklif etmedi ve ben de onu tekrar görmek istesem de, gururum buna izin vermiyor.

Ancak her gösterimde, dünyanın neresinde olursam olayım, en sevdiğim çiçekler olan üç düzine calla zambağı ve bir mücevher alıyorum.

Çiçek zevkimi nasıl öğrendiğini bilmiyorum. Muhtemelen verdiğim bir röportajda bahsetmişimdir.

Ona her zaman mesajla teşekkür ederim. Bunu bir zorunluluktan yaptığını ve bir bakıma bana mücevher olarak servetimi yatırdığını biliyorum.

Kutuları hiç açmadım bile. Altın ya da elmaslar umurumda değil.

Son iki yılda hayatımda bazı şeyler değişti. En büyük değişiklik, profesyonel bir dansçı olmam ve New York City Ballet'in baş balerini olmak üzere olmam. Ama hayallerimin zirvesine ulaşmadan önce, klasik balenin yeni küresel fenomeni olarak dünya çapında ün kazandım. New York City Ballet'e davet edilmeden önce, Bolşoy'a katılmam istendi, ama JeAnne'i nereye gidersem gideyim yanımda götürmeyi planladığım için, onu o kadar uzağa gitmeye zorlayamazdım.

Onun emeklilik planları şimdilik rafa kaldırılmış gibi görünüyor. Bana hiç bahsetmedi ve ben de ona Florida'daki emlak broşürlerini bulduğumu söylemedim. Herkesin sırları vardır.

Onlardan çok var. Şu anda, hayatım hakkında her şeyi bilen tek kişi Debra diyebilirim. Ondaki hiçbir şey saklamıyorum, koruyucumun beni görmeye geldiği tek gecede ona karşı hissettiğim ezici çekiciliği bile.

JeAnne'e güvenmediğimden değil. Ona güveniyorum. Onu annem gibi seviyorum, ama bazen beni hala bir bebek gibi gördüğünü hissediyorum.

Bu yüzden Debra benim sırdaşım oldu ve işte bu yüzden şu anda beni üzüyor.

"Hiç polis belgeselleri izlemedin mi?" diye soruyor. "Ne?"

"Özellikle takipçilerden bahsediyorum, Serenity. Bir hedef seçip, kaderlerinde birlikte olmak için yazıldıklarını düşündükleri için ya da kendilerine söyledikleri başka çılgın nedenlerle onlara takıntılı hale gelen takipçilerden."

"Bulduğun o bilet üzerinden iki yıl geçti, Debra. O zamandan beri ciddi bir şey olmadı."

"Doğru, ama yine de o kişi - ve burada bir erkek olduğunu varsayacağım - senin yakınında olduğunu bilmeni istiyor. Tekrar eden biletler, giyinme odanda birdenbire ortaya çıkan tek gül. Bunların hepsi senin çevrende olduğunu gösteren ipuçları. Korkmuyor musun?"

"Biraz, ama dürüst olmak gerekirse, bana zarar vermek istediğini sanmıyorum. Belki de sadece bir hayranımdır. Beni dünyanın dört bir yanında takip edecek kadar zengin bir hayran."

"Ya da gerçekten *çılgın* bir hayran. Ve dikkatli, değil mi? Çünkü 'hediyelerinde' hiç DNA bırakmadı ve kameraya yakalanmadı."

Biletleri test ettirdiğini ve hiçbir şey bulunmadığını biliyorum. "Endişen için teşekkür ederim Debra, bunu düşüneceğime söz veriyorum, ama korkunun esiri olmayacağım. Ayrıca, Ares ne yapabilir ki?"

"Dalga mı geçiyorsun? Onu birlikte araştırdık! Kostanidou ailesi Amerika Birleşik Devletleri'nde bir tür kraliyet ailesidir."

"Biliyorum. Şöyle yapalım: New Orleans'a gidip New York'a taşınmayı organize ettiğimde, Ares'i arayacağım."

"Bu sözümü unutmayacağımı sanma, Serenity. Güvenlik görevlilerine çiçekler ve notlar hakkında bir şey söylememek konusunda isteğini yerine getirdim, ama içimden bir ses, takipçinin giderek sabırsızlandığını söylüyor."

"Neye sabırsızlanıyor?"

"Seninle yüz yüze görüşmek için."

Korkudan tüylerim diken diken oldu. "Artık bu konuyu konuşmak istemiyorum. Birkaç dakika sonra sahneye çıkacağım. Konsantre olmam lazım."

"Sen benim için küçük bir kız kardeş gibisin, Serenity Clementine. Senin zarar görmene izin vermeyeceğim."

Serenity

ON YEDİNCİ BÖLÜM

On beş gün sonra

NEW ORLEANS

"Hey, yabancı. Erkek arkadaşını aramayı mı unuttun?"

"Daha yeni gemiden indim. Beni bulmak için bir tür radarın mı var, Otis?"

O gece Ares ile akşam yemeğinden eve döndükten sonra, gelecekte daha büyük bir utanç yaşamamak için, oda arkadaşımın kardeşini aramaya karar verdim. Büyük bir utançla durumu açıkladım. Onunla ilk tanıştığımızda aramızda özel bir bağ oluşmuştu ve diğer durumlarda da böyleydi. Hiç çıkmadık ama, benden bir yaş küçük kız kardeşi Matilda'yı ziyarete geldiğinde iyi arkadaş olduk.

Onun telefon numarasını nasıl rehberime kaydettiğimi bile bilmiyorum, kaydettiğimi hatırlamıyorum, ama bulduğumda rahat bir nefes aldım, çünkü Ares'in Otis'i bir saniyede bulacağından şüphem yoktu.

Oda arkadaşımın söylediğine göre, kardeşi çok yaramazdı ve hiç ciddi bir ilişkisi olmamıştı, bu yüzden ondan büyük bir iyilik istediğimin farkındaydım.

Bugüne kadar, o yalanı uydurmaya beni neyin ittiğini anlayamıyorum. Onurumu korumak, koruyucumla tanıştığımızda ilk düşüncem tabu değildi gibi davranmak istedim ve sonunda başım büyük belaya girdi.

Sonuçta, komplo kuran arkadaşlar olarak ilişkimiz bizi gerçek arkadaşlar haline getirdi. Otis, önceden haber vermeden performanslarımın yapıldığı yerlere geliyor ve

her zaman beni yemeğe çıkarır. Hatta bir keresinde onun beni öpmesine izin bile verdim. Basın uzun zamandır bizi bir çift olarak göstermişti.

Kim bilir, belki de bu yalan gerçek bir ilişkiye dönüşebilir?

Ben de öyle düşünmüştüm.

Ne yazık ki, hiçbir şey hissetmedim. Ares sadece enseme tutarak bile vücudumu titretirken, Otis dilini ağzımın içine sokarak aynı şeyi yapamadı.

Onu kardeşim gibi görüyorum ve birkaç ay sonra anlaşmayı feshetmek istedim, ama o umursamadığını ve "kapılmış adam" etiketinin onu birçok sorundan koruduğunu söyledi.

Kadınlarla çıkarken dikkatli olması gerekiyor, çünkü herkes benim onun resmi kız arkadaşı olduğumu düşünüyor. Gerçi, bana anlattığı partner sayısına bakılırsa, benim naif bir aptal olduğumu düşünüyor olmalılar.

"Birkaç hafta sonra Amerika'da olacağım."

"Tanrım, burada da ihanete uğrayacak mıyım?" diye dramatik bir şekilde söylüyorum.

"Belki sana evlenme teklif edeceğim. Böylece servetini paylaşabilir ve yarın yokmuş gibi yaşayabiliriz."

"Sen zaten yarın yokmuş gibi yaşıyorsun, sevgili erkek arkadaşım."

"Evet, ben de zengin olduğumu unutmuşum," diye şaka yapıyor. Aslında, yaramaz arkadaşım, sadece yirmi beş yaşında olmasına rağmen, babasının şirketinin yeni CEO'su.

"Cidden, burada ne yapacaksın? "Belki taşınmana yardım ederim."

Beni göremese de gözlerimi deviriyorum. Otis, el işleri yapmayı bırak, bardak bile yıkamayan türden biridir. "Merak etme," diyorum ve şoförün kapıyı açık beklediği arabaya biniyorum. "Ares, organize ettiği her şeyin ayrıntılarını bana e-postayla gönderdi. JeAnne'in kutuları açmasına bile gerek kalmayacak."

"O nasıl karşılıyor?"

"Düşündüğümde çok daha iyi. Benimle geleceğini düşünmemiştim. Eğer isterse emekli olmasına yardım etmeye hazırdım. Eminim Ares, ona tüm bu yıllar için cömert bir tazminat vermeme itiraz etmez."

"Ama yalnız kalırsın." "Hayır.

Debra ve sen varsınız." "Ve koruyucun."

"Hayır. O da beni Bay Van Lith gibi görüyor."

"Ama ona Ares diyorsun."

"Kıskandın mı, erkek arkadaşım?"

"Ne fark eder ki? Ben zengin ve yakışıklıyım, ama onun kadar deneyimli değilim, sahip olduğu partnerlerin sayısına bakılırsa."

Ruh halim bozulur. Bu tür şeyleri duymaktan hoşlanmam. İnternette Ares'i asla aramam çünkü "aranan bulan bulur" sözüne inanırım. O benim değil, ama çılgınca bir şekilde, ona sahip çıkma hissi duyuyorum ve onu bir kadınla görmekten nefret ederim.

"Bu durumda, tencereye kara diyen, erkek arkadaş." "Bu ne demek?"

Şoförle aramızdaki bölme camını kaldırıyorum, böylece söyleyeceklerimi duyamayacak. "Ares'in kadın düşkün olabileceği konusunda bir şey söyleyemezsin, Otis. Eğer gerçekten çıkıyor olsaydık, kıskançlıktan yeşile dönecek, resmen kurbağa olurdum."

Umarım güler, ama öyle olmaz. Bunun yerine şöyle der: "Eğer sen benimsan olsaydın, neden başka birini isteyeyim ki, Serenity?"

Utaniyorum. Sesi ciddi geliyor ve bu konuyu daha fazla uzatmak istemiyorum. Her geçen gün hayatımda daha önemli hale geliyor. Sürekli varlığı hissediliyor.

"Neredeyse beni kandırıyordun, Otis. Bir an için bana sonsuz aşkını ilan edeceğini sandım."

Sonunda gülüyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. "Neredeyse mükemmel bir taklitti, değil mi? Pekala, gitmem gerek. Birimizin gerçek işlerini yapması lazım."

"Bunu *bana* mı söylüyorsun? Debra ile bir antrenman seansını bile atlatabileceğini sanmıyorum."

"Ben de şüpheliyim!" Gülüyor ve bu, arkadaşım hakkında en sevdiğim şeylerden biri: kendisiyle dalga geçme yeteneği. "Seni seviyorum, Serenity."

"Ben de seni seviyorum. Beni çok fazla ihanet etmemeye çalış." "Gerekenden fazla değil."

Telefonu kapatıp gözlerimi kapatıyorum, sonra telefonumu çantama koyuyorum. Ama elim çantaya girer girmez parmak ucumda bir acı hissediyorum.

İlk başta keskin bir nesneyle kendimi kestiğimi düşünürüm, ama sonra o bölgede zonklama ve karıncalanma hissetmeye başlarım. Nefes almam zorlaşır.

Çaresizce bölmeyi yumrukladım ve gözlerim ağırlaşmaya başladığında, sonunda pencereyi açmayı hatırladım.

"Yardım edin. Bir Şey beni ısırđı. Lütfen..."

Ve sonra, artık uyanık kalamıyorum. Dışarıda güneş hala parlıyor olsa da, karanlık beni sarıyor.

Ares

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

NEW YORK - SIN NIGHTCLUB

"Serenity'nin gelişi için her şeyin hazır olduğundan emin misin?" SIN'in ofisindeki masamın karşısında oturan yeni asistanıma soruyorum.

"Evet, Bay Kostanidis. Her şey tam olarak emredildiği gibi." "Dans stüdyosunun kurulumu ne durumda?"

"Hâlâ devam ediyor, ama Bayan Blanchet New York'a inmeden beş gün önce hazır olacağını söylediler."

"Onu bizim uçaklarımızdan birine bindireceksin. Normal bir uçuşla gelmesini istemiyorum."

"Bu konuda, Bay Kostanidis, sizin..." Herkes Serenity hakkında benimle konuşurken genellikle yaptığı gibi durakladı. Kimse onu hayatımda nasıl tanımlayacağını bilmiyor, kardeşlerim bile. "*Vasiyetinizde* ticari bir uçuşu tercih ettiğini belirtmiş."

"Hayır, benim uçağımla gelecek."

Onun sorumluluğunu üstlendiğimden bu yana iki yıl geçti ve tüm bu süre boyunca nispeten mesafeli davrandım, en azından herkes öyle düşünüyor. Evet, Serenity'nin ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağlayarak ona büyüme özgürlüğü verdim, ama aslında hiç uzaklaşmadım.

Onu akşam yemeğine götürdükten sonra eve bıraktığım o uzun zaman önceki New Orleans gecesinden itibaren, "takıntı" kelimesinin en saf anlamını anladım. O benim için öyle bir şey olmuştu. Kan dolaşımda onu etkisiz hale getirmeye çalıştıkça, o da derimin altına daha fazla yerleşiyor gibiydi.

İki yıl boyunca onun büyümesini, gelişmesini izledim. Kaderinde yazılı olan şeye dönüştü: başarılı bir dansçı, hem de sıradan bir dansçı değil, dünyanın dört bir yanındaki izleyicileri büyüleyen bir dansçı.

O iki yıl boyunca, o velet Otis Schulz ile ilişkisi sağlamlaştı.

Onun hayatını alt üst ettim ve bu çocukta itibarını zedeleyecek hiçbir şey bulamadım. Serenity'nin bana söylediği gibi, iyi bir aileden geliyor, ondan bile daha zengin ve en önemlisi, benim için en önemli şey: benim... *himayemdeki kıza* tamamen sadık görünüyor.

Bunu düşündüğümde her zamanki gibi çenemin sıkıldığını hissediyorum, ona olan arzumdan asla vazgeçmemekle doğru kararı verdiğimi bilsem de. Onu yatağıma alsaydım onu mahvederdim ve onun yanında kalsaydım da öyle olurdu.

Kendimi tanıyorum.

Onun yüzünü görmeden önce bile onu istedim. New Orleans'taki tiyatronun küçük giyinme odasında onu açgözlülükle istedim. Onun mükemmel vücudunun benim vücudumun altında olduğunu, ben onun içine girerken bacaklarının belime dolandığını hayal ettim.

Ancak ona sahip olmayı kendime yasakladım. Serenity gençti... *Hâlâ* çok genç ve savunmasız. Ona dünyayı ayaklarının altına serecek birini hak ediyor ve ben o kişi değilim. Hades'in durumunda da olacağına inandığım gibi, evlenmeye niyetim yok ve kızın masum yüzüne bir bakışta, onun için sadece eksiksiz bir paketin yeterli olacağını anlıyorum.

Bana da evlenmek istemediğini söylemiş olması önemli değil, Serenity gibi kadınlar masal gibi bir hayatı hak ediyor.

Ona kirli bir seks sunabilirim, sikimi sürerek zevkten çılgık attırabilirim, ama ona iyi seksten başka bir şey sunamam ve sonunda, ondan sıkıldığımda, ki eninde sonunda sıkılacağım, o mahvolacak.

Onun vasisi olduğumdan bu yana geçen yirmi dört ayda, ailemin Gordonlara karşı intikamı nihayet meyvesini verdi. Ailemin adları intikamını aldı.

Evet, *ailem*.

İkisi de, çünkü annemin hikayesi hakkında bildiğimizi sandığımız hiçbir şey doğru değildi. Emerson Gordon hiçbir zaman yalancı bir piçten başka bir şey olmadı ve sonunda hak ettiği cezayı aldı.

Zeus ve Dionysus artık evliler — ağabeyim eski dansçı Madison'la, Dionysus ise yeğenim Joseph'in eski dadısıyla.

Bu çiftleri düşününce, bizim için, Kostanidou ailesi için, basit bir hayatın hiç bir zaman bir seçenek olup olmayacağını merak ediyorum. Her iki kardeşim de artık eşleriyle mutlu olsalar da, lanet olası gökkuşağının sonunda altın potuna ulaşmadan önce cehennemi yaşadılar.

"Peki ya istediğim korumalar?" diye soruyorum.

Toplantı başladığından beri ilk kez, yeni asistanım Elmer bana şaşkınlıkla bakıyor. Benimle sadece üç aydır çalışıyor ve başlangıçta birlikte iyi çalışamayacağımızı düşünmüştüm. O metodik biridir ve hayatı sanki gözleri bağlıymış gibi yaşar. Planladığından bir milim bile sapma olursa kendini kaybeder.

Ancak kısa sürede, normalden daha fazla uyum sağlama yeteneği olduğunu fark ettim. Kesinlikle bir geek, ama işinde iyi ve plan B'nin onu rahatlık alanından çıkardığını bilsem de, görevlerini yetkin bir şekilde yerine getirmeyi başardı.

"Bayan Blanchet'in kendisini koruyacak bir ekibi olduğunu sanıyordum." "Bunu geçen hafta konuşmuştuk, Elmer."

Öksürüyor ve nedenini biliyorum. Ona ilk adıyla hitap ettim. Lanet olsun, bu çocuk kendini kraliyet ailesinden doğmuş sanıyor.

"Evet, biliyorum, ama düşündüm ki..."

"Bir şeyi netleştirelim: Serenity söz konusu olduğunda, düşünme. O rol *benim*. Onun güvende olmasını istiyorum ve henüz fark etmediysen, benim isteğim bir rica değil, *emirdir*. Onu korumak için bütün bir ordu tutmak gerekirse, öyle yapılır."

Kapıda iki kez vurulduğunu duydum ve sekreter haber vermeden Hades ve Dionysus içeri girdi.

Elmer'e başımla gitmesini işaret ettim ve o kapıyı kapattıktan sonra ayağa kalkıp kardeşlerimi selamladım.

Hades, hala sırlarla dolu, gizemli ve karanlık olmasına rağmen daha sık ziyaret ediyor. Dionysus ise, ateşli kızıl saçlı sevgilisini gece geç saatte eve gelerek kızdırmak istemediği için, sadece ciddi bir konuyu tartışmak istediğinde geliyor. Karısı Cici, bal gibi tatlı görünse de, çok öfkeli biridir ve bugüne kadar kardeşimle başa çıkacak cesarete sahip gördüğüm birkaç kişiden biridir.

"Ziyaret mi?" diye soruyorum, sorumu Dionysus'a yönelterek. "Evlilik hayatından sıkıldın mı?"

Normalde yaptığı gibi bana siktir git demiyor. Dionysus tamamen karısının hakimiyeti altında, ona deli oluyor ve bunu itiraf etmekte hiçbir sorun görmüyor.

İkisi de bir şey söylemiyor ve bir şeylerin ters gittiğini anlamam sadece birkaç saniye sürüyor.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, ayağa kalkmış durumdayım. "Cep telefonun kapalı."

"Hayır, o..." Cihazı elime alıyorum ve pilin bitmiş olduğunu görüyorum.

Kahretsin!

"Ne oldu?" diye soruyorum, çünkü bana iyi haberler getirmediğini biliyorum.

"Serenity."

Kanımın donduğunu hissediyorum. "Ne?"

"Hastaneye kaldırıldı. New Orleans'a gitmemiz gerekiyor."

Serenity

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Saatler sonra

NEW ORLEANS

Hastane yatağının yanındaki sehpa da telefonumun titrediğini duyuyorum ve onu alıp mesajın kimden geldiğine bakmak için uzandığımda, uyandığımdan beri hissettiğim tüm uyuşukluk kayboluyor.

Ares: Ben gelmeden hastaneden ayrılmaya cüret etme.

Kaba. Otoriter. Kibirli. Yine de kalbimi hızla attırıyor. Bu nasıl mümkün olabilir?

Beni görmeye mi geliyor? Belki de daha önce ölmeyi denemeliydim.

Evet, ruh halim karanlık. Neden farklı olsun ki? Biri çantama akrep koymuş.

Mesaj yaklaşık dört saat önce gönderilmiş, yani her an gelebilir.

Şafak çoktan sökmüş.

Beni görmek için New York'taki her şeyi bırakıp mı geldi?

Mesajı üç kez okudum, bunun benim geleceğim için ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak.

Birkaç saat önce Avrupa'dan gelen Debra'ya ya da ağlamaktan gözleri kızarmış JeAnne'e bile göstermedim. Beni o kadar çok kucakladı ve öptü ki

beni o kadar çok kucakladı ve öptü ki, onu nasıl teselli edeceğimi bilemedim.

Debra, buraya geldiğinden beri bir saniye bile yanımdan ayrılmadığı için onu hastane kafeteryasına gidip bir şeyler yemeye ikna etti.

Şimdi mentorum ve ben birbirimize bakıyoruz ve o mutlu görünmüyor.

"Ares'e söylemezsen, ben kendim söylerim," diyor, sesi kızgın. Bana söylediği için ona söyleyenin o olduğunu biliyorum.

Telefonun karşısına iç çekip başımı sallıyorum. "Geliyor," diyorum.

"Serenity, olanların senin suçun olmadığını biliyorsun, değil mi? Bu deli kişinin dikkatini çekecek bir şey yaptığını düşünerek kendini kandırma."

Başımı sallıyorum, çünkü birinin bana zarar vermek isteyeceği tek bir neden bile düşünemiyorum. "Ben fark etmeden çantama akrebi nasıl koymuş olabilir, Debra?"

Cevap verme şansı olmadı. Gözümü kırpmadan önce kapı açıldı ve hatırladığımdan daha güzel olan savaş tanrım kapıda belirdi. Arkasında iki adam görebiliyordum, ama boyları ve takım elbiselerinden erkek olduklarını anlayabiliyordum. Ares Kostanidis birkaç adım ötemde dururken başka bir insana dikkatimi vermem mümkün değildi.

Konuşamıyorum. Sadece ona bakıyorum. New York'a vardığımda yeniden bir araya gelmemizin nasıl olacağını sık sık düşünmüştüm, ama kalbimin şu anda yaşadığı çılgın koşuya hiçbir şey beni hazırlayamadı.

Sanki son iki yıldır uyuşmuşum da şimdi nihayet uyanmışım gibi uyanmışım gibi.

Sanki ciğerlerim temiz hava ile dolmuş ve nabzım mükemmel ritmini bulmuş gibi.

Aylarca, bir gece birlikte olduğumuzda vücudumun ona neden böyle tepki verdiğini düşündüm. Daha önce hiç bu kadar yakışıklı ve güçlü biriyle birlikte olmadığım için böyle olduğunu söyleyerek kendimi kandırdım, ama şimdi, aynı yoğunlukta bir duygu seli beni vurduğunda, onun yanında olduğumda her zaman böyle olacağından eminim.

İki yıl geçti. Seyahat ettim, başka insanlarla tanıştım, Otis'e olan sahte bağlılığıma rağmen erkeklerle de tanıştım. Hiç kimse bana böyle hissettirmedi. Yaklaşan bile olmadı.

Siyah takım elbise ve beyaz gömlek giyiyor, kravat takmıyor. Artık biraz daha yaşlandığım için, daha önce fark etmediğim detayları fark ediyorum, örneğin gömleğinin

gömleğinin göğsüne gerilip kaslarını ortaya çıkarması gibi. Ya da pantolonunun dar kalçalarını ve kaslı uyluklarını vurgulaması gibi.

Saçları dağınık ve çenesi tıraşsız, bu da onu daha da seksi yapıyor.

"Herkes dışarı çıksın," diyor aniden, hala bana bakarak. Sesi gök gürültüsü gibi. İçeri bir adım atıyor ve iri vücudu tüm odayı dolduruyor gibi görünüyor.

"Ares," diye uyarıcı bir sesle, onunla birlikte gelen adamlardan biri odaya girerken diyor.

Onların onun kardeşleri olduğunu anlamam için kimsenin bana onları tanıtmasına gerek yok. Üçünün de gözleri aynı. Özellikle rengi değil, şekli... belki de insanlara bakışları da.

Gözlerinde zerre kadar yumuşaklık yok.

Konuşan adamın omuzlarına kadar uzanan saçları, sakalı ve kare çerçeveli gözlükleri var. Ares'e eşlik eden ikinci adam da çok yakışıklı, ama hiçbir şey söylemiyor. Kardeşini sakinleştirmeye çalışmıyor, aksine, koruyucum kadar sinirli bir şekilde bana bakıyor.

"Ben Debra Villatoro." Mentorum korkmuyor ve ona elini uzatıyor ona uzanır.

Birkaç saniye boyunca Ares benden gözlerini ayırıp ona bakar, sanki cevap vermeye değer mi diye karar veriyormuş gibi.

Onu görmezden gelirse başı gerçekten belaya girer. Debra kimseye boyun eğmez.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Villatoro," diyor, ama ses tonunda hiç de zevk yok.

Dikkatimi çeken bir başka şey de, Ares'in onun bayan değil, evli bir kadın olduğunu bilmesi. Bir zamanlar evli olduğunu çok az kişi biliyor.

Bu neden beni şaşırtıyor? Uzaktan bile olsa, attığım her adımı kontrol ettiğini defalarca gösterdi. Etrafımdaki insanları da tanıması doğal.

"Bay Kostanidis, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum..." Debra söze başlar.

"Senin ne düşündüğün umurumda değil. İlgilendiğin için teşekkür ederim, ama Serenity benim sorumluluğumda."

Ona kaba bir cevap vermekten kendimi alıkoyuyorum, çünkü neden bu kadar öfkeli olduğunu merak ediyorum.

Polis, ifademi aldıktan sonra birkaç dakika önce buradan ayrıldı. Debra, akrep tarafından sokulduğumu söylemek için onu aramış olabilir, ama

eminim ki ifade vermem gerektiğini ve daha da kötüsü, dedektiflerle yaptığım konuşmanın içeriğini ona söyleyenler korumalardı.

O karşılık vermek için ağzını açar, ama onu keserim. "Bizi yalnız bırakabilirsin Debra. Ben iyiyim." O benim hayatımın bir parçası, ama en azından önümüzdeki beş yıl boyunca Ares de öyle olacak. İkisi arasında bir savaş çıkmasını teşvik etmenin bir anlamı yok.

Arkadaşım yanıma gelip, gitmeden önce alnıma bir öpücük kondurur. "Koridorda olacağım," der.

Erkeklerin de gittiğini fark ediyorum ve küçük bir panik atak geçiriyorum. Onunla yalnız mı kalacağım?

İkisinin de beni vasimin öfkesinden koruyabileceği yanılsamasına kapılmadım, ama en azından sakallı olanı biraz daha sakın görünüyordu — öfke ölçeğinde sıfırdan yüze kadar, o doksan iki, Ares ve diğer kardeşi ise kolaylıkla yüz elliye aşıyor gibiydiler.

"Beni kardeşlerinle tanıştırmayacak mısınız?" diye soruyorum, onlar gitmeden önce zaman kazanmak için çaresiz bir girişimde bulunarak.

Gözlerini kısıyor ve benim manevramı anladığını görebiliyorum.

"Ben Dionysus, o da Hades," diyor uzun saçlı olan ve ağzının köşesi ironik bir gülümsemeyle hafifçe yukarı kalkıyor gibi geliyor bana.

Neden? Neden kardeşlerinin yüzüne "terbiyesiz" olduğunu söyleme cesaretini gösterdim?

"Bütün tanrılar mı?" diye soruyorum, en içten gerginliğimin sonucu olarak, ve bu sefer adamın gülümsemesi gerçek.

"Hala uyuşturulmuş musun, Serenity?" diye soruyor.

Yüzüm utançtan kızarır. "Gergin olduğumda, aklıma gelen ilk şeyi söylerim."

Dionysus başını sallar. "Evet, hepimiz tanrıyız, ama şu anda tek endişen bu olmalı," der ve Ares'in omzuna hafifçe vurur. Koruyucumun omzunu nazikçe sıkarak ve duyamadığım bir şey fısıldar.

Sonra o ve Hades ikisi de giderler, beni kolay olmayacağını bildiğim bir konuşma ile baş başa bırakırlar.

Ares

YİRMİNCİ BÖLÜM

Son iki yıldır onu sahnede gölgelerden izledim ve onun güzelliğinin etkisinin sonunda benim için etkisiz hale geleceğine dair herhangi bir umudum varsa, bunun bir yanılsama olduğunu şimdi anladım. Serenity, ilk tanıştığımız zamankinden daha da mükemmel hale gelmiş.

Ergenliğin son izleri tamamen kaybolmuş. Hâlâ çok genç, ama artık tam anlamıyla bir kadın olduğu şüphe götürmez.

Hâlâ uzun olan saçları sırtına ve vücudunun ön tarafına biraz da sarkarak kahverengi bir örtü oluşturuyor ve parmaklarımı saçlarına dolamak istememi sağlıyor.

Her iki elimi de cebimde tutuyorum ve buraya gelme amacım olan şeye konsantre olmaya zorluyorum kendimi, her ne kadar şu anda güvensizlik gösteren o bebek gibi gözleri ve dolgun, doğal pembe dudakları olan ağız lanet olası bir dikkat dağınıklığı yaratıyor olsa da.

O zamanlar yetim ve balerin olmak isteyen, kardeşimin ihtiyaç duyduğu hisselerin tek varisi olan kızın koruyucusu olarak kardeşime yardım etmeye karar verdiğimde, yükümlülüğüm devam ettiği sürece ilişkimizi tamamen profesyonel düzeyde tutmayı planlıyordum.

Eninde sonunda tanışmamız gerekeceğini biliyordum, ama New Orleans'a yaptığım tek bir ziyaret, yakın bir şekilde çalışmanın kötü bir fikir olacağını anlamam için yeterli oldu.

Ona karşı anında hissettiğim çekim olmasa bile, aile bağları dışında başka bağlar kurmam. Bakmam gereken bir kadın, ya da bu durumda bir kız istemiyordum.

Onu kendimden, ona olan arzumdan koruyordum, çünkü aramızda ne olursa olsun, bu uzun sürmeyecekti.

Serenity Clementine'in tek yapması gereken sessiz kalmak, uslu bir kız olmak, vasiyetinde belirtilen lanet yaşı ulaşım mirasını almak ve hayatından sonsuza dek kaybolmaktır.

Risk almamalıydı. Takıntılı bir hayranın çılgınlığını uyandırmamalıydı. Ama her şeyden önce, benden hiçbir şey saklamamalıydı.

Bu düşünceyi daha bitirmeden, ilk iki madde yüzünden kendimi pislik gibi hissettim. Onun bu kadar güzel ve yetenekli olması onun suçu değildi. Elbette dünya çapında hayranların kalbini kazanmıştı ve bunların arasında yüzlerce sapık da olmalıydı.

Ama başından beri onu takip eden biri olduğunu bana söylememesi çok yanlıştı.

Onun ifadesini dinleyen korumaların bana anlattığına göre, bu durum Alman yatılı okulundan New Orleans'a döndüğünden beri devam ediyormuş.

Lanet olası iki yıldan fazla bir süre önce.

Serenity polise, o orospu çocuğunun ona hediyeler ve notlar bıraktığını da söyledi ve benim aklıma gelen şey şu: Bu lanet olası gezegendeki tek görevi onu korumak olan güvenlik görevlileri, ona tehdit oluşturan birinin ona bu kadar yaklaşmasına nasıl izin verdiler?

Onun New York'a taşınması beni ikiye böldü. Onun yakınımda olmasını sevmeme rağmen, bunun bir dezavantajı vardı: cazibe de yakınımda olacaktı.

Ancak şimdi, onu yakınımda tutmaya kararlıyım. Her ne kadar yakınlık istemiyor olsam da, çünkü kendimi yeterince iyi tanıyorum ve arzuma boyun eğsem muhtemelen nereye varacağımızı biliyorum, ben bir Kostanidis'im ve şimdilik o benim.

Kimse ona zarar vermeyecek.

"Sen benimsin. Takip edildiğini bana söylemediğinde aklından ne geçiyordu?"

"Bir daha beni görmeye bile gelmedin."

Sinirlenerek saçımı elime aldım. "Demek öyle miydi? Seni görmeye gelmedim diye, intikam almak için, sana zarar verebilecek ya da daha kötüsü olabilecek bir şeyi benden sakladın mı?"

"Tabii ki yapmadım... Seni aramama gerek yoktu. Otis var!"

"Peki neden seni korumadı? Ölebilirdin, Serenity." Onu korkutmak için söylemiyorum bunu; durumun ciddiyetini anlamasını istiyorum. Ama bir sonraki anda, kendim olduğum için, onu her türlü sorumluluktan muaf tutuyorum

ve tüm suçu kendime yükledim. İki elimi yüzüme götürdüm. "Haklısın. Öyle ortadan kaybolmamalıydım."

"Kaybolmadın. Senin kendi hayatın var. Ben çocuk değilim. Benim de kendi hayatım var."

Onun reddini görmezden geliyorum. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Dünyanın dört bir yanındaki bazı gösterilerine katılmak yeterli değildi. Bu bir daha asla olmayacak.

"Planlar değişti. Artık sana tahsis ettiğim dairede yaşamayacaksın."

"Ne?"

"Duydun beni. Benim katımın altındaki dairede yaşayacaksın. Bütün bina benim. Daireler dubleks, böylece tüm konforu yaşayacaksın ve ben de seni daha iyi izleyebileceğim."

"*Beni izlemek mi?* İzlenmeme gerek yok."

"Ben de öyle düşünmüştüm, ama kanında ölümcül olabilecek akrep zehiri var."

"Ama olmadı, Ares. Ben iyiyim." Söylediklerine rağmen, alt dudağı titriyor.

Ben hassas bir adam değilim, aksine kalpsiz bir piçim, ama onun zayıflamış halini görmek midemde demir bir top gibi bir şey hissettiriyor. "Bu tartışmaya açık bir konu değil. Benim belirlediğim yere taşınacaksın, Serenity."

"Ya istemiyorsam?"

"Arkana bir ordu gönderirim. Ya da daha iyisi, seninle birlikte her seyahate çıkarım."

"Zamanın olmaz. Sen bir iş adamısın, ben ise bir dansçıyım. Ayrı hayatlarımız var."

"Sadece bir cep telefonu ve bir deftere ihtiyacım var, kızım. Beni sınama. Benimle güreş maçını kazanabileceğini sanma. Hiç şansın olmaz."

Konuşmak için ağzını açıyor ama ben başımı sallıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar bölünmüş hissetmemiştim. Onu boğmak ve aynı zamanda bana çekip korumak istiyorum. Onu yüzüstü çevirip, benden bu kadar uzun süre böyle ciddi bir sır sakladığı için kışına şaplak atmak ve ona her şeyin yoluna gireceğine yemin etmek istiyorum.

Onu sadece benim ziyaret edebileceğim lanet bir kuleye kilitlemek istiyorum, ama aynı zamanda ona savaşmasını, hasta birinin hayatını çalmasına izin vermemesini söylemek istiyorum.

Ortada bir yol bulmaya karar veriyorum.

"İstediğin kadar tartışabilirsin, Serenity. Sana zarar vermeye çalışan kişiye yakalayana kadar gözetim altında kalacaksın."

"Yakında konserlerim var. Beni dünyanın dört bir yanında takip edeceğini mi söylüyorsun?"

"Önümüzdeki birkaç konserin hepsi Amerika Birleşik Devletleri'nde. Programını biliyorum," diyorum, takıntımı biraz ortaya koyarak. "Ama evet, başka ülkelere gittiğinde ben de seninle geleceğim." Aslında, bu konuda kararımı yeni verdim, ama onun bunu bilmesine gerek yok.

"Bunu yapamazsın."

"Ne?"

"Sadece bir defter ve cep telefonuna ihtiyacın olduğunu söyledin, ama bu doğru değil. Gazeteleri okudum, Ares. SIN gece kulübünün sahibisin ve her gece oraya gidiyorsun."

Serenity

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Konuşmam biter bitmez her kelimeyi geri almak istiyorum, ama Ares'in şaşkın ve sonra öfkeli bakışlarıyla karşılaştığımda bunun çok geç olduğunu anlıyorum.

"Ne dedin sen?"

Çok korkmuş durumdayım, ama aynı zamanda kızgınım da. Vasim tarafından aldatıldığımı söyleyemem. Yüz yüze geldiğimiz tek seferde, kontrolcü ve kibirli biri olduğunu açıkça belli etmişti, ama yine de, evrenin tanrısı gibi buraya gelip planlarımı değiştirip onun binasına taşınmam gerektiğini söylemesi, onun için bile biraz aşırı.

Neredeyse özür dileyecektim.

Neredeyse.

Ama onun şaşkın ifadesinden anladığım kadarıyla, benim bir avantajım olduğunu fark ettim.

bir ipucu.

Birkaç ay önce, dünyanın dört bir yanından gelen yetkililerin uğrak yeri olan Makalede, kulübün dünyanın en güçlü bankacılık ailelerinden birinin varisi olan Ares Kostanidis'e ait olduğu ve sadece seçkinlerin seçkinlerinin girebileceği bir yer olduğu dışında fazla ayrıntı yoktu.

Sonrasında ne oldu bilmiyorum, ama birdenbire, bu konuyla ilgili tüm haberler gezegenin web sitelerinden kayboldu. Bunu nereden mi biliyorum? Çünkü kontrol ettim. Vasimin aşk hayatını bilmek istemiyorum, ama mesleki hayatı hakkında meraklandım. Ne yazık ki, SIN'in ne anlama geldiğini bilmediğim için bilgisizliğim devam ediyor. Ama "günah" adında bir yer, hayal gücünü coşturuyor.

Peki, ne tür bir günahtan bahsediyoruz?

Ben, bir bakire olarak ilgimi çektiyse, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki erkek ve kadınlara ne olduğunu hayal bile edemiyorum. Artık üye bekleme listesi olduğunu hiç şüphe etmiyorum.

Evet, rapora göre bir tür kulüp gibi *üyeler*. "Serenity, soruma cevap ver."

"Duydun beni." Söyleyeceğim şeyin ayıyı uyandıracağını bildiğim için duraksıyorum. "Ares Amca."

"Ares *Amca*?"

Hayal kırıklığıma uğradım, çünkü o alınmış değil, sadece eğlenmiş görünüyor. "Bana bebek gibi davranmak istiyorsun.

Ben de ona göre davranıyorum."

"Ares *Amca*." diye tekrarlar. "Evet, belki bu unvan uygun olabilir." Tek kelime etmeden kapıya gider ve kilitler.

Korkmam gerekirdi, ama öyle olmadı. Kalbime güveniyorum ve o bana, dünyada her zaman güvende olabileceğim tek kişinin koruyucum olduğunu söylüyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, o benim bulunduğum yere doğru yürümeye başladığında.

Cevap vermedi. Yatağa oturdu ve hızlı bir hareketle yüzüstü kucağına çekiyor. İnce hastane önlüğümün üzerinden kıcıma şaplak atıyor.

Sonra beni tekrar yatağa yatırır.

"Neden yaptın bunu?" diye soruyorum, sesim uyumsuz çıkıyor, o kadar yoğun duyguların karışıklığının sonucu ki, onları anlamaya bile başlayamıyorum.

Hâlâ onun kocaman avucunun tenime değdiğini hissedebiliyorum. Sert vurmadı. Acıttı, ama vücudumun tepki vermesine neden olan şaplak değildi, beni yakaladığı baskın tavrıydı.

Hakimiyetçi mi?

Tanrım, bunu nereden çıkardım? Hakimiyet hakkında ne biliyorum ki?

"Bana amca dedin. Bir amcanın itaatsiz yeğenine karşı böyle tepki vereceğini düşündüm."

"Sadece kulübü sorduğum için mi?"

"SIN seni ilgilendirmez."

"Yani var mı?"

"Burada benim hakkımda değil, senin güvenliğin hakkında konuşmak için bulunuyoruz."

"Hayatımda kalmak iki taraflı bir şey bence, unc..." Boğazımı temizledim. "Ares."

"Bir şaplak yetmedi mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bana yine amca diyecektin, küstah."

"Yorgun değil misin? Sabah oldu." Konuyu unutacak mı diye dikkatini başka yöne çekmeye çalışıyorum. Ağzımı açıp daha fazla şaplak istiyorum demek korkutuyor beni. Yalan söyleyip nefret ettiğimi söyleyebilirim, ama bana inanır mı?

Hayır, inanmaz. Şu anda bana bakışından, merak ve şaşkınlığın karışımıyla, belki de beklenmedik şaplaklarının vücuduma ne yaptığını tam olarak biliyor.

"Doktor ne dedi?" Tanrıya şükür konuyu değiştiriyor. "Onunla henüz konuşmadın mı?"

"Hayır. Önce seni görmek istedim."

Aniden ne yaptığını anlıyorum. Benim iyi olduğumdan emin olmak için gece yarısı uçağa binmiş.

"Çünkü sen benim vasimsin?"

"Çünkü benim bakımım altındaysan, sen benimsin."

"Otis buna katılmayabilir," diye alay ediyorum ve neden böyle saçma bir şey söylediğimi sadece İsa açıklayabilir.

"Otis bir çocuk. Seni koruyacak bir erkeğe ihtiyacın var. Ben varım ve bunu yapan kişinin bir daha sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Hangi elindi?"

Ona sol elimi gösterdim, parmak ucumda akrep sokmasının izi hâlâ görünüyordu. "Bu yarattığın Paris'ten benimle birlikte gelmiş olması imkânsız. Ya arabadaydı ya da havaalanında çantama koydular."

Hâlâ elimi bırakmadı. Aslında, bana bakmasına rağmen, başparmağı avucumun içini okşuyor. Ne yaptığının farkında mı bilmiyorum, ama ben farkındayım ve kalbim kalp krizi geçirecekmiş gibi atıyor.

İki yıl önce akşam yemeğinde bana söylediği şeyi hatırlıyorum:

"Senin itaatini istiyorum, ilk aşkın olmak istemiyorum. Öyle olmasa bile, ben kızlarla çıkmam. İnan bana, rollerimiz farklı olsa bile benimle başa çıkamazsın."

"Bir karşı teklifim var," diyorum.

Hemen elimi bırakıyor. "Neye ilişkin?"

"Beni taciz eden adam yakalanana kadar her hareketimi izlemene."

"Pazarlık yapacak durumda olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, ama denerken öleceğim. Birlikte yaşamamızın cehenneme dönmesini istemiyorum, bu yüzden bir anlaşmaya varabileceğimizi düşünüyorum."

Serenity

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

"NE TÜR BİR ANLAŞMA?" Şüpheli bir ses tonuyla sordu, ama en azından beni dinliyordu.

Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğime karar verdim. Sadece koruyucu olarak değil, bir erkek olarak da. "Bana verdiğin her emir için, bir istekte bulunma hakkım var."

"Bu senin için risk anlamına geliyorsa, cevap hayır, Serenity."

"Risk almayacağım, söz veriyorum. Ama hareket alanı istiyorum." "Lütfen bunun ne anlama geldiğini açıklayın."

"Şu anda tam olarak bilmiyorum, ama sana utanç verici, yasadışı ve beni riske atacak hiçbir şey istemeyeceğime yemin ederim."

"Seninle herhangi bir anlaşmaya varmadan da sana itaat etmeni zorlayabilirim."

"Profesyonel olarak para kazanmaya başladım. Röportajlara davet edildim, hatta ünlü bir parfüm markasını temsil etmem için teklif aldım. Bana ne kadar para ödeyeceklerini söylersem şaşırırsın. Servetimi bırakıp, başımı belaya sokmak da dahil olmak üzere istediğim her şeyi yapabilirim. Sözleşmemiz geçersiz hale gelir, ama içimden bir ses, senin tam kontrolü sevdiğini söylüyor, Ares. Birkaç yıl sonra geriye dönüp bana başarısız olduğunu hatırlamak istemezsin."

Gözleri öfkeyle parlıyor ve sanırım buna alışık olmadığı için böyle davranıyor, ama ifadesinden, doğru noktaya değindiğimi de anlıyorum.

"Ne istiyorsun?"

"Öncelikle, arkadaşım olmanı istiyorum."

"Hayır. Ben senin koruyucunum. Arkadaşlar birbirlerine itaat etmek zorunda değildir." "Ben bir yetişkinim, Ares."

"Gerçekten mi? Fark etmemişim. Sorumsuz davranışların aksini söylüyor. Takipçi hakkında her şeyi bana anlatmanı istiyorum, bu arada, bunu çoktan yapman gerekirdi."

Yatak çarşaflarının üzerinde duran ellerime bakıyorum. Avucumu yukarı çevirip, akrep'in küçük iğnesine bir kez daha odaklanıyorum. "Bir hayran olabilir mi?" diye soruyorum.

"Başka kim olabilir ki? Evden çıkmıyorsun, çok az arkadaşın var. Tabii ki..."

"Yoksa ne?"

"Erkek arkadaşının düşmanı."

"Hayır. Benim... şey... Otis ile ilişkim, solist olarak çıkışımdan sonra ciddiye binmeye başladı."

"Yani, akşam yemeği yediğimiz geceden sonra demek istiyorsun." Sanki aklımı okuyup tüm yalanlarımı ve günahlarımı biliyormuş gibi bana bakıyor. Günahlarımın listesi çok uzun değil, ama yalanlar konusunda... Tanrım!

"Evet, doğru."

"Her halükarda, onu soruşturma altına alacağım." "Bunu zaten yapmadın mı?"

"Hayır. Bana verdiğin bilgileri takip ettim ve doğruluğunu kontrol ettim, ancak son iki yıldır birbirinizi neredeyse hiç görmediğiniz için daha derinlemesine araştırmaya gerek görmedim."

"Herkesin her gece dışarı çıkacak zamanı yok. Otis ve benim harika bir ilişkimiz var ama ayrı hayatlar sürüyoruz."

"Platonik mi?" "Ne?"

"Beni anladın, Serenity."

Birkaç saniye boyunca gerçekten anlamadım, sonra sanki bir volkandan çıkan lav içimi yakıyormuş gibi hissettim. Bana henüz seks yapıp yapmadığımı mı soruyor?

Bunu kastettiğinden emin olmak için ona baktım, ama alaycı bir gülümsemenin gölgesini gördüğümde, utançtan çok öfke hissettim. "Hayır, platonik değil. Beni ziyaret ettiğinde, otelden çıkmıyoruz, anlarsın ya."

Gerçeği söylediğimden asla emin olamayacak. Otis her zaman benim odamın yanındaki odayı kiralar ve odalarımız arasında bir bağlantı kapısı vardır, ancak biz bu kapıyı hiç kullanmadık

kullanmadık, çünkü ben odamı her zaman kendi tarafımdan kilitlerim, ama en azından o kadar deneyimsiz değilmişim gibi davranabilirim.

İronik yüz ifadesinin kaşlarını çatmaya dönüştüğünü görünce, tatmin oldum. "Bana takipçiden bahset."

"O gece tiyatroya beni görmeye geldiğinde, soyunma odamda biri olduğunu sandım."

"Ne?"

"Ceket askısının arkasında."

"Peki neden korumalarına söylemedin?"

"Delirdiğimi sandım. Yatılı okuldan ayrılalı sadece birkaç ay olmuştu ve her şey benim için yeniydi, bu yüzden aceleci kararlar verdiğimi düşündüm. Ama..."

"Ne?"

"Notlar ortaya çıkmaya başladı ve bazen tek bir kırmızı gül, dünyanın neresinde olursam olayım."

Kafeslenmiş bir hayvan gibi bir o yana bir bu yana dolaşüyor ve o zamanlar hissettiğim korku anıları bugün bile beni tedirgin etse de, gözlerimi koruyucumdan ayıramıyorum. Tüm kibirine ve kötü huyuna rağmen, Ares görülmeye değer bir manzara. "Bir daha benden böyle bir şeyi saklamayacağına yemin et, Serenity," diyor, yaklaşp çenemi tutarak.

"Yemin ederim. Seni boş yere endişelendirmek istemedim."

"Boş yere mi? Bana iki yıldır takip edildiğini söyledin ve bunun önemli bir şey olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Biliyorum. Aptallık ettim. Debra bu konuda benimle birkaç kez tartıştı."

"Başka kim biliyor?"

"Sadece o ve JeAnne. Otis'e bile söylemedim."

"Ya da bana."

"Söylemeyi düşünmemiştim."

"Neden?"

Konuşmak istemediğim için başımı sallıyorum. "Söyle bana."

"Bana acımmanı istemiyorum."

"Akrep soktuğu için kışına şaplak attım. İnan bana, acıma duygusu olan biri değilim, Serenity."

"O zaman sadist misin?"

Aman Tanrım! Neden bunu sordum ki?

Şaşırtıcı bir şekilde, saklamaya çalışsa da gözlerinin etrafında gülümseme çizgileri oluşur. "Hiç düşünmedim ama sanmıyorum. Acı vermek bana zevk vermez."

"Ne zevk verir peki?"

Bana öyle yoğun bir şekilde bakıyor ki titriyorum. Sanki aramızda görünmez bir bağ oluşmuş gibi. Sonra ifadesi tekrar nötr hale geliyor. "Bu konuşma uygunsuz."

"Senin arkadaşın olmak istediğimi söyledim."

"Ben de kabul edeceğimi söylemedim. Şimdi, neden bu takipçiden daha önce bahsetmedin, söyle bana."

"Çünkü yalnız olmaya alıştım, esas olarak. Beş yaşındayken yatılı okula gönderildim, Ares. Korkularınla kendi başına başa çıkmayı öğreniyorsun."

Ares

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Onu sokan akrep genetiği değiştirilmiş miydi?" Christos, ailemle yaptığım video görüşmesinde, onu tedavi eden sağlık ekibinin başkanı bu olasılığı gündeme getirdiğinde benim kadar şok olmuş görünüyordu.

New York'a dönüşümüz ertelenmek zorunda kaldı. Sadece Dionysus geri döndü, Hades benimle kaldı.

Şaşırtıcı bir şekilde, hastaneden taburcu edilmeden önce Serenity benden bir ricada bulundu: Doğduğu evi satmak istiyordu. Bir gün New Orleans'a dönse bile artık orada yaşamak istemediğini söyledi.

Tabii ki nedenini sordum. Orası, ölen anne babasıyla olan son bağıydı. Kardeşlerim ve ben, tamamen duygusal nedenlerden ötürü, nadiren gittiğimiz halde, Yunanistan'daki adamızda bulunan anne babamın evini bugüne kadar elimizde tutuyoruz. Artık herkesin kendi adası var. Belki yeğenlerimin doğumu ve Zeus ile Dionysus'un evlenmesi ile bu durum değişir.

Serenity'nin cevabı mantıklıydı, ama aynı zamanda üzücüydü. Hatırladığı çocukluk evinin yatılı okul olduğunu söyledi. Tüm anıları JeAnne ve Almanya'daki okulla sınırlı. Ebeveynlerinin kim olduğunu biliyor ve bazen çocukluğundan sahneler gördüğünü, ama hiçbir şeyin net olmadığını, sanki eski bir film izliyormuş gibi, ebeveynlerinin hiçbirisi orada değilmiş gibi olduğunu söyledi. Dağınık anılar.

Bu yüzden, geçici bir taşınma yerine, eşyalarının çoğunu Louisiana'da bırakmak yerine, saklamak istediği her şeyi Manhattan'daki dairesine göndereceğim.

"Henüz emin değiliz," diye cevap veriyorum sonunda, "ama doktor bunun tek olası açıklama olduğunu düşünüyor."

"Neden böyle düşünüyor?" diye sordu Zeus.

"Çünkü Serenity'yi sokan akrep bir *Tityus Serrulatus*'tu. Ölümcül bir tür, Brezilya sarı akrebi olarak da bilinir. Isırıldıktan bir ila altı saat sonra ölüme neden olabilir."

"Ama öyle olmadı."

"Hayır, bu yüzden genetik bir değişiklik olduğundan şüphelendi. Doktor, uzun zaman önce böyle bir vaka okuduğunu söyledi, ama o vakada kurban bir örümcekti. Louisiana'da bir siyasi lideri öldürmek için gönderilmişti. Ama o vakada, örümceğin genetik yapısı, etki potansiyelini artırmak için değiştirilmişti. Doktor bu vakayı okulda incelemiş ve Serenity'yi sokan hayvanı gördüğünde hemen tanıdı ve Serenity'nin zehirin tam etkisine maruz kalmış olsaydı..."

Bitiremiyorum. Kendimi özellikle duyarlı bir adam olarak görmüyorum, ama bu kadar genç bir kızın aptalca bir delilik yüzünden hayatını kaybedebileceğini düşünmek beni deli ediyor.

"Hayatta kalamazdı," diyor Odin, benim söyleyemediğim şeyi tamamlayarak. "Ne yapacağız?" diye soruyor ağabeyim ve olan biten tüm bu boktan şeylere rağmen gülümsüyorum. Gök kubbenin altında kesin olan bir şey varsa, o da

bir kişinin sorunu, herkesin sorunudur.

"Öncelikle benimle kalmasını sağlayalım," diye cevap veriyorum ve Christos'un kaşının altına kadar çıktığını görüyorum.

Nedenini biliyorum. Dört kardeşin en ilgisiz olanı benim. Aile kavramı benim için çok önemlidir – sonuçta ben Yunanlıyım – ama bunun dışında birkaç tanıdığım var, hepsi bu kadar. Kendimden başka hiçbir canlıdan sorumlu değilim.

"Şimdilik Serenity benimle. Onu başlangıçta seçtiğim daireye gönderme planını iptal ettim."

Hepsi onaylayarak başlarını sallıyor ve benim yerimde olsalar aynı şeyi yapacaklarını biliyorum. Söylemediğim şey, iki yıl önce onu yemeğe çıkardığım geceden beri, benim vesayetim altındaki bu kızın bir yükümlülüğünden bir takıntıya dönüştüğü. Her gün mücadele ettiğim bir takıntı.

"Araştıracam," diyor Odin, ki bu beni şaşırtmıyor. Düşman edinmek için iyi bir insan değil, özellikle de sır saklayan biriyseniz.

"Anlamadığım tek şey şu: Serenity haklıysa ve o, iki yıl önce Louisiana'da ilk kez sahneye çıktığından beri onun giyinme odasında saklanıyorsa, o pislik herif, korumalar onu yakalamadan oraya nasıl girmiş olabilir?"

Kuzenim omuz silkiyor. "Şans. Ya da belki içeri girmeden önce mekanı incelemiştir. O zaman bize söyleseydi, kamera görüntülerine ulaşmak daha kolay olurdu. Dünyanın neresinde olursa olsun, birkaç dakikadan fazla sürmezdi."

"Kendi sözlerini duyuyor musun?" diye sorar Dionysus. "Bu çok korkutucu."

"Bu pratik bir şey. Teknoloji benim silahım. Bana karşı gelen herkes düşmanımdır. Saklayacak bir şeyin yoksa, benden korkmana gerek yok."

"Bay Kostanidis, sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

Serenity'nin evindeki kütüphaneden yeni çıktım.

"Evet?" diye cevap veriyorum, kimle konuştuğumu zaten biliyorum. Debra, Serenity ile birlikte, New York dans okulundaki performansını konuşuyor. Olan biten her şey yüzünden, prima balerin seçildiği için koruyucum olan Serenity'yi tebrik edecek vaktim olmadı, ancak bunu öğrenir öğrenmez ona mücevher ve çiçek gönderdim. Geriye kalan tek kişi, Serenity'nin bir akraba gibi sevgiyle davrandığı JeAnne adındaki dadı.

Onun hasta ve çok zayıf görüldüğünü fark etmemek mümkün değil. Hastanede karşılaştığımızda, ağlamaktan gözleri kızarmıştı.

Başkalarının dramlarından etkilenmem, ama kan bağı olmayan insanlara koşulsuz sevgi verebilenleri takdir ederim, tıpkı Eleanor, baldızım Madison'ın üvey annesi gibi. Görünüşe göre Serenity'nin dadısı da öyle.

Şu ana kadar öğrendiğim kadarıyla, JeAnne tüm hayatını benim vesayet altındaki çocuğuma bakmaya adanmış.

"Ne istersiniz, hanımefendi?"

"Sizinle konuşmak istiyorum, efendim. Hastayım," diyor, önsöz yapmadan, benim zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyor. "Ama Serenity'nin bunu bilmesini istemiyorum... henüz. Yarın sizinle New York'a gitmeyi çok isterdim, ama gidemem."

"Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

"Hayır. Bana ödediğiniz maaş çok cömert, sağlık sigortası da birinci sınıf. Sizden tek istediğim, aslında yalvardığım tek şey, ona iyi bakmanız."

"Benim niyetim de bu."

Bana tekrar başını salladı. "Evet, sana inanıyorum, ama sadece onun güvenliğinden bahsetmiyorum. Serenity o okulda tek başına büyüdü. Kendini içine kapatma konusunda muazzam bir yeteneği var. Az yemek yemek, istediği kadar uyumak, saatlerce bale çalışmak gibi sürdürdüğü tüm disiplin... Bunun onun yarattığı bir tür savunma mekanizması olmasından endişeleniyorum. Yaşıyormuş gibi davranarak kendini yaşamaktan koruyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bale onun güvenli yeri. Bir adım daha ileri gitme riskini almıyor. Yirmi yaşında, ama henüz yaşamamış."

"Peki ya Otis?"

Hemen cevap vermek yerine, dudakları ince bir çizgi oluşturdu. "Hanımefendi?"

"O sadece bir çocuk. İyi ama şımarık. Serenity için yeterince iyi değil. Bana sorarsanız, Serenity onu sevmiyor. Sizden istediğim şey, hakkım olup olmadığını bile bilmiyorum, onun biraz hayatı yaşamasını sağlamanız. Bu, vasisi olarak sizin göreviniz, değil mi?"

Ne diyeceğimi bilemediğim için konuyu değiştiriyorum. "Neden bizimle New York'a gelmiyorsun? Eğer hastaysan, sana en iyi tedaviyi almanı sağlayabilirim."

"Ben iyiyim. Sadece yorgunum. O yeni bir hayata başlıyor. En büyük hayali olan o dans grubunun baş balerini olmayı gerçekleştiriyor. Artık kendi başına yürüme zamanı geldi."

Ares

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün

BİRKAÇ SAAT SONRA, New York'a dönüş uçağına bineceğiz. Özel uçağıımız pistte bekliyor, ama gitmeden önce bir toplantımız var. Aslında, Christos'un arkadaşı olduğı için daha önce bizimle iletişime geçmemesine şaşırdım.

Hades ve ben, eski bir konak gibi görünen bir binanın önünde arabadan indi. Mülk çok büyüktü, neredeyse küçük bir şehir gibiydi ve bir kale gibi korunuyordu.

Birkaç adım attığımızda ana kapı açılıyor. Orada bir adam duruyor ve ışık nedeniyle yüzünü göremiyorum ama kim olduğunu biliyorum: Beau Carmouche-LeBlanc, kardeşim Zeus'un New Orleans'ın "Kralı" olarak adlandırdığı kişi.

Christos'a göre, bu şehirde onun haberi olmadan iğne bile yere düşmez.

Sonunda bize doğru yürümeye başlar, ama Hades öne çıkıp onu selamladığında şaşırrım. O anda şüphelerimin doğru olduğundan emin olurum. Küçük kardeşim bizden sır saklıyor ve bu sırlar Serenity'nin kasabasıyla ilgili.

"Sen Ares olmalısın," diyor Beau, Hades'le daha önce tanıştığını doğrulayarak.

"Evet," diye cevap veriyorum ve bana uzattığı eli kabul ediyorum. Ne beklediğimi bilmiyorum. Belki bir tür gangster? Hollywood'un romantikleştirdiğı türden biri?

Karşımdaki adam, tanıdığım pek çok kişi gibi bir iş adamına benziyor. Bizim gibi, zenginlik yayıyor, ama yüzünde tehlikeli olduğunu gösteren hiçbir şey yok, ki onun hayatı hakkında şu ana kadar bildiklerimden yola çıkarak, tehlikeli olduğuna eminim.

Naif değilim.

Beau ve Odin gibi adamlar radarın altında uçarlar. Baba, koca, kuzen, amca. Saygın bir aile babası ve iş adamı. Sadece yüzeye bakarsanız, göreceğiniz budur, ama altında birçok katman vardır.

"Koruyucun nasıl?" diye soruyor, Serenity'yi nasıl tanıdığını açıklamadan.

"Tehlikeden kurtuldu. Birkaç saat sonra benimle birlikte New York'a uçacak." O da başını sallar. "İçeri girelim mi?"

Onunla birlikte yürümeye başlarız ve kısa sürede salona varırız. Yerde diz çökmüş bir kadın, lastik ördekler ve toplar gibi oyuncakları topluyor; bu da onun çocukları olduğunu gösteriyor.

"Bunun için üzgünüm," diyor kadın, ama ayağa kalkmaya başladığında Beau ona yardım etmek için öne çıkıyor.

İkisi arasındaki dinamikleri gözlemliyorum. Adamın ifadesi, karısı olduğunu düşündüğüm kadına bakarken anında yumuşuyor.

"Teşekkür ederim," diyor kadın gülümseyerek, sanki adam onun güneşiymiş gibi. Sonunda gözlerini kaldırıp bize baktığında, gözlerinin rengi beni birkaç saniye şaşkına çeviriyor. Gözleri sarı.

"Kontakt lens değil." Sanki benim şaşkınlığımı anlarmış gibi gülümsemesi genişler. "Memnun oldum. Ben Amber Carmouche-LeBlanc." Kocasını gibi o da elini uzatır ve Beau'nun karısına dokunduğumuzda bizi izleme şekli beni neredeyse gülümsetir.

Tutkulu ve sahiplenici bir koruyucu gibi.

Sonra ayrılır ve bizi kütüphaneye yönlendirir. Kapıyı kapatmadan önce çocukların kahkahalarını duyarız.

"Kaç tane?" diye soruyorum.

"Dört. İki çift ikiz." Yine yüzündeki ifade yumuşar, ama kısa süre sonra tekrar ciddileşir. "Olayı araştırıyorum," der.

"Nasıl?" diye soruyorum, onun Serenity'ye yapılan saldırıdan bahsettiğini hemen anlıyorum.

"Havaalanındaki tüm tesislerin kamera kayıtlarını istedim."

Ancak o zaman Zeus'un onu neden New Orleans *Kralı* olarak adlandırdığını anlıyorum. Polis, avukatlarımıza tüm görüntülere erişmenin aylar alacağını söyledi. Odin'in o kadar uzun süre beklemeyeceğini biliyordum — kuzenimi tanıyorsam, çoktan çalışmaya başlamıştır — ama Beau'nun hareketinin hızı ve verimliliği beni çok şaşırttı.

"Adamlarım görüntüleri analiz ediyor, ama birkaç hafta sürebilirmiş."

"Teşekkürler."

"Korkudan kaçmasına gerek yok, Ares. Kızın o gün geleceğini bilmiyordum, ama zaten ona göz kulak olmayı planlıyordum çünkü Bayan Blanchet senin. Ona, New Orleans'a ne zaman dönmek isterse korunacağını söyle. Bugünden itibaren, nefes almak isteyen hiç kimse benim şehrimde ona parmağını bile sürmeye cesaret edemez."

Serenity

"Hasta bir akraban olduğu için benimle New York'a gelemes misin? Kim?" diye soruyorum, üzüntümü göstermeye çalışmadan ve terk edilmişlik hissini içimdeki karanlık bir odaya iterek.

JeAnne her zaman evim hakkında en azından bir fikir sahibi olmamı sağladı, tatilden döndüğümde her zaman en sevdiğim yemeklerle beni bekledi. Noel'de ağaç süsledi, doğum günümde kartlar ve hediyeler gönderdi.

Benim için o kadar çok yaşıyordu ki, bazen onun kendi hayatı olduğunu unutuyordum. Ailesinin öldüğünü ve hiç çocuğu olmadığını belli belirsiz biliyorum, ama bundan başka bir şey bilmiyorum.

"Uzak bir kuzenim. Onun hakkında hiç konuşmam," diyor ve yalan söylediğini hissediyorum.

Bir zamanlar rastladığım Florida'daki evlerin broşürlerini düşünüyorum, ama bu fikri hemen kafamdan atıyorum. Başka bir yerde yeni bir hayata başlayacak gibi görünmüyor.

Başka bir yerde yeni bir hayata başlayacak gibi görünmüyor. Aksine, daha önce hiç görmediğim kadar kırılgan görünüyor.

"Neden bunu bana bugün söyledin?"

"Akrep hikayesi yüzünden, unutmuşum." Yine yalan söylüyor. Bugün bana söylediği hiçbir şeyin doğru olmadığına eminim.

"Ama o iyileştiğinde New York'ta benimle buluşacak mısın?"

"Evet, buluşurum," diyor, gözlerime bakmadan, ve göğsümün sıkıştığını hissediyorum.

Ancak, duygularımı gizlemeyi ve başkalarına ihtiyacım olduğunu asla göstermeyi öğrenmek için çok zaman harcadım. "Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa, ne olursa olsun, beni arar mısın?"

"Merak etme, çocuğum. Ben iyiyim."

Çok sarsıldım. Benimle New York'a taşınmayacağını söylemek için son ana kadar bekledi ve daha sonra taşınacağına söz verse de artık ona inanmıyorum. Kalbimde bunun bir veda olduğunu düşünüyorum ve giydiği elbisenin cebinden bir şey çıkardığında bu his daha da yoğunlaşıyor. Bu, ben henüz çocukken çekilmiş ikimizin fotoğrafı.

Bu fotoğrafı hatırlıyorum, ama ne zaman çekildiğini hatırlamıyorum. Onu Almanya'ya götürdüm ve her gece yatmadan önce öptüm.

"Sen gelmiyorsun," diyorum, ağlamamak için yanağımın içini ısırarak.

"Yaşamak için hayır. Ama Manhattan'ı gerçekten görmek istiyorum. Artık bir kadınsın Serenity. Bana ihtiyacın yok."

Ona gerçekten ona ihtiyacım olduğunu, her zaman olacağını söylemekten kendimi alıkoyuyorum. Bunun yerine, yüzünden gözlerimi ayırıp ona zayıf bir gülümseme atıyorum.

JeAnne ve şimdi Debra da benim tek ailem. Otis bile bir gün evlenecek ve o zaman artık birbirimizi o kadar sık göremeyeceğiz.

Ona akrep olayından bahsetmedim, ama bahsetmem gerekiyor, çünkü birkaç hafta sonra New York'ta buluşmak için plan yaptı bile.

"Vardığında haber verir misin?" diye soruyor.

Başımı sallayıp ona sarılmama izin veriyorum.

Veda etmenin geri kalanının nasıl geçtiğini anlatamam. Ares'in beni arabaya götürdüğünü ve sonra özel bir uçağa bindiğimizi hayal meyal hatırlıyorum.

Ondan ve Hades'ten uzak bir koltuk seçiyorum. Düşünmek için bir süre yalnız kalmam gerekiyor.

Serenity

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Beni aramalıydın," diyor Otis telefonda. "Ne için? Her neyse, her şey çok hızlı oldu."

"Bu, benimle olan ilişkinle ilgisi yok Serenity, bizim arkadaşlığımızla ilgili. Seni önemsiyorum."

"Ben iyiyim Otis. Ve randevularımıza gelince... Bence burada bitirmemiz en iyisi." Gizli ajan gibi şifreli konuşuyorum. Kostanidou'nun beni duymasını istemiyorum.

"Ciddi misin? Telefonla benden ayrılmak mı istiyorsun?"

Her şeye rağmen, hala gülümseyebiliyorum. "Aptal olma. Korumam gereken bir itibarım var. Aldatılmaktan bıktım."

"Ben hiç aldatmadım" — duraklıyor ve gülüyor — "halka açık bir yerde."

"Senin bekâr kalacağını beklemiyordum, ama şimdi seni serbest bırakıyorum."

Üzerimde bir gölge hissediyorum ve gözlerimi açtığımda bunun Ares olduğunu fark ediyorum. Konuşmayı dinlemiyormuş gibi davranmıyor bile ve umarım sadece sonunu duymuştur. Randevunun sahte olduğunu öğrenmesi çok utanç verici olurdu.

Geriye dönüp baktığımda, neden böyle bir şey önerdiğimi merak ediyorum. Ares'in benim bir sevgilim olup olmadığını umursayacağını düşünmek gerçekten çocukçaydı. Beni bir çocuk olarak gördüğünü zaten çok açık bir şekilde belirtmişti.

Kasten Otis ile bir dakika daha konuşmaya devam ediyorum ve o bana artık Amerika'ya gelip gelmeyeceğinden emin olmadığını söylüyor. Bunun, sahte ilişkiyi bitirmek istediğimi söylediğim için mi olduğunu merak ediyorum, ama bu düşünceyi hemen kafamdan atıyorum. O yakışıklı ve zengin. Eğer "bekar" etiketini de ekleyerse, karşı konulmaz hale gelecektir.

Sonunda telefonu kapatıyorum ve Ares hiç tereddüt etmeden önüme oturuyor.

"Cennette sorun mu var?" diye soruyor.

"Konuşmamı mı dinliyordun?"

"Sadece onun bekâr olmasını beklemediğini, ama şimdi onu yatağından kovduğunu söylediğin kısmı."

"Tanrım, bu, vesayetindeki biriyle yapman gereken uygun bir konuşma mı sence?" Kızgın gibi davranmaya çalışıyorum, ama gerçekte beni hayata döndürme gücü onda. New Orleans'tan çok depresif bir şekilde ayrıldım. Ares kanımı kaynatıyor.

"Sana küçük bir kız gibi mi davranayım? Kararını ver Serenity: sen bir kız mısın, yoksa bir kadın mısın?"

"Sence neyim?"

"Henüz bir sonuca varamadım."

"Yanlış. Beni bir kız olarak görüyorsun, yoksa hastanede kışımı tokatlamazdın."

Bir kahkaha sesi duyuyorum ve sanırım o da duyuyor, çünkü sonra şöyle diyor: "Kulaklıklarını tak, Hades, yoksa sana paraşütsüz uçmayı öğretirim."

Kafamı sallıyorum ve gülümsemeden edemiyorum. "Siz dört kişisiniz, değil mi?"

O da başını sallıyor.

"Kardeşlerin olması nasıl bir şey?"

"Çoğu zaman baş belası." "Peki annen

babam hayatta mı?"

Tanıştığımızdan beri ilk kez gözlerini kaçırıyor. "İkisi de öldü."

"Üzıldüm."

"Sen de aynı şeyi yaşadın ve hayatta kaldın, Serenity. İnsanlar uyum sağlayabilir."

"Evet, biliyorum."

Ayağa kalkıp izin isteyerek ayrılıyorum. Bu konuyu konuşmak istemiyorum.

Uçağın arkasına doğru yürüyerek tualeti arıyorum, ama sonunda bir yatak odasının kapısını açıyorum. Geri dönüp çıkmaya çalışıyorum, ama bunu yapamadan kolumu tutuyor.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" Ana kabine geri dönmek yerine, beni süite sokar, kapıyı kapatır ve kapıya yaslanır.

"Uyum sağlamaktan yoruldu. Hayatım boyunca bunu yaptım. Beş yaşında, beni o okula bıraktıkları gün rol yapmayı öğrendim."

"Serenity..."

"Ailen öldüğünde kaç yaşındaydın?" "Zaten yetişkindim."

Titremeleri durdurmak için kollarımı vücuduma doluyorum. Onun önünde yıkılmak istemiyorum, ama hayatıma kasteden girişim nedeniyle hastaneye yatırılmam ve JeAnne'e veda etmem arasında kendimi çok kırılgan hissediyorum.

"Sence hangisi daha iyi?" diye soruyorum. "Ebeveynlerini hiç var olmamışlar gibi hatırlamamak mı, yoksa bilinçli bir kayıp yaşamak mı?"

"Buraya gel, Serenity."

Kafamı sallayıp bir adım geri çekiliyorum. "Senin acıma duyguna ihtiyacım yok. Sana sadece bir soru sordum."

Yaklaşıyor. "Ben insanlara acımam. Bunu söylerken şaka yapmıyordum. Ama şu anda hissettiğim kesinlikle acıma değil."

Bacaklarım titriyor. "Öfke mi?" Geriye doğru yürümeye devam ediyorum, kaçmak istediğim için değil, içgüdülerim onun bir avcı olduğunu söylüyor ve avlanma fikri hoşuma gidiyor.

Sadece iki adımda bana ulaşır. Kocaman kolu belimi sarar ve vücudundaki her kasını hissedebilirim. "Benimle oyun oynama. Sonuçları hoşuna gitmeyecek."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Kıçımı tokatlıyor ve utanç verici bir şekilde, çığlık atmak yerine gözlerimi kapatıp inliyorum.

"Lanet olsun, Serenity!" Ares beni bırakıp bir adım geri çekildi.

Bu sefer ben öne doğru adım atıyorum. "Ne hata yaptım?" "O kadar saf olamazsın."

"Ben küçük bir kızım, unuttun mu? Yoksa gururunu bir kenara bırakıp itiraf mı edeceksin..." Eli çenemi kavradığında konuşmayı kesiyorum.

"Neyi itiraf edeceğim?"

"Benim bir kadın olduğumu ve beni öpmek istediğini itiraf edecek cesaretin var mı? Denersen izin veririm."

Ares

Tanrım!

Hiç bu kadar kendimi kontrol etmek için bu kadar uğraşmam gerekmemişti. Terin enseme ıslattığını hissediyorum, onu kaldırıp yatağa yatırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Geçmişle ilgili hüznünlü bir sohbetten, penisimin çelik gibi sertleşmesine nasıl geldiğimizi asla anlayamayacağım ve bu, son iki yıldır ondan uzak durmakta haklı olduğumu gösteren bir güvence. Hissettiğim çekicilik azalmadı. Serenity'nin her şeyi beni kışkırtıyor, masumiyeti bile.

Onu baştan çıkarmak için uçak süitine getirmedi. Ben alçak bir adam değilim. "Ne dediğini bilmiyorsun. Üzgünsün ve bu yüzden böyle düşünüyorsun düşünüyorsun..."

Yüzünün aniden kızardığını görüyorum. "Evet, doğru," diyor öfkeyle. "Bu yüzden bugün yine popomu vurduğunda inledim. Çünkü kafam karışık ve üzgünüm, tüm vücudum titriyor ve daha fazlasını istiyor diye değil."

Cesaretini topladıktan sonra, banyoya koşup kendini içeri kilitler ve beni onun sözlerini sindirmem için yalnız bırakır.

Onun kışına vurduğum hiçbir seferde zor kullanmadım. Ona zarar vermek istemedim, sadece onun hala bir kız olduğunu göstermek istedim, ve şimdi bana daha fazlasını istediğini mi söylüyor?

Siktir!

Ellerimi yüzüme sürterek zihnimi boşaltmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Bu yüzden sağduyumu bir kenara bırakıp banyoya doğru yürüyorum, avcı içgüdülerim devreye giriyor ama ona ulaşmadan Hades'in beni çağırdığını duyuyorum.

"Geliyorum," diye bağıryorum. "Ana kabinde beni bekle."

"Hayır. Seninle *şimdi* konuşmam lazım."

Kapıyı açtım, ruh halim mahvolmuştu. "Ne istiyorsun?" "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

"Serenity seni ilgilendirmez."

"Hayır, ama *sen* onun işisin. Onunla ilgilenme, Ares. O genç ve çok savunmasız. O senin himayendeki biri, lanet olsun!"

Onu yakasından tutup koltuğuna oturtmak istiyorum, ama haklı olduğunu biliyorum, bu yüzden dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Onu binanda tutmak iyi bir fikir değil. Belki bazı düzenlemeler yapabiliriz. Koruma sayısını artırıp onu başka bir binaya gönderebiliriz."

"Hayır. Hiçbir yere gitmiyor. Serenity, onu gözümün önünde tutabileceğim bir yerde kalacak."

"Umarım, senin iyiliğin için, sadece gözle takip etmekle kalırsın."

Serenity

YİRMİ ALTI.

Yolculuğun geri kalanını uçağın yatağında yatarak geçiriyorum ve sadece Hades, inişe geçeceğimiz için koltuğuma dönmem gerektiğini söylemeye geldiğinde kalkıyorum.

Söylediğim şeyi söylemeye cesaret ettiğime inanamıyorum.

Tanrım, o sözler nasıl ağzımdan çıktı bilmiyorum. Şaplak atmayı hep çocuklarla ilişkilendirmişimdir, ama Ares'in elinin popomu tokatladığını hissettiğimde, her iki seferinde de bacaklarımı sıkıştırmak zorunda kaldım.

Koltuğumda uyuyormuş gibi yaparken, süitte olanları hatırlayınca yüzümün kızardığını hissediyorum ve yalnız olduğum için şükrediyorum, ama gözlerimi açtığımda, günahkar düşüncelerimin hükümdarı, tam karşımda oturuyor.

"Aramızda hiçbir şey olmayacak. Sana dokunduğum için özür dilerim." Konuşurken yüzü ciddidir. İroni, öfke veya kışkırtma yoktur; midemin düğümlendiğini hissediyorum.

Ona itiraf ettikten sonra ne duymayı beklediğimi bilmiyorum, ama kesinlikle bu kadar kesin bir şekilde reddedilmeyi beklemiyordum.

Derin bir nefes alıp, yüzüme dünyanın en sahte gülümsemesini takındım. "Seni affediyorum. Sana söyledığım gibi, bundan nefret ettim. Kafam karışık."

"Hayır, değildin. Ben senin kıcını tokatlamaktan zevk aldığım kadar sen de sevdin. Elbiseni çıkarmış ve külotun uyluklarının yarısına kadar inmiş olsaydı daha çok hoşuma giderdi, ama yine de seni tokatlamak beni tahrik etti. Sana daha fazlasını verebilirdim, Serenity. Seni çıplak soyup, her yerini yalayabilir ve emebilirdim. Seni defalarca seksine gömülürken, benim adımla haykırarak orgazm olmanı sağlayabilirdim. Ama gittiğimde, sen yıkılmış olacaksın. Ve emin olabilirsiniz ki, ne kadar güzel olursan ol, ben gideceğim."

Yutkunuyorum ve onun bu kadar açık sözlü açıklamalarından utanç duyduğumu mu, son kısmına rağmen tüm bunları gerçekten yaşamak istediğim için heyecanlandığımı mı, yoksa onun benim için diğer kadınlardan farksız olduğumu, ona diğerlerinden farklı bir his uyandırmayacağımı bu kadar kesin olarak bildiğinden dolayı kızgın olduğumu mu bilemiyorum.

"Önümüzdeki beş yıl boyunca birlikte yaşamak zorundayız, Serenity. Seni yatağıma alsam, ilişkimiz yaklaşık bir hafta sürer. İlişkilerim asla bunun ötesine geçmez. Tecrübeliyim ve sana hiçbir şey olmamış gibi davranmakta sorun yaşamam, ama senin bunu kaldıracabileceğini sanmıyorum."

İlişki.

İlişki değil, *ilişki*.

Hissettiğim tüm üzüntü kaybolur, yerine güçlü bir kararlılık gelir. Yirmi yaşında New York City Ballet'te baş balerin olarak işe alınmamı sağlayan aynı kararlılık.

Sessizce, ona bu sözlerin her birini yutturacağıma yemin ediyorum. Aşık olma riskini almayacağım. Ares çok yakışıklı, ama aynı zamanda bir canavar.

Erkek arkadaşlara vaktim yok; eğlenmek istiyorum. Ve sonunda, eğer o haklıysa ve ben gerçekten bununla başa çıkamıyorsa, taşınabilirim, gidebilirim. *Ama bu yıl bitmeden, sana söz veriyorum Ares Kostanidis, benim için tamamen çıldıracaksın. Ve sonra, bir haftadan fazla bana yalvardığında, geride bırakılmanın nasıl bir his olduğunu anlayacaksın.*

Kendimi, kibirli Yunanlı'nın zihinsel voodoo bebeğini yapmıyormuş gibi ona bakmaya zorluyorum. İçimde kaynarken, dışarıda sakın bir ifade takınıyorum. "Anlıyorum ve bunun için teşekkür ederim, Ares. Sen onurlu bir adamsın. Senin durumundaki başka herhangi biri benim zayıflığımdan yararlanırdı. Otis'ten yeni ayrılmıştım ve kendimi muhtaç hissediyordum. Belki de bilinçsizce, daha deneyimli bir yedek arıyordum."

Sanki parmaklarıyla beynimi açıp benim sahte olduğumu ve bu sözlerin hiçbirinin doğru olmadığını kanıtlamak istercesine bana bakıyor, ama Tanrıya şükür bunu yapamıyor.

"*Yerine geçecek biri mi?*"

Bunu yüksek sesle söylemek, az önce söylediğim şeyin saçmalığını ona fark ettirmiş olmalı, çünkü bana yarım bir gülümseme atıyor. Akli başında kim Ares varken Otis'i hayal eder ki?

"Seni kırmak istemedim."

"Kırılmadım. Yalan söylüyorsun. Konuşmanızı duydum. İlişkiyi bitiren sendin, o *çocuk* değil." Son kelimeyi adeta tükürür gibi söyledi.

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Ona hep biraz aşkıttım, ama bunun yürüyeceğini sanmıyorum, bu yüzden kalbim kırılmadan önce buna bir son vermeye karar verdim. Oh, ve az önce söylediğin şeye gelince, senin 'aşk maceran' olmakla ilgileniyor olsam bile, ki ilgilenmiyorum, senin dediğin gibi beni 'kalbi kırık' bırakma ihtimalin yok. Bu ancak benim tarafımda duygular varsa olabilir. Çok yakışıklı olduğunu kabul ediyorum, ama sen benim tipim değilsin, Bay Kostanidis."

Kemerlerimizi bağlamamız gerektiği uyarısına rağmen, dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. "Sen küçük bir yalancısın, Serenity. Bana karşı hislerin olmadığını söylediğinde sana inanıyorum, ama az önce söylediğim şeyden dolayı benden nefret etsen de, vücudun beni istiyor. Şanslısın ki, bu konuda bir şey yapmaya niyetim yok."

"Buna gerek yok. Planladığım gibi New York'tayım, ama evde kilitli kalmaya niyetim yok. İstersen etrafıma bir ordu bodyguard dik, ama ben hayatın tadını biraz çıkaracağım."

"Nereye?"

"Bilmiyorum. Debra beni bazı gece kulüplerine götüreceğini söyledi. Şansımız varsa, SIN'e davet edileceğiz."

"Oraya adımını bile atmayacaksın." Davranışından şaşırılmış görünüyor.

Sen de kulübe katıl, ben de öyle. Bu kadar cesur olabileceğimi hiç düşünmemiştim. "Seni dışarı çıkarabilirim."

"Hayır, teşekkürler. Bir haftalık toplantılarını bölmek istemem." "Seni ben götürürüm."

"Beni götürmene izin vereceğim, ama bunu senin tarafında bir dayatma olarak kabul edeceğim, bu da bana bir istekte bulunma hakkı verir."

"Ne istiyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. Bale sezonu başlamadan önce fazla vaktim yok. Bu fırsatı değerlendirip en azından birkaç kez dışarı çıkacağım. O zamana kadar senden bir şey isteyip istemediğimi düşüneceğim."

Bana bakıyor. "Seni tekrar uyarıyorum: benimle oyun oynama, Serenity. Güzel ve çekicisin, ama bildiğim kadarıyla hayatında tek bir erkek vardı. Bana layık değilsin. Ben alçak bir adam değilim. Kartlarımı her zaman masaya koyarım. Ama seninle bir ilişkiye girmek ikimiz için de sorun yaratacaktır."

"Aramızda hiçbir şey olmadı ve hiçbir şey olmayacak, Ares.
Ben iyi bir kızım ve sen sadece otoriter koruyucumsun."

Ares

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

İYİ KIZIM merakla daireyi incelerken, ben de onu gözlemliyorum.

Onun için seçtiğim daire, benimkinin bir kat altında ve yaklaşık beş yüz metrekare. Serenity'nin Louisiana'da yaptığı gibi ve daha önce onun için seçtiğim diğer dairede Elmer'a yaptırdığım gibi, evde sevdiği baleyi yapabilmesi için bir stüdyo kurulmasını ayarladım.

Dubleks dairede dört yatak odası var, ama şimdi Serenity'nin küçük figürünün her odada dolaşmasını izlerken, yirmili yaşlarında ve yalnız yaşayan bir genç kadın için çok büyük görünüyor.

JeAnne'in New York'a gelmekten vazgeçmesi konusunu hiç açmadı, bu da benim vesayet altındaki kızımın çelişkili bir kişilik olduğunu düşündürüyor. Genç ve deneyimsiz, ama diğer yandan duygularını kendine saklamayı öğrenmiş gibi görünüyor.

Hepsi değil, diyor şeytani bir ses, düşüncelerimi işgal ederek.

Uçakta, süitteyken bana ne hissettiğini anlattı. Hades olmasaydı, muhtemelen onu küçük banyoya kadar kovalayıp o lezzetli ağzını tatmış olurum.

Kahretsin, buradan çıkmam lazım.

Ona bunu söylemek üzereyken, "Çantalarımı benimle birlikte boşaltabilir misin?" diye sordu. Sesinde küstahlık yoktu, sadece güvensizlik vardı.

"Neden?" "Boş ver."

Kendime yapmayacağıma söz vermiş olsam da, onun yanına gittim. "Cevap ver," diye emrettim, çenesini tutup bana bakmasını sağladım.

"Sana benim şımarık olduğumu düşündürecek bir neden vermeyeceğim."

"Henüz sana bir etiket yapıştırmadım. Kız mı yoksa kadın mı olduğuna karar vermedim. Şimdi, bu tuhaf isteğinin nedenini söyle bana."

"Ya bagajıma başka bir hayvan koyarlarsa? Başka bir akrep ya da belki bir yılan?"

Serenity hakkında az da olsa bildiklerimden, kendisinin bu kadar savunmasız bir yönünü göstermeyi rahat hissetmediğini biliyorum. Kendini güçlü olmaya zorluyor.

Onun yaşında, ölümcül olabilecek bir akrep tarafından sokulan herhangi biri panik yapardı. O ise durumu iyi idare etti. Elbette, korktuğunu fark ettim, ama bu kontrollü bir korkuydu.

Onun sergilediği bu "güçlü olma zorunluluğu" çok dokunaklı. Sanki dünyayla yüzleşmeye çalışan masum bir melek gibi.

Hiç düşünmeden onu kollarıma alıyorum.

Onun tepkisinin ne olacağını bilmiyorum. Serenity tahmin edilemez biridir. Asla benim düşündüğüm şeyi söylemez; onu kızdırdığımda bile gözünü kırpamaz.

Kısa bir süre önce, uçakta bana meydan okuyor, benimle dalga geçiyordu, ama bir kez daha haklı olduğunu, onun hareketlerini tahmin edemeyeceğimi kanıtlamak için, narin kollarını sırtıma dolayarak aramızdaki mesafeyi azaltıyor.

Kontrollü bir kucaklama... Ona vermeye çalıştığım şey bu. Rahatlık. Koruma.

Yemin ederim, ona sarıldığımda aklımda en ufak bir kötü düşünce bile yoktu.

Sorun, aramızda çok güçlü bir kimya olması, sanki kızın vücudu benim açlığımı ve ihtiyacımı körükleyen bir tür baştan çıkarıcı hormon salgılıyor gibi.

Kucaklaşmamızı sıkılaştırdığımızda vücutlarımızın sertleştiğini ikimiz de hissediyoruz.

Ancak ayrılmıyoruz ve odayı sadece ağır nefes alma sesleri dolduruyor.

Ona birkaç kez dokundum, ama şu anda onunla tamamen bağlantılı hissediyorum. Bu hissin birkaç saniye içinde bağımlılık yapabileceğini fark ediyorum.

Sırtında düz bir şekilde duran elimi beline kaydırıyorum. Serenity o kadar küçük ki kalçalarına da ulaşabiliyorum. Başının arkasında tuttuğum diğer elim, ipek gibi yumuşak kahverengi saçlarına dolanıyor.

Yüzünü kaldırıp bana bakıyor, kocaman mavi gözleri parlak ve davetkar.

"Bunu yapmayacağıma kendime yemin etmişim, ama seni tatmaya takıntılıyım."

Havayı keskin bir şekilde içine çekiyor. "Yapmamamız gerektiğini söylemiştin..."

"Evet, öyle dedim," diye fısıldıyorum, dudaklarımı hafifçe dudaklarına değdirerek.

Serenity kirpiklerinin altından bana bakar, kollarımda tamamen güvende, bilinçsizce ve baştan çıkarıcı bir dansla vücudunu hareket ettirdiğinin farkında değildir. "O zaman..."

"O ağza, nefes almaktan daha çok ihtiyacım var."

Ona kaçmak için başka bir şans vermiyorum; onun gibi deneyimsiz birine karşı belki de göstermem gereken hassasiyet ve özenle dudaklarına dokunmuyorum. Onu kendime doğru çekip, iki yıldır bastırdığım açlıkla, yatılı okuldan yeni çıkmış ona karşı haksızlık olacağını bildiğim için kontrol altında tuttuğum açgözlü bir arzu ile onu yutuyorum.

Hâlâ haksız bir oyun bu, aramızda büyük bir yaş farkı var, ama onun tadının nasıl olduğunu bilmem gerek.

Sadece bir kez tadına bakacağım ve sonra onu bırakacağım, içimden yemin ediyorum.

Bu iyi bir niyet, doğru ve hatta onurlu, ama Serenity dudaklarını ayırıp dilini dilimde hissetmeme izin verdiği anda, suda kağıt gibi yok oluyor.

O andan itibaren, ıslak iç kısmının sıcaklığını ve yumuşaklığını tattığım andan itibaren, sahip olabileceğim tüm mantıklı düşünceler uçup gider.

Aramızdaki boy farkı çok büyük, bu yüzden onu kollarımın arasına alıp ağzını benimkine hizalıyorum. Öpücüğü derinleştiriyorum, tatlılığını keşfediyorum, istediğim her şeyi alıyorum ve elleri saçlarıma dolanıp hafifçe sıkıyor.

Ağzlarımızı bir an için ayırırım. "Kendini tutma. İçinde büyük bir tutku olduğunu biliyorum."

Bu sözler onu özgürleştirir gibi görünüyor. Sadece saçlarımı daha sıkı tutmakla kalmaz, öpücüğe de tepki gösterir, ağzımı emip ısırır.

Bir ses bana çok geç olmadan durmamız gerektiğini söylüyor, ama ben onu susturuyorum çünkü o baldan daha fazlasına ihtiyacım var.

İki elimle kalçalarını tutuyorum, ama tam bacaklarını belime dolamaya zorlayacakken, interkom çalıyor.

Korkar ve kollarımdan kaçmaya çalışır. İsteksizce onu indiririm, ama heyecandan kızarmış güzel yüzüne bakmaktan kendimi alamam.

"Kim olabilir? Kardeşlerinden biri mi?"

Konuşamadan başımı sallıyorum, sonra Debra Villatoro'nun Serenity'ye ŗurpriz yapmak ve New York'a kalıcı olarak taşınana kadar onunla birkaç gün geçirmek için geleceğini söylediğini hatırlıyorum. Görünüşe göre arkadaşlıkları ilk düşündüğümden çok daha sağlam, çünkü emekli balerin Manhattan'da da bir daire tutmayı ve Serenity'yle birlikte olmak için haftada birkaç kez buraya uçmayı planlıyor.

"Hayır. Senin akıl
hocan." "Debra
burada mı?"

"ŗurpriz olacaktı. Gidip kapı telefonuna cevap ver. Sen istediğin gibi çantalarını kontrol edeceğim."

Serenity

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Birkaç gün sonra

"Bütün gün ona bakmak karar vermene yardımcı olmaz," diyor Debra.

Hala ne yapacağıma karar verememiş olsam da, onaylayarak başımı sallıyorum.

New York'a geleli yetmiş iki saat oldu ve öpüştüğümüzden beri onu görmedim. Birkaç günlüğüne iş için uzaklara gitmesi gerektiğini ve korumalarım olmadan hiçbir yere gitmemem gerektiğini söyleyen bir mesaj gönderdi.

Mesajlaşmak yerine telefonda konuşmayı tercih ederim, ama muhtaç gibi davranmayacağım.

O gece beni öptüğünde, uyuyamadım.

Otis'in öpücüğünü onunkiyle karşılaştırmak saçma olur. Arkadaşım yakışıklı ve çekici, ama Tanrım, Yunanlı'nın dokunuşu... Erkekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama içgüdüsel olarak Ares'in baştan çıkarmanın kralı olduğunu biliyorum.

Beni hiçbir şeye zorlamadı ya da samimi yerlerime dokunmadı. Daha yoğun okşamalarla dolu lezzetli bir öpücüktü ve yemin ederim ki onun ellerinde eriyip gittim. Hiç bu kadar duygusal olarak bunalmış hissetmemiştim. Her hücrem ona bağlandı ve onun verdiği daha fazlasını istedi.

O gün Debra gelir gelmez Ares gitti, ama gitmeden önce bavullarımı olası bir tehdit var mı diye aradığını ve hiçbir şey bulamadığını söyledi.

Odama vardığımda yüzüm yanıyormuş gibi hissettim. Evet, istediğimi yapmıştı, ama valizim yatakta açıktı ve iç çamaşırlarım da dahil olmak üzere giysilerim her yere dağılmıştı. Ama beni utancından öldüren bu değildi, daha çok dantelli sütyenimle uyumlu siyah tangamın kaybolmuş olmasıydı.

Külotumu mu çalmıştı?

Debra'ya olan biten her şeyi anlattım, aldığım iki şaplak da dahil, ve düşündüğümün aksine, o çok açık fikirli biriydi. Bunu heyecan verici buldu.

Hâlâ genç olduğunu biliyorum — geçen ay otuz sekiz yaşına girdi — ama yine de, benimle vasım arasında olanları bu kadar iyi karşılayacağını düşünmemiştim.

O zaman bana, otuz yaşına girdikten sonra yaşamaya başladığını açıkladı. Benim gibi o da dansa takıntılıydı ve hayatının birkaç önemli aşamasını atlardı. Kariyerini sona erdiren bir sakatlık geçirdiğinde, bundan sonra ne yapacağını bilmeden yaklaşık üç ay geçirdi ve sakat olmasına rağmen antrenmanlara devam etti, bu da durumunu daha da kötüleştirdi.

Hikayesi çok üzücü çünkü hayatının en kötü anında, her şeyi kaybettiğini düşündüğü sırada, onu iyileştiren, yeni bir gelecek kurmasına ve bir dans okulu açmasına yardımcı olan biriyle tanıştı. Ve sonra, evliliklerinin ikinci yılında, kocası bir kazada öldü.

Bana hayatın kırılğanlığı hakkında çok şey anlattı. Tüm enerjimizi tek bir kanala yatıramayız. Bunu benim iyiliğim için söylediğini biliyorum çünkü o da benim gibi baleden çok seviyor. Ancak, bana biraz hayatımı yaşamamı öğretmeye çalışıyor. Günlük provaların biraz ötesine geçmemi istiyor. Henüz resmi olarak işe başlamamış olsam da, New York'a geldiğimden beri her öğleden sonra düzenli olarak dans okulunda prova yapıyorum.

Broadway'de bir müzikal izledik, alışverişe gittik ve bir gece kulübüne gitmeyi planlıyoruz. Ama şu anda beni felç eden karar, "hayatı tadını çıkarma" projesiyle hiçbir ilgisi yok, kaybolan iç çamaşırlarımla ilgili.

Debra, Ares'e basit bir mesaj göndermemi söyledi: *Ne yaptığımı biliyorum yaptığımı biliyorum.*

Bu fikrin beni heyecanlandırıldığını inkar etmeyeceğim. Beni engelleyen tek şey Arka tarafta, benim yanıldığım ve onun benim tangamı almadığı ihtimali var, çünkü

o zaman utançtan ölürüm.

"Eğer bu kadar emin değilsen, unut gitsin," diyor.

"Hayır, düşünüyorum. Senin önerdiğin 'Ne yaptığını biliyorum' mesajı bana biraz hareket alanı sağlıyor."

"Ne tür bir hareket?"

"Eğer o, 'Ne yaptım?' ya da 'Neden bahsettiğini bilmiyorum, Serenity' diye cevap verirse, bir bahaneyle örtbas edebilirim. Mesela, 'Bodyguardlara gözetimi artırmalarını söyledin' gibi bir şey. 'Ne yaptığını biliyorum'la uyumlu olur."

Gülerek ellerini çırpır. "Harika bir fikir. Bir adım atacaksan, önce bir güvenlik ağı kur."

"Bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaş sensin."

"Belki de balenin dışında zihinsel yaşım hala sizinkine yakın olduğu içindir. Yüzde yüz emin olduğum tek şey dans etmektir. Rahmetli eşim Grado, bazı parçaları burada" —elini kalbine koyar—"ve burada" —diğer elini alnına koyar

—"ama diğer birçok konuda hala kendime güvenemiyorum." "Bir genç gibi mi?"

"Hayır, senin gibi 'genç bir kız' gibi. Sadece kafam olgunlaşmamış, çünkü vücudum artık genç olmadığımı biliyor."

"Formdasın."

"Evet, ve öyle kalmaya niyetliyim. Şimdi, ciddi, benim etkimin altında hiçbir şey yapma. Ben sadece romantik bir aptalım."

"Sence hayal kırıklığına uğrayacak mıyım?"

"Bu her zaman mümkün, Serenity. Hayatta garanti yoktur, çünkü öyle olsaydı, incinmezdim ve kariyerime devam ederdim."

"Ama kocanla da tanışmamış olurdun."

Yaralandığında ona yardım eden, ambulans sağlık görevlisi olan rahmetli kocasıydı. Eğer bu, onların tanışmasının kaderinde yazılı olduğunun kanıtı değilse, "kader" kelimesinin anlamını artık bilmiyorum.

"Evet, doğru. Hayat sürprizlerle doludur. Bazen iyi, bazen kötü, ama şunu bil: ödül ya da kayıp sadece risk alanlara gelir."

"Yüzde elli şans."

"Senin durumunda,
hayır."

"Anlamıyorum," diyorum.

"Serenity, Ares tam anlamıyla bir erkek. Ayrıca yakışıklı ve zengin. İsteddiği kadını elde edebilir. Kötü anlama ama ilişkinizi değiştirmek, uçuş sırasında onun dediği gibi 'ilişki'ye dönüşse bile, onun hayatına çok fazla karışıklık getirecektir. Eğer bunu göz ardı edip yine de sana olan arzusuna yatırım yapıyorsa, henüz farkında olmasa da, bunun arkasında başka bir şey olduğu içindir."

"Haklısın. Sen romantiksin ve sadece çekicilik olan bir aşk hikayesi görüyorsun, Debra. Adam bana bir haftadan fazla kimseyle birlikte olmadığını söyledi."

"O zaman onu terlet. Kolay sekse alışık. Onu baştan çıkar. Onu daha önce hiç gitmediği bir yere götür."

"Nasıl?"

"Buna cevap veremem. İçgüdülerini takip et."

Elimde tuttuğum cihaza tekrar bakıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımdan duyuluyor, bu yüzden ekrana dokunup "gönder"i tıklıyorum.

Ares

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Üç gün önce

NEW ORLEANS

Serenity ile New York'a vardığım GECE, New Orleans'a geri dönmem gerekiyordu.

Hastaneden, Serenity'nin eski vasisi Warren Van Lith hakkında bir telefon aldım. Yaşlı adam ölüm döşeğindeydi ve sağlık ekibinden biri, yaşlı adamın başka kimsesi olmadığı için onun isteği üzerine benimle iletişime geçti.

Hastaneye vardığımda, durumunun ölümcül olduğunu anlamak için ona bakmam yetti. Babamın babasının son anlarında yanında bulunmuştum ve Serenity'nin eski vasisi de şimdi bana aynı veda ifadesiyle bakıyordu.

Onu ölümün eşiğinde, hastanede yalnız başına görmek, itiraf etmek istediğimden daha fazla etkiledi beni.

Anladığım kadarıyla zengin bir adamdı, ama bu, hayatının sonunda ona hiçbir fayda sağlamadı.

Düşüncelerim her zaman Serenity'ye gidiyor. Onun da Debra ve JeAnne'den başka kimsesi yok ve ikisi de ailesi değil.

Hayır, onun için durum farklı olacak. Serenity güzel, genç ve zengin. Onu sevecek ve onunla inanılmaz bir gelecek kuracak bir erkek bulacak.

Bu senaryoyu gözümün önüne getirmeye çalıştığımda boğazımda bir yumru hissediyorum. Beni sakinleştirmek yerine, daha da kötü hissettiriyor.

"Onun bilmesini istemiyorum," diyor Van Lith yataktan zayıf bir sesle. "Ben öldükten sonra söyle ona."

Son anlarında bile, bu adam haysiyetin timsali. Zayıf ve sıksa, biraz bitkin görünse de, saygı uyandırıyor.

"Sen ve JeAnne'in onu her şeyden koruyarak yetiştirme şekliniz, birini hayata hazırlamak için en iyi yol değil."

"Kendi yöntemimizle, dadı ve ben kızın ihtiyaçlarını karşılamaya çalıştık."

Karşılık vermeyeceğim. Ölüm döşeğindeki bir adamla tartışmanın bir anlamı yok, her ne kadar onun söylediklerinin tam tersini düşünsem de. Bir çocuğa sevgi vermek, onu her şeyin mükemmel olduğu pembe bir senaryoda yetiştirmek anlamına gelmez. Çünkü, tahminim doğruysa, ikisi de feci şekilde başarısız oldular. Dans dışında, Serenity her konuda kendine güvenmiyor.

"Neden bana başından beri servetinin büyüklüğü hakkında gerçeği söylemedin?"

Bana zayıf bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Onun vasilğini devralacak kişinin sen olmanı istedim. *GordonBank'ın* yüzde birine dair bir tartışma olmasa bile, eninde sonunda ona başka bir vasi bulmam gerekecekti. Gücümün tükendiğini ve uzun süre dayanamayacağımı biliyordum. Yollarımızın kesişmesini sadece kadere bağlayabilirim."

"Neden ben?"

"Şahsen seni istememiştim. Kostanidou ailesinden herhangi biri olurdu. Ailenin itibarını biliyorum. Senin bakımında kalırsa, ondan yararlanılmayacağını biliyordum. Onurlu birisin ve Yunanlısın. Halkının aileye çok değer verdiği söylenir."

"Serenity benim ailem değil."

"Kan bağı olarak hayır, ama o senin için asla sadece bir iş olmayacaktı, tıpkı benim için olmadığı gibi."

"Bunca zamandır söylediğin şey bu değildi."

"Duygularımı gizlemekte iyiyimdir. Serenity, ya da yüzüne karşı ona söylediğim adıyla Bayan Blanchet, her zaman hayal edebileceğiniz en tatlı, en hüzünlü çocuktu. Kapalı, gülümsemeyen bir çocuktu ve onu Almanya'daki o okula göndermek zorunda kaldığım için üzülmüştüm. Ama yapabileceğim bir şey yoktu. Ailesinin isteği çok açıktı."

"O onları hatırlamıyor."

"İnsan zihni bir labirenttir, Ares." Bir süre durur. "Sana böyle hitap edebilirim, değil mi evlat?"

Başımı salladım.

"Sana söyledığım gibi, insan zihni bir labirenttir. Muhtemelen geçmişle ilgili tüm anılarını engellemiştir. Seni buraya çağırmamın nedenlerinden biri de budur. Öncelikle, ben öldükten sonra her şeyi halletmeyi kabul ettiğin için sana teşekkür etmek istiyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum. Böyle bir şeye nasıl tepki verirsin ki? Ölümünden sonra işlerini halletmesi için bir yabancının yardımına ihtiyaç duyması ne kadar yürek parçalayıcı bir şey?

"Ofisimde, Serenity'nin hayatının ilk beş yılının çeşitli aşamalarına ait belgeler ve fotoğrafların bulunduğu bir kutu var. Nedenini bilmiyorum, ama ailesi, sanki uzun yaşamayacaklarını biliyorlarmış gibi, kızın kendileriyle ilgili anıları olmasını sağlamışlar. Bu yüzden vasiyetnameleriyle birlikte bu kutuyu da bana verdiler. İkisi de uçak kazasında hayatlarını kaybettiğinde, küçük kızın hayatını düzenlemek için gerekli her şeye sahiptim, ama hastalandım ve JeAnne'in iyileşmem iki ay sürerken ona bakmaya devam etmesi bir lütuf oldu."

"Peki neden bu eşyaları Serenity'ye daha önce vermedin?" "Ben yaşlı bir korkakım. O kıza çok bağlandım ve o büyüdükten sonra bile büyüdükten sonra bile kalbini kırmak istemedim. Ailesi ona veda mektupları bırakmıştı." Başını salladı. "Bir ailenin aniden parçalanmasını görmek çok üzücü."

"Kutuyu almak için ofisine uğrayacağım. Neye ihtiyacın olduğunu söyle, Van Lith. Tüm isteklerini yerine getireceğime söz veriyorum."

"Senin aileni seçmekle doğru yaptım, Ares. Huzur içinde ölebilirim. Serenity emin ellerde olacak."

ŞİMDİ

NEW ORLEANS

Yetmiş iki saat sonra, sadece rahip ve iki mezarıcıyla birlikte gömdüğüm mezarlıktan ayrılıyorum, Warren Van Lith.

Bana Serenity'ye söylemememi istedi ve şimdilik onun isteğini saygıyla karşılayacağım, ama eninde sonunda söyleyeceğim. Onu cam fanus içindeki kırılğan bir çiçek gibi davranmayacağım. Onun balet için yaptığı absürt miktarda antrenmana dayanabilen herkesin içinde büyük bir güç vardır.

Cenaze töreni için kapattığım telefonumu açtım ve iki mesaj geldiği için titredi. İlki Madison'ın üvey annesi Eleanor'dan:

Eleanor: Kızını Pazar günü öğle yemeğine getir. Artık ailemizle tanışmasının zamanı geldi.

Gülümsememi tutamadan başımı sallıyorum. Kardeşimin kayınvalidesi, tanıdığım en girişken insan. Zeus, Madison'la çıkmaya başladığından beri, her hafta hepimizi öğle yemeğinde bir araya getirmeye özen gösteriyor ve Brooklyn, Athanasios'la evlendiğinde bu daha da yoğunlaştı. Cerrahın ailesi bile davetli.

Ve şimdi, Serenity'yi de bu denkleme eklemek istiyor.

Telefonu elimde tutuyorum ve bencil tarafım onu ayrı tutmak, tamamen kendime saklamak istiyor, ama son üç günü ve yaşlı adamı yalnız görmek ne kadar iç karartıcı olduğunu düşünüyorum.

Hayır, o bizimle birlikte olmayı hak ediyor. Onu öptüğümde zaten sınırı aşmıştım. Debra bizi bölmeseydi daha fazlasını da yapardım. İlişkimiz bir süre önce yasak kavramının ötesine geçti. Özellikle de onu dizimin üzerine yatırıp poposuna şaplak attığımda.

Eleanor'a cevap verip bir sonraki mesaja geçiyorum.

Serenity'den gelmiş:

Serenity: Ne yaptığını biliyorum.

Arama düğmesine basıyorum.

Telefon yarım düzine kez çaldıktan sonra, nefes nefese cevap verdi:

"Ares?"

"İki düzine daha alacağım. Başka bir şey kullanmanı istemiyorum."

"Ne?"

"Duydun beni. Her gün o tangayı giydiğini hayal etmek istiyorum."

"Ben..."

"Diğerlerini at, Serenity. Çekmecelerini benim sevdiğim türden yeni iç çamaşırlarıyla dolduracağım."

"Bu senin vasi görevlerinin bir parçası değil."

"Hayır, ama şu andan itibaren görevlerimi genişletiyorum."

"Hayır demeliyim."

"Ama hayır demeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. O iç çamaşırlarını giydiğimi düşünmeni istiyorum." "Siktir!"

"Sen başlattın. Ne zaman dönüyorsun? Bu arada, nereye gittin?"

"Bunu başka bir gün konuşuruz. Sabah erken saatlerde New York'a varacağım ama yarın seni ailemle öğle yemeğine götüreceğim."

Ares

OTUZUNCU BÖLÜM

"NE?"

"Ailemin davetinden mi, yoksa senin giyeceğin külotu seçmek istememden mi daha çok şaşırdın, Serenity?"

"Ben... şey... Ben hiç... Sanırım bu kadar çok insanla bir arada nasıl davranacağımı bilmiyorum."

Şimdi şok olan benim. "Sen dünyanın dört bir yanındaki sahnelerde performans sergiliyorsun, saatlerce seyircinin tüm dikkatini üzerine çekiyorsun."

"O insanlar beni görmüyor. Sadece dansçıyı görüyorlar, Serenity'yi değil. Yabancılarla etkileşim kurma konusunda pek iyi değilim."

"Gitmek istemiyor musun?"

"Neden gideyim ki? Onları tanımıyorum. Onlar senin ailen. Bu sadece işleri karmaşıktırır."

Basit bir öğle yemeğinden mi korkuyor? Göğsümde bir şey sıkışıyor. "Neden korkuyorsun?"

"Korkmuyorum. Sadece bunun uygun olmadığını düşünüyorum."

"Daha önce de söylediğim gibi, 'uygun' sınır çoktan aşıldı." "Ve bu sınır giderek daha da aşılmaya devam edecek mi?"

"Anlamıyorum."

"Beni tekrar öpecek misin? Külotumu çaldığına göre öyle olduğunu varsayıyorum."

"Külotunu çalmadım. Diğerleri büyükannelerin giydiği külotlara benziyordu. Aslında sana bir iyilik yapıyorum. Sana yepyeni bir iç çamaşırı koleksiyonu vereceğim."

"Bu biraz sapıkça geliyor." "Sapıklık hakkında ne biliyorsun ki?"

"Fazla bir şey bilmiyorum, ama fetişler hakkında okudum," diyor, sesini alçaltarak. Arka plandaki gürültüden, şoförün arabasına bindiğini tahmin ediyorum.

"Neredesin?" "Dans okulundan çıkıyorum."

Konuyu değiştirmek için bu fırsatı değerlendiriyorum. Serenity ve fetişleri aynı anda düşünmek, zamansız bir ereksiyonun garantisidir. "Cumartesi günü mü?"

"Her gün çalışıyorum."

"Bunu sonsuza kadar yapmayı mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Debra aktivitelerimi biraz çeşitlendirmem gerektiğini söyledi, ama odaklanmamı kaybetmek istemiyorum."

Ben gittiğimden beri birkaç yeri ziyaret ettiğini biliyorum, ama aynı zamanda mentorunun da ona her zaman eşlik ettiğini biliyorum.

"Gösteriler arasında bir ara verir vermez seni bir haftalığına Yunanistan'a götüreceğim."

"Ne?"

Yapmamam gerektiğini biliyorum, ama SIN'i boşuna almadım. Ben bir günahkarım ve aynı zamanda bir hedonistim. Serenity'nin benim adamda, özel plajımda yüzmesini istiyorum. "Seni bir seyahate götürüyorum."

"Sadece ikimiz mi?"

"Başka birini de getirmek ister misin?"

"Hayır. Sadece ikimiz mükemmel olur."

"Sonra sana sunacak hiçbir şeyim olmasa bile mi?"

"Çift olarak gideceğimizi söylemiyorum, Ares. Hemen sonuca varmayın." Bu beni rahatlatmalıydı, ama aksine, beni sinirlendirdi.

"Yarın sabah saat 10'da hazır ol."

"Öğle yemeğine gideceğimizi sanıyordum."

"Evet, ama kardeşimlerin kayınvalidesi herkesi saat 10 civarında bir araya toplamayı sever ve biz de oradan ancak gece geç saatlerde ayrılırız."

"Ares, gitmeli miyim bilmiyorum."

"Neden gitmeyesin ki?"

"Sana alışmak istemiyorum. İkimiz kavga edersek ya da her şeyi profesyonel düzeyde tutmaya karar verirsek..."

"Seni asla göndermeyeceğime söz veriyorum." "Bana bunu söz veremezsin."

"Evet, verebilirim. Artık sen bizimlisin, Serenity."

"Sanki mafya üyesin gibi konuşuyorsun."

"Aynen öyle. Kostanidis klanından çıkmanın bir yolu yok."

"Bir gün ayrılmak zorunda kalsam da umurumda değil. Debra ve JeAnne var."

"Ve ben."

"Sen benim değilsin. Kimseye ait değilsin, Ares. Bu konuda çok netti. Peki, yoluma çıkmayacağımı düşünüyorsan, gelirim."

"Saat onda hazır ol."

"Bunu zaten söylemiştin, Ares amca. Oops, artık sana öyle diyemem. Hiçbir amca yeğeninın külotunu çalmaz."

Ben cevap veremeden telefonu kapattı ve son birkaç gündür yaşanan iç karartıcı duruma rağmen, hiç bu kadar hafif hissetmemiştim.

Ah, Serenity, seninle ne yapacağım ben? Önce uzak dur, diyor mantığının sesi.

Ancak, bunun için çok geç olduğunu biliyorum. Ona söylediğim şey doğru. Yasak köprüyü geçtik ve o benim ailemin arasına girdiğinde durum daha da kötüleşecek. Ne olursa olsun, Serenity bizim.

Ertesi gün

Şoför binamın garajına giriyor, ama kapıyı açmak için kapıma gelmeden önce ben çoktan dışarı çıkmışım. Endişe duygusunu sevmiyorum, ama asansöre doğru yürürken tam da böyle hissediyorum.

Sanki zihnim hızlanmasını sağlayabilirmiş gibi gösterge paneline bakıyorum. Uçuş sırasında duş aldım çünkü acele etmezsek geç kalacağız. Eleanor harika bir insan ama geç kalmamızı hiç sevmez.

Parmak izi okuyucusuna dokunarak kapısını açmak için uzanıyorum, ama buranın Serenity'nin evi olduğunu ve benim burada misafir olduğumu hatırlayınca hemen geri çekiliyorum. Her halükarda, kapı zilini çalarken kendimi zavallı hissediyorum.

Ayak sesleri ve bir kahkaha duyuyorum, birkaç saniye sonra kapı açılıyor, ama karşımda Serenity yok. Benim kadar uzun boylu sarışın bir çocuk var: lanet Otis Schulz.

"Burada ne işin var?" diye homurdanıyorum.

"Ares." Serenity, biraz garip bir şekilde onun omzunun arkasında belirir. "Bu Otis. Amerika Birleşik Devletleri'ne yeni geldi. Bana sürpriz yapmak istedi. Otis, bu benim koruyucum, Ares Kostanidis."

Onun beni içeri davet etmesini beklemeden ve ondan gözlerimi ayırmadan bir adım öne çıkarım. "Ona sürpriz yapmak mı istedin? Evde olmayabilirdi."

Gülümsemeden omuz silkiyor. Benim gibi, beni gördüğüne pek sevinmiş görünmüyor. "Başka bir şey bulurdum. Manhattan çok güzel bir yer."

"Gitmesi çok yazık," diyorum, Serenity'ye yaklaşıp elimi ensesine koyarak. Titrediğini hissediyorum ve içimdeki bölgesel piç kurusu tatmin oluyor.

"O da bizimle gelemiz mi?" diye sorar.

"Ne?"

"Otis bu gece uçağına yetişmek zorunda."

"Onu görmek için Amerika'ya sadece bir günlüğüne mi geldin?" "O buna değer," diyor pislik herif, Serenity'ye göz kırparak.

"Otis bir kursa katılmak için geldi. Benim için bu ülkede değil. Ama evet, sadece bir günlüğüne de olsa beni görmek için New York'a geldi. Kardeşinin kayınvalidesinin bir misafir daha olmasını sorun eder mi sence?"

Yalan söyle, içimdeki şeytan diyor, ama Eleanor'a bunu yapamam. "Hayır."

Serenity gülümser ve ben neden bana karşı bu kadar hevesli olmadığını merak ederim. Neredeyse dört günlüğüne uzaktaydım.

"Gelebilirsin, ama taksiyle," diyorum

ona. "Ne?" Serenity şaşkın görünüyor.

"Benimle motosiklete bineceksin Serenity. Tartışmaya açık bir konu değil."

Kötülük

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Sıcak kanın uyluğumdan damlayıp kot pantolonumun kumaşından sızdığını hissediyorum. O anda, nişanlığının binasının girişini izlerken, onu görmeyi umarak oynadığım çakının bıçağını tuttuğumu fark ediyorum.

Onun Manhattan'a taşınması benim için iyi olmadı. Louisiana'da Serenity'ye bakmak daha kolaydı, ama belki de akrep konusunda fazla ileri gittim.

Ne diyebilirim ki? Ben dürtüsel biriyim. Sinirlendim. Planların değişmesinden hoşlanmam ve Serenity Clementine'in New York'a gelmesi kesinlikle benim isteklerime aykırıydı.

Yaşlı piç Van Lith, kızın velayetini Ares Kostanidis'e devrederek her şeyi mahvetti. Yunanlı ona hiç müsamaha göstermiyor. Serenity'nin etrafına o kadar çok güvenlik görevlisi yerleştirdi ki, artık hediyelerimi bile bırakamıyorum.

Evet, akrep gerçekten yanlış bir hareketti. Bu, Yunanlıyı daha da koruyucu hale getirdi.

Gizli kalmalıydım, sonra zamanı geldiğinde ona yaklaşıp onu sonsuza kadar kendime alabilirdim.

Bunun yerine, o piç Kostanidis'in gelinimi sanki ona aitmiş gibi etrafta gezdirmesini izlemek zorunda kalıyorum.

Az önce motosikletleriyle yanımdan geçtiler ve o kadar sinirliyim ki, onları takip eden üç araba ve korumalar olmasaydı, kamyonetimi onlara çarparak onu hemen kaçırdım, özenle yaptığım planları unutturdum.

Otis denen çocuk için endişelenmiyorum. Onların ilişkilerinin sahte olduğunu biliyorum. Bir keresinde onu öldürmeyi bile düşündüm, ama bunun

köprüleri boşuna yakmak olacağını fark ettim, çünkü o nişanlımın sadece bir arkadaşı.

Tabii ki, evlendiğimizde bu durum değişmek zorunda kalacak. Serenity'nin yanına benden başka hiçbir erkeğin yaklaşmasına izin vermeyeceğim.

Telefon çalıyor ve kim olduğunu görünce isteksizce cevap veriyorum.

"Onun binasının lobisinde ne halt ediyorsun? Gölgede kalman gerektiğini biliyorsun."

Beni izlediğini, bana güvenmediğini biliyorum. O, o olmasaydı, şimdiye kadar onu öldürmüş olurum.

Gölgede kalmam mı?

Gülmek istiyorum. Hayır, sanmıyorum. Her zaman onun yanında olacağım. "O akrep olayıyla bir ilgin olmadığını söyle."

"Tabii ki yok. Neden ona zarar vereyim ki? Onu sağlam istiyorum."

"Ama zamanı geldiğinde, gerekli olanı yapmak zorunda kalacaksın."

"Biliyorum. Başlangıçta kararlaştırılan her şeyi yapacağım." Kontrolümü kaybetmeme neden olacak bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum. O aptalın gerçek planlarımdan şüphelenmesini göze alamam.

İlk anlaşmanın yerine getirileceğini düşünmesine izin vereceğim. Onun fark etmediği şey, Serenity'nin iki yıl önce New Orleans'a döndüğü andan itibaren artık ekibin bir parçası olmadığım. Artık tek başıma oynuyorum ve en büyük başarıyı onu kendim için çalmak olacak.

Ares

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

"Biraz sakın ol, Ares," diyor Dionysus yanımdan geçerken. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Bakışlar öldürebilseydi, o çocuk geriye doğru düşerdi. Serenity ile aranızda neler oluyor?"

"Seni ilgilendiren bir şey yok." "Yani bir şeyler oluyor."

"Henüz karar vermedim."

"Ne?"

"Beni duydun. Onunla ne yapacağımı henüz bilmiyorum. Onu istiyorum." "Hay sıçayım!"

"Şaşırmış gibi davranma. Zaten tahmin etmiştin, yoksa bu talihsiz Otis'in onun etrafında dolaşmasından hoşnut olmadığımı fark etmezdi."

"Onu istemen beni şaşırtmadı. O çok güzel. Seni şaşırtan şey, bunu yüksek sesle itiraf etmen olmalı, çünkü onu kendine ait yaparsan ne kadar büyük bir karmaşa çıkacağını biliyorum. Ve *kendine ait* derken, kelimenin tam anlamıyla demek istiyorum. Serenity, senin alışık olduğun türden bir kadın değil."

"Peki Cici senin tipin miydi?"

"Cecily ile evlendim. Onu karım ve çocuklarımla annesi yaptım. Serenity'den istediğin bu değil. Dahası, o senin vesayetinde."

"O bir yetişkin."

"Senin için fazla tatlı, kardeşim," diyor Hades yaklaşarak.

"Sizin başka işiniz yok mu?" diye soruyorum, bu konuşmadan bıkmış bir halde, ama vicdanım onların haklı olduğunu söylüyor.

Eleanor'un o pislik Otis'e yaklaşmasını izlerken, birkaç adım ötede Serenity, Athanasios ile sohbe dalmış görünüyor. Ben

Baleyi sevdiğini düşünüyorum, ama o her alanda mükemmelliği takdir eder ve onun yaptığı işte bir fenomen olduğu şüphe götürmez.

Onun haberi olmadan birkaç performansını izledim.

Bu, kardeşlerimin bile bilmediği bir sır: benim tatlı velim aynı zamanda benim takıntım.

Evet, çünkü sahip olamayacağını bildiğin bir şeyi istemek ve yine de ateşle oynamaya devam etmek başka ne olarak adlandırılabilir ki?

Ona yakınlaşıp orada olduğumu belli etmeme izin vermedim, onu uzaktan istedim, çünkü bunu yaparsam, sonunda yatakta çıplak kalacağımızı biliyordum.

Eminim ki ona bir hamle yaparsam, bu bir bağlılık gerektirecek ve ben bunu istemiyorum.

Hâlâ bunu istemiyorum, değil mi?

O piçin ona yaklaşıp ellerini beline koyduğunu görüyorum. Bir adım öne çıkıyorum, ama Dionysus beni geri çekiyor.

"Ne yapacaksın? Serenity üzerinde hiçbir hakkın yok." "Tabii ki var. O benim himayem altında."

"Siktir, tamamen kafayı yedin, Ares."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Onu kendin için istiyorsun, ama bunu itiraf etmek için çok inatçısın."

"Onu korumak istiyorum, hepsi bu. Onu yatağa atmamam gerektiğini biliyorum. Serenity o pislikten ayrıldığı halde onun hala peşinde olması beni sinirlendiriyor."

"Eski sevgilisiyle rahatsız görünmüyor," diye alay etti Hades.

"Cehenneme git."

"Ben zaten orada yaşıyorum kardeşim. Ben yeraltı dünyasının tanrısıyım." "Odin ile görüşeceğim," diyor Zeus yaklaşıp.

"Geliyorum."

Arkasını dönüp, Serenity'nin berbat eski sevgilisiyle olduğu yere bakar. "Şimdi, kardeşim. Kıskançlığınla Eleanor'u üzmemek istemezsin. Seninle Alman çocuk arasındaki kavga onu kesinlikle üzecektir."

"Ben pislik değilim. Onunla kavga etmek için hiçbir nedenim yok." O gülüyor, bu da beni biraz daha sinirlendiriyor.

"Kütüphaneye git, Ares. Serenity'nin yanında hiç şansı yok," der Madison yaklaşıp. Meraklı biri olduğu için, konuşmamızı dinliyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Serenity bütün gün sana baktı. O çocuk yarış dışı kaldı."

Neredeyse bir saat sonra, Odin ve Christos ile video görüşmemizi sonlandırıyoruz. "Yani, havaalanında Serenity'nin çantasına akrebi koyan adam

kadın kılığına girmiş miydi?" diye soruyorum.

"Evet, bir erkek olduğunu varsayıyorum. Görüntülerde gördüğüm kadarıyla ona yaklaşan tek kişi yaşlı bir kadındı, evet, bence o aptal kendini kılık değiştirmişti. Christos'un arkadaşı Beau, benim çektiğimden farklı bir açıdan havaalanında çektiği görüntüleri bize gönderdi."

"Evet. Bana söylediğine göre," büyük kuzenim araya giriyor, "uzmanlar da kılık değiştirmiş bir erkek olduğu sonucuna varmışlar."

"Neden bir kadın olamazdı?" diye soruyorum.

"Bir dakika bekle," diye ısrar etti Odin. Dizüstü bilgisayara bir şeyler yazdı ve video görüşmesinin üst kısmında küçük bir ekran belirdi.

Ekranın içinde, Serenity'ye yavaşça yaklaşan bir kadın var. Zararsız görünüyor, zorlukla yürüyor ve kıza çarptığında bile hareketleri yavaş.

"Bu yüzden korumaların dikkatini çekmemiş olmalı," diyor Zeus.

"Evet," diye onaylıyor Odin. "Şimdi, çarpışmanın hemen ardından davranışının değiştiğini fark et."

Yaşlı kadın, kalkmasına yardım edilmesini reddedip neredeyse kaçır gibi uzaklaşırken, ben şaşkınlıkla izliyorum.

Evet, şimdi kılık değiştirmiş biri gibi görünüyor.

"Siktir."

"Eldiven giydiğini fark ettin mi?" diye sorar Odin.

"Evet. Louisiana'da yaz ortasında eldiven giyiyor," diyor Christos der.

"Yani bu kadar mı? Ellerimiz bağlı mı?" diye sorar Zeus.

"Şimdilik, evet. Keşke Serenity biletleri saklasaydı." Odin diyor.

"Onlar işe yaramazdı. DNA içermiyorlardı. Mentorları test edilmesini emretti," diyorum.

Odin hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Sana daha önce söyleseydi, bu noktaya gelmezdik, ama belki bir çözüm vardır. Onun savunmasız olduğunu düşünmesine izin ver."

"Hayır, Serenity'yi hedef haline getirmeyeceğim. Başka bir yol olmalı."

O da başını sallar. "Tamam. Ben de bu fikri sevmedim. Başka bir çözüm düşüneceğim."

Serenity

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Otis'ten üçüncü kez gizlice uzaklaşıyorum. Bugün ona ne olduğunu bilmiyorum. Sevgili gibi davranırken bile, halka açık yerlerde bana böyle dokunmazdı.

Onu çok seviyorum. Son iki yılda iyi bir arkadaş olarak ona olan sevgim arttı, ama şu anda zamanın çabuk geçmesini ve onun yakında Almanya'ya dönmesini diliyorum.

"Hey, her şey yolunda mı?" Zeus'un eşi Madison soruyor.

O, Dionysus'un karısı Cici ve doktor Athanasios'un karısı Brooklyn ile birlikte çok neşeli bir ekip oluşturuyorlar. Bugün üçüyle çok güldüm ve her adımlarında kocalarının dikkatli gözlerinin onları takip ettiğini fark ettim.

"Evet, evet. Kaba davranmak istemedim, ama bir süre yalnız kalmam gerekiyordu." Başka biri olsaydı, bunu itiraf etmekten utanırdım, ama Madison beni çok rahat hissettiren bir tip.

Eleanor'un devasa evinin arka kapısından gizlice çıkarken beni buldu.

Üvey annesi iki ay önce, Athanasios'un diğer iki doktorla birlikte sahibi olduğu hastanede çalışan bir ortopedist ile evlendi. Brooklyn'in kocası ve iki ortağının, kendi alanlarında dünyanın önde gelen uzmanları oldukları için "Beyaz Tanrılar" lakabını aldıklarını duydum.

"Eski sevgilin seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu.

Cevap vermeden önce birkaç saniye düşündüm, ama sonunda gerçeği söylemeye karar verdim. Debra dışında başka arkadaşım yok, çünkü JeAnne benim için daha çok

benim için bir anne gibidir ve Madison ile yalan söyleyerek arkadaşlık kurmak istemiyorum. "Biz hiç sevgili olmadık."

"Ne?"

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Otis'in anlattığı Avrupa'daki buluşmalarımızla ilgili tüm hikayeler doğru, ama platonikti. Bir keresinde beni öptü, ama ben hiçbir şey hissetmedim, bu yüzden bir daha olmasına izin vermedim."

"Tanrım, ama neden ikiniz yalan söylediniz?"

"Benim fikrimdi," itiraf ediyorum, utanç duygumun arttığını hissederek. "Neden? Bir sapıktan kurtulmaya mı çalışıyordun?"

"Hayır," diye cevapladım, ama bu tamamen doğru değildi, çünkü gerçekten beni takip eden bir deli vardı. Ancak yalan söylememin sebebi takipçim değildi. "Bunu yaptım çünkü deliyim. Sana her şeyi anlatacağım, ama gülmeyeceğine yemin etmelisin."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum."

"Her şey iki yıl önce, Ares ile ilk kez tanıştığımızda başladı..."

Ona tüm hikayeyi, hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlatıyorum, kibirli velim kızlarla çıkmadığını, sadece kadınlarla çıktığını, bu yüzden ona aşık olmanın bir anlamı olmadığını söylediğini de dahil.

"Hiç şaşırmadım," dedi sonunda gülerek. "Kostanidou'lar eşsiz bir kibir sahibidirler. Ya da belki bu genel olarak Yunanlıların bir sorunudur, çünkü kız kardeşimin kocası da bu konuda hiçbir eksiği yok."

"Ben bir aptaldım. Bir yalana kapıldım ve şimdi bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Otis, Ares'i kızdırmak için can atıyor gibi görünüyor, bu da benim durumuma yardımcı olmuyor."

"Ares seni kıskanıyor, Serenity."

"Ne? İmkânı yok. O kontrolcü ve otoriter, ama kıskançlık olduğunu sanmıyorum. Bana ilgi duyduğunu düşünüyorum, ama hepsi bu." Bana öpücük verdiğini veya külotumu çaldığını ona söylemiyorum, çünkü her şeyin bir sınırı var.

"Bu kıskançlık ve yüzünden okuduğum kadarıyla, bu çekicilik karşılıklı, bu yüzden sana istemediğin bir tavsiye vereceğim: ikinizle ilgili kararları onun vermesine izin verme. Tüm Kostanidou'lar emretmeye ve itaat edilmeye alışkındır. Onun uzun fetihler listesindeki bir başka yüz olma."

"Mentorum ve en iyi arkadaşım da benzer bir şey söyledi. Onu terletmem gerektiğini söyledi. Ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. O beni bir

çocuk gibi görüyor."

"Bir fikrim var."

"Neymiş?"

"Rahat ol. Bana güven. Eğer işe yararsa, bu Yunanlıları çıldırtacağız. Ares'ten bugün hepimizin SIN'e gitmesine izin vermesini isteyeceğim. Gece boyu dans edelim. Gece bittiğinde, senin hala küçük bir kız olduğunu düşüneceğini sanmıyorum."

"Ne?"

"Bana güven. Onun seni artık bir kız olarak değil, bir kadın olarak görmesini istiyorsan, SIN ideal yer."

"O buna asla razı olmaz."

"Anladım. Zeus'u ikna edersem, ihtiyacımız olan tüm desteği arkamıza alabiliriz."

"Peki, bankacı olan kocan, basının *günah* yeri olarak adlandırdığı bir yere gitmeyi neden kabul etsin ki?"

"Çünkü orada bir geçmişimiz var," diyor gizemli bir şekilde, daha fazla açıklama yapmadan.

Birlikte eve giriyoruz ve dışarı çıkan Otis'e neredeyse çarpıyordum.

Beni buraya kadar takip mi etti?

"Nereye gittin?" diye soruyor, ama sesi kızgın gelmiyor. Ancak, oturma odasına vardığımızda ve Eleanor'un bize evi gezdirdiği için kütüphane olduğunu bildiğim yerden çıkan Ares'i gördüğümüzde, "Sana veda etmek için seni arıyordum, Serenity. Beni havaalanına götürebilir misin?" diye devam ediyor.

Ona bakıyorum ve ağlamak istiyorum. Neden böyle davranıyor? Ancak sadakatim onu utandırmama izin vermiyor. Bu yüzden yanına gidip kolumu koluna takıyorum. "Seni kapıya kadar geçireyim."

Herkese veda etmesini bekledim ve Ares'in hareketlerimi dikkatle takip ettiğini fark etmemiş gibi davrandım.

Eleanor, tatlı kız olduğu için, şoförünün onu havaalanına götürmesini teklif eder.

Sessizce kol kola merdivenlerden aşağı iniyoruz, ama şoförün kapıyı açık beklediği arabaya vardığımızda, "Neden böyle davranıyorsun?" diyorum.

"O seni istiyor."

"Bu doğru olsa bile, bu seni ilgilendirmez Otis. Biz arkadaşız. Son iki yıldır çıkıyormuş gibi yaptık, ama sen kadınlarınla çıkmaya devam ettin

hiçbir zaman çıkmaya devam ettin. Ben hiç umursamadım ve hala umursamıyorum, çünkü seni öyle seviyorum."

"Beni öyle sevmeyi öğrenebilirsin."

"Bunu yapma. Arkadaşlığını kaybetmek istemiyorum." "Serenity..."

"Genç ve deneyimsiz olduğum için kolayca etkilenebilir olduğumu düşünme, Otis. Ben sadece istediğim şeyi yaparım çünkü çok küçükken kendi kararlarımı kendim vermeyi öğrendim. Dünya hakkında çok şey bilmiyor olabilirim ama kendim hakkında her şeyi biliyorum; ne hissettiğimi ve en önemlisi ne hissetmediğimi."

"O sana uygun değil, Serenity. Siz ikiniz..."

"Biz ikimiz diye bir şey yok."

"Henüz yok. Ben bir erkeğim. O seni istiyor, ama ben onu araştırdım. Bu adam, artık istemediği kadınları giysi gibi attığıyla ünlü."

"Bir kez daha sana karışmamamı rica ediyorum. Lütfen beni uzaklaştırma. Arkadaşlığımızı imkansız hale getirme."

"Senin kurtların inine girip orada durup izlemeni izleyemem. Biraz zamana ihtiyacım var."

"Ne? Arkadaşlığımızın bittiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Birkaç saniye sessiz kalır ve bir an için evet diyecek diye korkarım, ama sonra beni kollarına alır ve alnımdan öper. "Eğer sana zarar verirse, ben her zaman bekleyeceğim."

"Çünkü sen harika bir arkadaşsın. Ben de her zaman senin için burada olacağım."

"Ben bencil bir pisliğim, değil mi?"

"Evet, öylesin. Senin kadınlarını hiç kıskanmadım."

"Hiç mi?"

"Hayır. Senin mutlu olmanı istiyorum." "Şu anda kendimi berbat hissediyorum."

"Biraz pislik gibi davrandın, ama seni affediyorum. Almanya'ya vardığında mesaj at."

"Gönderirim. Kendine iyi bak."

Serenity

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eve neredeyse varmıştım, dalgın dalgın yürüyerek yere bakıyordum ki beton bir duvara çarptım.

Ancak duvarın güçlü kolları var, sıcak ve kokusu duyularımı uyuşturan bir etki yapıyor.

Ona bakmak için birkaç saniye geçiyor ve aynı zamanda, Ares'in bir kolunu belime doladığı için, onların bizi bu şekilde görmelerinden rahatsız olup olmadığını merak ediyorum.

Giydikleri beyaz gömleğin kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, üstteki iki düğmesi açık. Biraz teni görebiliyorum ve geri kalan düğmeleri tek tek açma dürtüsünü kontrol etmek için yumruklarımı sıkıyorum.

"Artık birlikte olmadığınızı söylerken yalan mı söyledin?"

Flört dolandırıcılığı hakkında gerçeği söylemeyi ciddi olarak düşünüyorum, ama Otis'i rakibi olarak gördüğü kişinin önünde utandırmak istemiyorum, gerçi gerçekte hiçbir rekabet yok. Ares Kostanidis'in nefes aldığı bir gezegende, başka bir erkeğe asla ilgi gösteremeyeceğim.

"Hayır," diyorum basitçe, ama o tatmin olmuş görünmüyor ve çenemi tutup bana bakmamı sağlıyor.

"Seni eve götürüyorum."

"Ne?" Beklediğim cevap bu değildi. Madison'ın SIN'e gitme fikrine çok heyecanlanmıştım.

"Kayınbiraderim, SIN'de dans etmek istediğini kafasına koydu ve kardeşlerim de eşleriyle birlikte gidecekler."

"Peki ya sen?"

"Orası benim iş yerim."

"O zaman iyi eğlenceler," diyerek onu bırakıp kapıya doğru yöneldim.

"Eleanor ve ailenin diğer üyelerine veda et," dedi, sanki ben küçük bir kızmışım gibi.

Beni daha çok sinirlendiren şeyin, bana emir verip ailesine veda etmemi emretmesi mi, yoksa bana danışmadan SIN'e gidemeyeceğime karar vermesi mi olduğunu bilmiyorum. Ancak, ona tek başıma karşı çıkmanın kötü bir strateji olduğunu biliyorum. Bir müttefike ihtiyacım var. Ya da iki.

Arkamı dönmeden merdivenleri koşarak çıkıyorum ve neredeyse Cici ve Madison'a çarpıyordum.

Brooklyn bana veda eder, kocası da öyle, kucağında uyuyan çocuklardan birini tutarken. Geri kalanlar korumaları tarafından götürölür.

Onlar yanıımızdan geçtikten sonra, Madison hiç de ihtiyatlı davranmadan, "O bizim planımızı biliyor," diyor. Cici'ye başını sallıyor, Cici gülümsüyor. Sanki bir komplo üzerinde çalışan gizli bir topluluğun parçasıymışım gibi hissediyorum.

"Neyi biliyor?" diye soruyorum, bilmiyormuş gibi davranarak, o da gözlerini deviriyor. "Sen ve Ares hakkında."

Ağzımı açıp inkar etmek istedim, ama sonra kapattım. "Sakin ol, o geliyor," diye fısıldadı bana. "Beni eve götürmek istiyor."

"Olmaz. Anladım." En geniş gülümsemesini gösterir, ki eminim Zeus üzerinde işe yarayacaktır, ama benim koruyucum üzerinde hiçbir etkisi olmayacaktır. "Ares, Serenity'den bizimle SIN'e gelmesini istedim ve..."

"Hayır," dedi her zamanki kibirli tavrıyla, sözünü keserek.

"Neden? Kulübünün saygın bir yer olmadığını mı söylüyorsun?"

"SIN'in ne olduğunu ona açıkladın mı?"

Madison başını sallar ve gülmemeye çalıştığı belli olur. "Neden bahsediyorsun?" diye sorarım.

"Özür dilerim, benimle özel olarak konuşabilir miyim?" "Hayır," diye cevaplarlar, neredeyse aynı anda.

"Açıklayayım," diyor Cici. "SIN, cinsel fantezileri gerçekleştirmek için bir yer, ama sabit bir partneriniz yoksa, seksin kendisi olmadan."

Bunu duymuş olmanın büyük bir şey olmadığını göstermeye çalışıyorum. Alman yatılı okulunda aldığım tüm eğitimi kullanarak ifademi sakın tutuyorum, ama içimde büyük bir duygusal çalkantı yaşıyorum.

En çok kıskançlık duyuyorum.

Her gece seks odaklı bir yere mi gidiyor?

Tanrım, ben gerçekten bir aptalım! Böyle bir adamla şansım olduğunu mu sandım?

Bu mu?

"Şey... Sanırım o haklı, Madison. Eve gitsem iyi olacak."

orada durabilirdim, ama kendime engel olamadım ve dünyadaki en aptalca şeyi yaptım, ekledim: "Erken yatmak istiyorum çünkü Otis Almanya'ya varır varmaz beni arayacağını söyledi."

Ares'in duruşu değişir. "Gerçek dünyayla yüzleşmekten korkuyor musun, küçük kız?" diye sorar, önümde yürürken, aynı anda Madison ve Cici'nin evin içine kaybolduğunu fark ederim.

"Dalga mı geçiyorsun? Birkaç dakika önce beni eve götürmek istiyordun."

"Fikrimi değiştirdim. Belki de gerçeklerle yüzleşmen gerekiyor." "Orada ne bulacağım?"

Bana en ufak bir mizah izi bile göstermeyen, neredeyse acımasız bir gülümseme atıyor ve beni eğitmek için değil, şok etmek için SIN'e götüreceğini biliyorum.

"Sana gösterebilecekken neden anlatayım?"

Ne beklediğimi bilmiyorum. Basın SIN hakkında çok gürültü yaptı ama gerçekte, en azından bulunduğumuz salonda, Debra'nın beni bir keresinde Paris'te götürdüğü gece kulübünü çok andırıyor.

Dekor tamamen siyah, bazı mor detaylar var ve ne kadar sevdiğimi ifade edemem. Mor en sevdiğim renk.

Buranın toplumun çok küçük bir kesimi olan çok zenginler için yapıldığını anlamak için uzman olmaya gerek yok.

Bulunduğumuz yerde küçük bir dans pisti var ve az önce Madison bana daha önce SIN'de sahne aldığını söyledi. Kocasını Zeus ile de bu şekilde tanışmış.

İki garson bize içki servisi yapmak için geliyor, ama kıyafetleri çok açık olmasına rağmen, açık saçık bir şey yok.

Ares bana işe geleceğini söylemişti, ama kardeşlerinin yanından bir saniye bile ayrılmadı.

"Hadi dans edelim!" diye bağıyor Madison.

Cici, "Ah, bu çok adaletsiz. Biriniz bunun için doğmuşsunuz, diğeri ise dünyanın en iyi balet dansçısı olarak kabul ediliyor." diye söyleniyor.

"Saçmalama," diyor Zeus'un karısı ve ikimizi de dans pistine çekiyor.

Salon oldukça büyük, ama burada sadece biz varız.

Müziğin tadını çıkarıyor, ritme tamamen kapılıyorum ve sanatımın içine daldığımda her zaman olduğu gibi diğer sorunlarımı unutuyorum. Ritmin bedenimi kontrol etmesine izin veriyorum, beni sarıp sarmalıyor, ama bir anda gözlerimi açtığımda Ares bana odaklanmış durumda. Bunu saklamıyor bile. Kardeşleri konuşurken bedenini bana doğru çeviriyor.

İlk tanışmamızda olduğu gibi, yüzünü göremiyorum, ama yine de heyecandan titriyorum. Sorun şu ki, onun gibi bir erkeğin dikkatini nasıl çekeceğimi bilmiyorum ve yaklaşık beş dakika sonra, izin isteyip yüzüme su serpmek için tuvalete gidiyorum.

Madison tuvaletin yerini açıklamıştı, bu yüzden birkaç basamak aşağı inmeme gerektiğini biliyorum, ama kapıyı denediğimde, tuvalet yerine koyu renkli duvarları olan bir oda buluyorum. Arka planda, sorgu odalarındakiler gibi camlar var.

İçeriye birkaç adım attığımda, tamamen şok olmuş bir şekilde ağzımı açtım. Camın diğer tarafında bir çift vardı. İkisi de çıplaktı, kadın yüksek bir yatakta yatıyordu ve adam vücuduna yağ sürerek masaj yapıyordu.

Geri dönmeme gerekirdi, ama kadının yüzündeki zevk ifadesine hayran kaldım, bu yüzden camın yakınına yaklaştım ve ellerimi camın üzerine koydum, çünkü bacaklarımın gücüne güvenmiyordum.

Aniden, eğer dönerse beni onları izlerken yakalayacaklarını fark ettim.

Birkaç adım geri çekiliyorum, ama arkamdaki sert bir vücuda çarparak kaçışım yarıda kalıyor.

Dönmeme gerek kalmadan onun olduğunu anlıyorum ve elleri belime geldiğinde ve kulağıma "Seni göremiyorlar, yaramaz kız" diye fısıldadığında neredeyse ölecektim.

Ares

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

NEFES ALMAZ HALE GELMİŞ. Elimi karnına koyduğumda bunu hissedebiliyorum, Serenity'nin nefes almak için yaptığı hareket bir kelebeğin kanat çırpması kadar yumuşak.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, dudaklarımı kulağının kabuğuna değdirerek. Bana karşı titriyor, bilinçsizce vücudunu geri iterek sürtünme arıyor.

"Tuvaleti arıyordum."

"Biliyorum, ama içeri girip burada olmadığını gördüğünde, izlemeye devam ettin. Yapmak istediğin bu mu? İzlemek mi?"

Bana cevap vermek yerine, başka bir soruyla karşılık veriyor: "Onlar kim?"

"Bir çift, yoksa birbirlerine dokunmazlardı."

Bana konuşsa da, önümüzde gelişen sahneye odaklandığını biliyorum. "Neden olmasın?"

"SIN bir genelev değil. Kısmen normal, seçkin bir gece kulübü, ama burada gördüğün gibi, insanların fantezilerini gerçekleştirmek için geldikleri odalar da var."

"Peki onların işi ne?"

"İzlenmek. Şimdi, kalmak mı yoksa gitmek mi istediğini söyle bana, Serenity." "Ben... şey... kalmak istiyorum... bir süreliğine."

Onu da yanıma alarak camın önüne doğru yürüdüm, vücutlarımız birbirine yapışmıştı.

Görüş açısı bel hizamdan başladığı için yüksek sandalyelerden birini seçiyorum. Oturuyorum ve onu kucağıma çekiyorum.

"Ne yapıyoruz?"

"Rahatlıyoruz," diye cevap veriyorum.

Bu, dünyadaki en büyük yalan. Onu dans ederken gördüğüm andan itibaren, rahatlık hissettiğim son şeydi.

O dans pistine çıktığından beri, her an ereksiyon halindeydim. Tuvalete gittiğinde, onu özel bir yerde istismar etmek gibi bir niyetim yoktu. Çok uzun sürdüğü için endişelenmişim. Nadiren de olsa, bir müşterinin aşırıya kaçıp bir kadına zorla sahip olmaya çalışması gibi durumlar olabilir. Açıldığımızdan beri sadece iki olay yaşandı: Birincisi Madison'la ilgiliydi, adam Madison dans ederken sahneye çıkmaya çalışmıştı. Zeus çılgına döndü ve o orospu çocuğu sonsuza kadar kovuldu. İkinci olay da benzerdi ve aynı sonla bitti, ama genel olarak buraya gelen herkes, çizgiyi aşarsa kovulacağını ve geri dönmek için ikinci bir şansı olmayacağını bilir.

Her halükarda, Serenity söz konusu olduğunda asla riske girmeyeceğim.

O deneyimsiz, bildiğim kadarıyla geçmişte sadece bir erkek arkadaşı olmuş, ama ne kadar seksi, ne kadar çekici olduğunun farkında mı? Eminim değildir. Onunla ilgili hiçbir şey prova yapılmış değil. Başka erkekleri baştan çıkarmak için hiçbir çaba göstermiyor, ama yine de tüm erkekleri etkiliyor — zaten evcilleştirilmiş olan kardeşlerim hariç yerde yatmak istiyorlar ki o da üzerlerine tırmanabilsin.

Çiftin performansına bakıyorum ve onun ne gördüğünü hayal etmeye çalışıyorum. Şu anda önemli bir şey yapmıyorlar. Çıplak olmalarına rağmen, adam sadece partnerine şehvetli bir vücut masajı yapıyor.

Serenity kucağımda sertleşmiş durumda, ben de yüzünü tutup bana bakmasını sağlıyorum.

"Tek kelime et, hemen gidelim."

Odanın yarı karanlığında, gözlerinin mavisi daha da derinleşiyor. "Kalmak istiyorum." Tekrar dönüyor ve öne eğiliyor, ellerini cama koyuyor. "Onların izlenmeyi sevdiklerini söyledin. Sen de bunu mu seviyorsun?"

"Hayır. Partnerlerimi paylaşmam, görsel olarak bile. Bu beni tahrik etmez"

"Peki izlemek... onu seviyor musun?"

"Özellikle değil." Öne eğilip kulağını ısıırıyorum. "Ama onun ona dokunduğunu izleyerek ıslandığını merak etmek beni tahrik ediyor."

"Bizi göremeyeceklerinden emin misin?"

"Evet, eminim. Korktuğun bu mu? Kucağıma oturup sevişmek üzere olan bir çifti izlemekten değil mi?"

"Ağzın çok kirli."

"Çok pis." Saçlarını kaldırıp ensesini ısırırım. Kalçalarını kucağında sallıyor.

Kolumu beline doladım ve kıcını sikime doğru çektim. Onu bana sürtünmeye zorladım ve kollarından biri camdan ayrılıp arkaya uzandı ve boynuma dolandı.

"Utanmalı mıyım?" diye sorar.

"Kuralları unut, Serenity. Neyin doğru olduğunu düşünme, bana ne istediğini söyle."

"Partnerine masaj yapıyor."

"Evet."

"Ben istiyorum..."

"Ne?"

"Aynı şeyi bana da yapabilir misin, ama çıplak kalmadan?"

Heyecandan penisim tamamen şişmiş olsa da gülmemi tutamıyorum.

"Burada çıplak kalmana izin verme niyetim yok, bebeğim."

Hiçbir şey söylemiyor. Göğsüme yaslanıyor, belini saran elimi tutup öpüyor. Yüzünü çevirip dudaklarına saldırıyorum. Bütün gün bastırdığım arzu kontrolsüz bir şekilde ortaya çıkıyor.

Bu sefer o da aynı açlıkla öpücüğe karşılık veriyor. Ağgözlü, ıslak, lezzetli dili benimkine dolanıyor.

Odanın hoparlöründen bir inilti geldiğinde, dudaklarımızı ayırır ve tekrar önüne bakar. Adam partnerinin meme uçlarını yalar ve Serenity hipnotize olmuş gibi sahneyi izler.

Hiçbir şey söylemeden, bluzunun üç düğmesini açıp küçük, sıkı göğüslerini avuçlarım.

O titreyerek boğulur.

"Şşş... Sadece seni mutlu etmek istiyorum. Şehvetten ölüyor gibisin, güzelim."

O göğsüme yaslanıyor ve ben sütyeninin kupalarını indiriyorum.

Serenity çifti izlemeye devam ediyor, ama ben başparmaklarımla her iki meme ucunu okşadığımda zevkle titriyor.

"Bu çok müstehcen görünüyor."

"En iyi seks bu değil mi?" "Müstehcen mi?"

"Evet. Pis, terli, sert."

"Ahhhhh . . ."

Göğüslerinin tepesini avuçlarım ve bir elimle uyluklarının tepesine kaydırırım. Klitorisine baskı yaparım ve neredeyse kucağımdan atlar.

"Ares..."

"Hoşuna gitti mi?" "Evet."

Kot pantolonunun düğmesini açtım ve külotunun bel kısmıyla oynadım. Elimi içeri sokmadım; göğüslerine odaklandım, meme ucunu hafifçe çekerek ona hafif bir acı hissettirdim.

İnlemesi neredeyse beni boşaltıyor. Serenity çok duyarlı, tamamen tahrik edici.

"Çıplak ve bana açık olmanı istiyorum. O amını yalamak ve dilimde boşalmanı istiyorum."

"Ben de hepsini istiyorum. Yapabilecek miyim bilmiyorum ama... Oh..."

Şimdi parmağım külotunun içinde, klitorisine dokunuyor ve vücudunun tepkisi çılgınca.

"Konuşmaya devam et,"
emrediyorum. "Sonra.
Durma."

Emir veren ses tonuna gülümsüyorum. Hala çok tecrübesiz olabilir, ama ne istediğini biliyor. "Kıçını biraz kaldır."

Ayağa kalkıyor ve ben pantolonunu ve külotunu aşağı çekiyorum.

"Dümdüz önüne bak, Serenity. Adamın yüzünün kadının bacaklarının arasında nasıl durduğunu görüyor musun? Onun amını yalayacak, ama ben seni yüzüme aldığında benim kadar aç olacağını sanmıyorum. Seni yiyip bitireceğim."

"Tanrım, Ares." Sırılsıklam, cinsel organının kıvrımları şehvetle ıslanmış ve onu orgazma ulaştırmak için birkaç dakikadan fazlasına ihtiyacım yok.

Uzun bir süre kollarımda titriyor, sonra o kadar hareketsiz kalıyor ki uykuya daldığını sanıyorum. Onu giydiriyorum ve şimdi tek düşündüğüm, başımın belaya gireceğini bilsem de, onu buradan çıkarıp yatağında çıplak görmek istediğim.

Sütyenini düzelterip gömleğini kapatıyorum, o sessiz kalıyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, endişelenmeye başlıyorum.

O başını sallar, ama bu yeterli değildir, bu yüzden onu bana doğru çevirir, bacaklarını bacaklarımın üzerine atmasını sağlarım.

"Ne oldu?"

Ellerini göğsüme koyuyor. "İnsanların orgazm sırasında tarif ettikleri bu hissin bir tür efsane olduğunu sanıyordum."

Söylediklerini anlamam biraz zaman aldı ve anladığımda, o aptal eski erkek arkadaşını içimden lanetledim. "Onunla birlikteyken hiç orgazm olmadın mı?"

Bu mümkün mü? Yalnızken, kendini okşarken bile mi?

"Onunla mı?"

En son istediğim şey, o adi eski erkek arkadaşının adını konuşmaya sokmak, ama bilmem gerekiyor. Anlaşılan, o lanet olası bencil adamla neredeyse iki yıl birlikte olmuşlar.

"Eski sevgilin."

"Oh!" diyor şaşkınlıkla, ama sonra gülümsüyor. "Hayır. Asla. Biz... biz hiç..."

Cümlesini tamamlamadan, beynimde bir şüphe oluşmaya başladı ve birkaç saniye içinde anladım, ama yine de teyit istedim. "Serenity, sen bakire misin?"

Utanc dolu bakışı bana cevabı veriyor ve sanırım o da yüzümdeki şoku görüyor, çünkü sıcak kömürlerin üzerinde oturuyormuş gibi kucığımdan atlıyor. Loş ışıktaki birbirimize bakıyoruz, ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyor gibiyiz. Kendimi gelmiş geçmiş en büyük sapık gibi hissediyorum, ama savunmam gerekirse, onun hala el değmemiş olduğunu hiç aklıma gelmemişti.

"Geri dönmek istiyorum," diyor ve ne kadar utandığını görüyorum. Kapıya doğru yürümeye başlıyor.

Diğer tarafta bulunan çiftin görüntüsünü karartmak için bir düğmeye basıyorum ve sesini kapatıyorum, inlemeler artık daha yoğun. "Serenity, bekle..."

Kahretsin, bir bakireye neredeyse canlı porno filmi izlettim.

Aniden, neredeyse çıkışa geldiğinde, iki vuruş duyuyoruz ve sonra kapı açılıyor ve dışarıda Cici ve Madison var.

"Ah, buradaydınız... Üzgünüz, biz..."

Onu tanıdığımdan beri ilk kez Madison'ın utandığını görüyorum.

"Kayboldum," diye açıklıyor Serenity, onlara doğru yürürken, "ve şimdi yorgunum. Gitmek istiyorum."

Serenity

OTUZ ALTI.

SIN'den nasıl çıktığımızı söyleyemem.

Madison ve Cici'ye nasıl veda ettiğimi bilmiyorum; sadece gelecek hafta beni arayacaklarını söylediklerini hatırlıyorum.

Ares tek kelime etmeden beni kulübün arkasına, özel otoparka götürüyor.

Şoförün ve korumaların bizi beklediğini görüyorum ve motosikletle geri dönmeyeceğimizi anlıyorum.

Ares arabaya binmeme yardım eder ve emniyet kemerimi takmamı izler. Şoför direksiyon başına geçtiğinde, Ares mahremiyetimiz için bölmeyi kapatır, ama yaşadığımız binaya varana kadar benimle konuşmaya çalışmaz. Asansörün içinde, gözleri beni delip geçiyormuş gibi hissettiğim için kendimi zorla hareketsiz tutarım.

Sonunda benim katımda durduğumuzda, vedalaşmaya hazırlanıyorum, ama o beni asansörün dışına kadar takip ediyor.

Ares beni omuzlarımdan tutar ve kendine doğru çevirir. "Konuşmamız gerek. Hiç bilmiyordum ki..."

Ona bakmadan elimi sallayıp başımı sallıyorum. "Biliyorum. Benim deneyimli olduğumu sandın."

"Deneyimli, hayır, ama iki yıllık bir ilişkiden sonra..."

"Hâlâ bakire
olacağımı mı?"

"Evet."

"Karışıklık için özür dilerim."

"Kafa karışıklığı mı? Bunun basit bir yanlış anlaşılma olduğunu mu düşünüyorsun? Sen masumsun, el değmemişsin ve ben senin güvenini suistimal ettim."

"Bana ayrılmak isteyip istemediğimi sordun. Kalma kararı aldım. Her saniyesini sevdim ve yine aynıısını yapardım."

"Ne dediğinin farkında değilsin. Bu bir daha olmayacak. Bir kızın hayatındaki ilk erkek çok önemlidir. İnan bana, gelecekte geriye baktığında, o erkek ben olsaydım pişman olacaksın."

Kendimi başka birine verebileceğimi hayal edemiyorum.

Tabii ki böyle bir şey söylemiyorum. Bu yılın geri kalanında yeterince aşağılanma yaşadım zaten.

"İyi akşamlar, Ares."

"Serenity..."

"Ne dememi istiyorsun?" "Bana piç de. Hak ettim."

Parmak izimle kapıyı açarım, ama girmeden önce, elim kapı kolunda, tekrar ona dönerim. "Hayır. Seni *her şeyimin ilki olarak* adlandıracam. Olanların hatırasını silemezsin. Ve ben unutmak istemiyorum."

Cesaretim, beni yükleyen şeyi serbest bırakmaya yettiği için hızlıca içeri girdim.

İkinci kattaki yatak odasına yürüdüm ve kıyafetlerimi çıkarmadan kendimi yatağa attım, hala onu içimde hissederek, daha fazlasını isteyerek, her ne kadar bu muhtemelen bir daha asla olmayacak olsa da.

Günler sonra

Ondan kaçınıyorum.

Evet, bu onurlu ya da şerefli bir davranış değil, ama SIN'de olanlar yüzünden yaptığımız konuşmanın utancından hala kurtulamadım. Louisiana'da olan Debra'ya bile söylemeye cesaret edemedim.

Tanrım, neden o sözleri söyledim ki? Ares'in benim deneyimsiz bir aptal olduğum konusunda herhangi bir şüphesi varsa, o anda tamamen ortadan kalktı.

Sadece mesajlaşıyoruz, ki bu çok saçma çünkü sadece bir kat aşağıda yaşıyoruz. Ares bana alan tanıdı, bu da bir lütuf. Olanlardan sonra nasıl rahat davranacağımı bilemezdim.

Cici ve Madison beni aradılar ve birkaç ay sonra olacak yirmi birinci doğum günüm için bir şeyler ayarlamak istediler. Kabul ettim ama Ares'le bu konuyu konuşmamalarını rica ettim. Eminim hatırlamıyordur.

Üç hafta sonra New York City Ballet'in baş balerini olarak sahneye çıkacağım ve şimdiden endişe beni çok etkiliyor. Gergin olmak için başka bir nedene ihtiyacım yok ve Yunan koruyucumla herhangi bir temas durumumu daha da kötüleştirecektir.

Yatağın üzerinde duran telefonuma bakıp JeAnne'i arıyorum ve cevap vermesini diliyorum. New York'a geldiğimden beri sadece üç kez konuştuk. Manhattan'a taşınmak istemediğini anlıyorum ama bunca yıl birlikte olduktan sonra, beni hayatından sanki bir yara bandı gibi koparıp çöpe atacak mı?

Telefonda konuştuğumuzda iyi görünüyor ama eskisi kadar sakın değil ve onu üzen bir şey mi yaptım diye merak ediyorum.

"Serenity, nasılsın?" Üçüncü çalınıştta cevap veriyor.

"JeAnne, seni inciten bir şey mi yaptım?" diye soruyorum, çünkü bana karşı mesafeli davrandığı her seferinde, kalbim bıçaklanıyormuş gibi hissediyorum.

"İncitti mi?"

"Artık bana karşı farklı davranıyorsun."

"Bazı sorunlarım var, Serenity."

"Yardımcı olabilir miyim? Paraya mı ihtiyacın var?"

"Endişelenmene gerek yok."

"Peki buraya gelmen? Şehri görmek istemiyor musun? Dairem çok büyük. Senin için özel bir uçak ayarlayabilirim. Ticari bir uçakla gelmene bile gerek kalmaz." Çaresiz görünmekten nefret ediyorum, ama hiç üzölmüyormuş gibi davranmaktan yoruldum.

"Gerek yok. Yakında gelirim."

"Tamam," diyorum, çünkü konuşmaya devam etmek istemediğı belli, ama tam telefonu kapatmak üzereyken, adımı söylüyor. "Evet?"

"Orada mutlu musun?"

"İyiyim JeAnne. Yeni arkadaşlar edindim ve harika bir yerde yaşıyorum."

"Benim sorduğum bu değildi."

Soruyu düşünüyorum. Mutlu muyum? Yaşıtlarımın isteyebileceği her şeye sahibim, o halde neden tatmin olamıyorum?

"Evet, mutluyum," diye yalan söylüyorum.

"Van Lith'in vefat ettiğini biliyor muydun?"

"Ne?"

"Birkaç gün önce öldü."

"Nereden biliyorsun?"

"Gazetede bir haber vardı. Bay Kostanidis sana söyler diye düşündüm."

"Peki o nereden bilsin?"

"Çünkü cenazede bulunan tek kişi oydu." "Ne zaman oldu bu?"

"Sen New York'a taşındıktan kısa bir süre sonra."

"Ama o olaydan sonra konuştuk. Neden bana söylemedin?" "Unuttum."

"Hayır, unutmadın. Her gün gazete okuyorsun ve zeki birisin. Neden bana söylemedin, JeAnne?"

"Yeni vasinin sana söylediğini düşündüm. Sen bu konuyu hiç açmadığın için, umursamadığını sandım."

Bu, önceki yalandan daha çok canımı yaktı. Benim hakkımda böyle mi düşünüyor, Bay Van Lith'e çelenk bile göndermeyecek kadar duygusuz ve bencil bir insan olduğumu mu düşünüyor?

"Gitmem gerek," diyorum. "Kendine iyi bak." "Serenity?"

"Evet."

"Seni seviyorum,
çocuğum."

"Teşekkürler."

Öfkeyle telefonumu kapatıp şort ve tişört giydim, benden bu kadar önemli bir şeyi saklayabileceğini düşünen kibirli adamın peşine düşmeye kararlıydım.

Ares'in benim bir bebek olmadığımı bir kez ve sonsuza kadar anlaması gerekiyor.

Onun dairesine gidip kapı zilini çaldım, ama kimse cevap vermedi. Tabii ki evde olmayacaktı, bu saatte muhtemelen SIN'deydi. Bu, uykuya dalmam için bir işaret olmalıydı, ama olan biten her şeyi görmezden gelemeyecek kadar üzgündüm, bu yüzden en azından bugün herkesin beklediği gibi uslu bir kız olmayacağıma karar verdim.

Daireye geri dönüp telefonumu alıyorum ve Madison'ı arayarak planımı onunla paylaşıyorum.

O kadar kızgın olmasaydım, onun cevabı beni güldürürdü.

"O ikimizi de öldürecek."

"Yani bana yardım etmeyecek misin?"

"Tabii ki yardım edeceğim. Annemden gelip çocuklarla kalmasını istemek için bana yarım saat ver. Onları sadece dadılarla bırakmak istemiyorum. Sonra gelip seni alırım."

Ares

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

"EFENDİM, YENİ BİR DANSÇI MI İŞE ALDINIZ?" Elmer, SIN'deki ofisine kapıyı çalmadan girerek soruyor, ki bu, onun resmi tavırları göz önüne alındığında çok sıra dışı bir davranış.

"*Yeni dansçı mı?*" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

Onlarla kişisel olarak görüşen ben değilim. Bunu yapmak için bütün bir ekibim var. Birkaç eleme sürecinden geçiyorlar. Bir çalışanı işe alırken tek dahil olduğum durum, Rey Cardona de la Vega'yı tuzağa düşürmek ve şirketlerini bize satmaya ikna etmek için iki dil bilen birine ihtiyacım olduğunda oldu.

" 'dan, sürpriz, tahmin değil. Mayıs konuşmak açıkça, Bay Kostanidis?"

"Sorun nedir?"

"Kayınbiraderiniz geldi... Aslında, iki kayınbiraderiniz, Bayan Madison ve Cecily Kostanidis, bu gece yeni bir dansçının özel bir gösterisi olduğunu söylediler. Söyleyeceğim şey için şimdiden özür dilerim efendim, ama sanırım onlar... şey... *bir şeyler peşindeler?* Sanırım bu durumda uygun olan tek ifade bu," diyor, sanki sözler boğazını çiziyormuş gibi.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm.

"Neredeler?" "Seyirciler arasında."

"Kardeşlerim de geldi mi?"

"Hayır efendim, ama ben zaten kendimce bir karar verip ikisini de arayarak eşlerinin burada olduğunu haber verdim."

"Siktir!"

"Efendim... yanlış mı yaptım?"

"Hayır, Elmer. Her şey yolunda. 'Siktir' dememin sebebi, senin haklı olduğunu düşünmem. Gerçekten bir şeyler çeviriyor olmalılar."

Koridora çıktığımda, Serenity ile vedalaşışımızı ve onun benden kaçtığını hatırlayınca aklıma bir şüphe geldi.

Hayır, beni kızdırmak için böyle bir şey yapmaya cesaret edemez, sadece çocuk olmadığını kanıtlamak için.

"Beni o dansçıya götür."

"Şey... Bunun için biraz geç, efendim. O zaten sahnede."

"Madison ve Cici nerede?"

"Benimle gelin. Size göstereyim."

Cici'nin kızıl saçlarını seyirciler arasında görmek uzun sürmedi, ama ikisine yaklaşırken dikkatim "yeni dansçı"ya takıldı.

Yüzünün yarısını kapatan bir maske takmış olsa da, o bebek gözlerini her yerde tanırım. Onu hemen sahneden indirmem gerektiğini biliyorum, ama benim gelmem, onun dönüp beni gördüğü anla tam olarak aynı zamana denk geliyor.

Sanki beni bekliyormuş gibi, şimdi de odada sadece ikimiz varmışız gibi bana bakıyor.

Serenity, gece kulübümün sahnesinde minik siyah deri bikinisiyle duruyor, sanki en kirli fantezilerim gerçeğe dönüşmüş gibi. Cennetten cehenneme inen ve günahkarları baştan çıkaran bir melek.

Onu kaçırmak istesem de, kalçalarının sallanışına büyülenmiş durumdayım.

Vücudu benim çalışanlarımınkinden daha narin, ama hiçbirisi beni cezbetmemişti. Ancak, sadece nefes alarak beni tahrik eden bu kadın, seksle tanışan bir ergen gibi beni sertleştiriyor.

"Ares." Madison'ın beni çağırdığı sesi duyuyorum, eğleniyor gibi geliyor, ama yine de, farkında olmadan beni ağına düşüren kadından gözlerimi ayırmıyorum.

"Bunun bedelini ödeyeceksiniz," diyorum, sadece onların duyabileceği şekilde eğilerek. "Zeus ve Dionysus geliyor."

Onlara cevap verecek zaman tanımıyorum; Elmer peşimdeyken doğruca sahne arkasına yöneliyorum.

"Müziği dikkat çekmeden durdur ve sahne ışıklarını kapat," diyorum ona. "Ve beni takip etme."

Sanki bir ömür geçmiş gibi, sahne arkasına vardım. "Herkes dışarı."

Çalışanlarım ortadan kaybolmadan önce ikinci kez söylememe gerek kalmadı.

Perdeleri açtım ve melodi yavaşça sönüyor olsa da sahne karanlık.

Serenity'nin minik bikinisiyle zar zor örtülmüş kalçasını görüyorum ve kendimi kontrol etme yeteneğim yok oluyor. Onun olduğu yere doğru yürüyorum, onu omzuma atıyorum ve ofisime doğru yürümeye başlıyorum.

Yol boyunca ikimiz de konuşmuyoruz ve bu iyi bir şey. Beni tekmelemeye çalışıyor ama ben her iki bacağını bir arada tutarak kıcına bir tokat atıyorum.

Ofisime girip tek ayağımla kapıyı kapatıyorum. Onu ayağa kaldırıp güvenlik panelini açıyorum ve bizi kaydeden kameraları kapatıyorum. Sesleri yok ama hareket sensörleri var ve biri ofisime girer girmez devreye giriyorlar.

Kapıyı kilitleyip ona yaklaşırken, "Özel dans yapmam" diyor cesurca.

Kafasının arkasındaki maskesini çözmeden önce iki kez düşünmüyorum. Kayıtsız kalmak istiyorum, ama ona olan açlığımı çok uzun süre bastırdım.

"Ne kanıtlamaya çalışıyordun?"

"Artık çocuk olmadığımı," diyor çenesini kaldırarak.

Onu, yüksek topuklu ayakkabılarından başlayarak, dansla şekillenen uyluklarına ve vücudunu kaplayan küçük deri parçalarına kadar süzerim.

Bakışlarım sonunda boynuna ulaştığında, cildinin kızardığını ve kızarıklığın yüzüne yayıldığını fark ettim.

"Senin bir kız olmadığını biliyorum, ama artık benim bir erkek olduğumu, çocuk olmadığımı bir kez ve sonsuza kadar anlamanın zamanı geldi."

Onu kaldırıp masama oturturken hiç nazik davranmıyorum. Nefes almaya vakti bile olmadan ağzımı ağzına yapıştırıyorum, dilim onu teslim olmaya zorluyor.

Şehvet kontrolden çıkıyor ve beni ezici bir arzu dalgasıyla sarıyor.

O da öpücüğe, şehvetimi daha da artıran bir adanmışlıkla karşılık veriyor.

Sert meme uçlarını göğsüme bastırırken, arkasına uzanıp bikini sütyenini açtım. Neredeyse üstüne uzanmışım, ağzım dudaklarını, çenesini, çenesini dolaşıyor, boynunun sıcak etine ısıırıyordu.

Aşağı inip dikleşmiş meme ucunu emiyorum. O benim adımı inleyerek söylüyor ve bacaklarını belime doluyor.

Derisi külotunun yanlarındaki bağları çözerken aynı anda karnını yalıyorum. "Titriyorsun Serenity. Seni tatmak için can atıyorum ama

istersen hemen durmamı isteyebilirsin."

Kafasını sallar. "Her şeyi istiyorum, Ares."

Bana ne istediğini bildiğini sanmıyorum ve onu burada, SIN'de sikmeye niyetim de yok. O kadar duyarsız değilim ve bir kadının ilk seferinin iz bırakması gerektiğini biliyorum.

Karnına ıslak öpücükler kondurmaya devam ediyorum ve onu istediğim pozisyona getirmek için masanın kenarına çekiyorum.

Vücudumuz birbirine değdiğinde, kalbinin hızlı attığını neredeyse hissedebiliyorum. "Vücudun bana teslim olmak istiyor, bebeğim."

Kızarır ama kollarını başının üzerine kaldırır, ellerini masanın üzerine düz bir şekilde koyar, sessiz bir teklifte bulunur.

Onu kalçasından tutup masadan kaldırıyorum, uyluklarını omuzlarıma getiriyorum ve tahrik olmuş cinsel organının tatlı kokusunu içime çekiyorum.

"Buraya hiç dokunuldu mu?" diye soruyorum, am dudaklarını ayırıp açıklıktan klitorisine kadar yalıyorum.

O inler ve başını hayır anlamında sallar.

Evet, bakire olduğunu ve ona ilk orgazmını benim verdiğimi söyledi, ama bu demek olmuyor ki...

Bunu düşünmek istemiyorum. Daha önce ne olduğu önemli değil. "Unut gitsin," diyorum.

"Senin dışında kimse bana dokunmadı. Vücudumun hiçbir yerine. O gün sana söylediğim gibi, sen benim her şeyimde ilk olacaksın."

Siktir!

Onun amını yalamak için daha fazla bekleyemem. Arzu ile parıldıyor ve ben, onun balını tatmak için sabırsızlanarak eğiliyorum. Onun şehvetinin kokusu beni kontrolümü kaybetmeme neden oluyor. Bir elimle ıslak dudaklarını ayırıyorum, diğer elimle ise klitorisini hafifçe okşuyorum.

Tepkisi saf şehvet. Ayaklarını sırtımda kaldıraç olarak kullanıyor, kıcını masadan kaldırıyor ve kendini dilime tatlı bir kurban olarak sunuyor.

Ağzımı açarak onun amını yalayıp emiyorum. En sevdiğim içecek haline gelen heyecanını emiyorum. Dilim sürekli onun tatlı içini araştırıyor, dokunulmamış etini okşuyor, zevk noktasını durmadan masaj yapıyor.

Dudaklarımı ayırıp her şeyi içime çekmeye çalışıyorum. Yere uzanıp onu yüzüme oturtmak, dilimin üzerinde sürtünmesini istiyorum, ama bu kadar masum biri için bunun çok fazla olduğunu biliyorum.

Klitorisini emiyorum ve parmağımı derinlemesine sokmadan içine sokuyorum. Ne kadar sıkı olduğunu hissettiğimde çıldırıyorum ve sikim seğiriyor, o sıkı sıcaklığı hissetmek istiyor.

Zevkten titriyor, yüzüme doğru itiyor, zevkle saçımı çekiyor.

Ağzımı kaygan kıvrımlarına gömüyorum, yiyorum, yutuyorum, ondan her şeyi istiyorum. "Ağzımı balınla doldur Serenity. Beni besle." Kalçalarını tutup onu bana daha da yaklaştırıyorum, o da heyecanla titriyor.

Dilimi duvarlarına sürüyorum, onu kalın penisimle doldurduğumda nasıl hissedeceğini ona tattırıyorum. Klitorisini sertçe emiyorum ve çok geçmeden sertleşiyor, ona ilk orgazmını yaşıyor.

Durmadım. Sadece ondan gelen bir istek beni durdurabilirdi, çünkü açtım.

Onun cinsel organını emiyorum ve dilim ve parmaklarımla onu sikiyorum. İkinci kez orgazm olduğunda, benim adımın inleyerek, başı masanın üzerine nazıkçe düşüyor.

Ayağa kalkıp ona bakıyorum.

Açık, hazır, kendini bana lezzetli bir şekilde teslim etmiş.

Onu hayatımda hiç bir kadını istemediğim kadar istiyorum, ama kendimi durdurmaya zorluyorum.

Onu benim yaptığımda, sadece teslim olmakla kalmayacak, ona her şeyi öğreteceğim. Onu benimle istiyorum, baştan çıkarılmış değil, kendi arzularının efendisi olarak.

Serenity uyanmadı. Belki de sıra dışı bir gece ve iki orgazm onu yordu.

Oturma odamdaki dolapta fazladan gömleklerim var ve ona bikinisini giydirdikten sonra, gömleklerden birini üstüne giydiriyorum.

Düzenli müşteriler tarafından görülmeden çıkabileceğim gizli bir geçit var ve şoförüne mesaj gönderdikten sonra, ikinci çıkışta bizi bekliyor olacak.

Araca bindiğimizde, ona emniyet kemeri takmaya çalışıyorum, ama Serenity kucağıma sokuluyor, kolları boynuma dolanıyor ve dudaklarından yumuşak bir horlama çıkıyor.

Neredeyse yarım saat sonra, şoför binamın önüne geldiğinde, onu kollarımda taşıyarak dairesine doğru yürüdüm.

Kafamı sallayarak, korumalara benimle birlikte yukarı çıkmalarına gerek olmadığını açıkça belirtirim.

Özel asansöre giriyorum ve bir saniye bile güzel, uyuyan yüzüne bakmaktan vazgeçmiyorum. Kendimi kıskanç bir adam olarak görmedim hiç, ama bugün onun performansını izleyen herkesin gözlerini oyup çıkarmak istedim.

Asansör onun katında durur ve zorlukla parmak izi tarayıcısına dokunarak kapıyı açarım. Doğruca odasına yürürüm. Onu yatağa yatırır ve mırıldanmasını dinlerim.

Gitmek istemiyorum. Kaldığımız yerden devam etmek istiyorum, ama bu yarın sabah geri alabileceğim bir karar değil, bu yüzden bundan sonra izleyeceğimiz yolu çok dikkatli bir şekilde düşünmem ve değerlendirmem gerekiyor.

Onu yüksek topuklu ayakkabılarından kurtarıyorum, sonra gözlerinden saçlarını çekip onu çarşafla örtüyorum. Bakışlarım onun güzel vücudunu ve amını örten küçük kumaş üçgenini dolaşıyor; onun tadını ve benim için nasıl boşaldığını hatırladığımda ağzım sulanıyor.

Kendimi zorla uzaklaştırıyorum ve yatak odasının kapısına neredeyse varmışken, dolabın içinde, son iki yılda verdiği her performans için satın aldığım birkaç kutu mücevher fark ediyorum.

Dokunulmamış, hala mühürlüydüler. Neden? Seçtiklerimi kontrol etme zahmetine bile girmedi mi? Her parça özeldi. Onları özellikle onun için sipariş etmiştim.

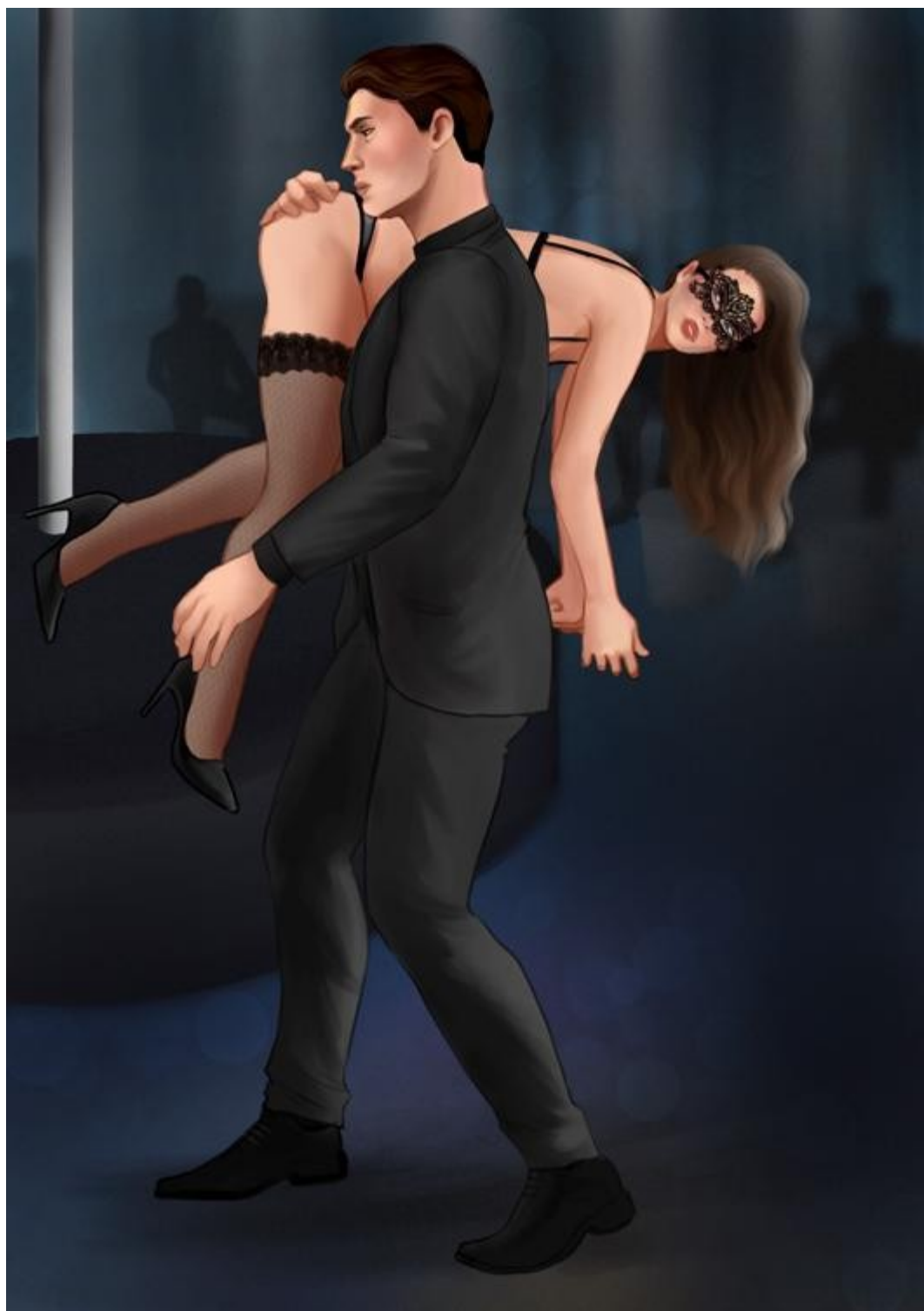
Diğerleri eşleşen küpe ve kolyeler olduğu için, küçük olanı aldım, çünkü onun bir yüzük olduğunu biliyordum.

Onları açmak için merak duymamış olması ne anlama geliyor?

Otis.

Tabii ki, ciddi bir ilişkisi vardı ve ben, lanet olası bir takıntılı gibi, hediyelerimle onu sessizce taciz ettim.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez kafam karışmış bir şekilde, onun dairesinden ayrılıyorum.

Serenity

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Uyandığımda onun burada olmasını beklemiyordum, ama kalktığımda yemek masasındaki vazoda tanıdık üç düzine kalla zambağı ve yanında bir mücevher kutusu gördüğümde çok üzüldüm.

Başka bir kadın için bu, belki de onu baştan çıkarmak, memnun etmek için bir girişimdir. Ama bana, onun iki yıl boyunca uzak durduğunu hatırlatıyor.

"Bunları teslim ettiren Bay Kostanidis'ti," diyor hizmetçi odaya girerken. "Çok güzeller, değil mi?"

Konuşmadan başımı salladım.

"Uyandığınızda onu aramanızı istedi. Cep telefonunuz kapalı görünüyor, Bayan Blanchet."

Kapalı değil. Madison'da. SIN'de telefon kullanılamayacağını söyledi, ben de sahneye çıkmadan önce ona benimkini verdim.

Tanrım, ne kadar aptalca davrandım!

Olan onca şeyden sonra, bana bakış açısı hiç değişmedi: aptal bir kız olarak görüyor.

Akrep tarafından yaralanmasaydım, bana yaklaşır mıydı? Aynı şehirde yaşasaydık, birbirimizi görür müydük?

Mutlu uyandım, bedenim ve zihnim doluydu. Dün olanlar rüya gibi geliyordu, ama şimdi, dün gece kendimi utandırdığımı düşünmeye başlıyorum. Çiçekler ve mücevherler bir tür mesaj: hiçbir şey değişmedi.

Banyoya gidip kendimi zorla duş almaya zorluyorum ve yalnız hissettiğimde beni rahatlatan tek şeye, dansa geçiyorum.

Dört saat sonra, bedenim o kadar yorgun düşmüştü ki, en azından bir süreliğine sanatımdan başka her şeyi unutmuştum.

Aralardan birinde, korumalardan biri bana Madison'dan bir notla birlikte telefonumu uzattı ve onu aramamı istedi.

Ares'ten de mesajlar vardı ama onları görmezden geldim.

Madison'la yaklaşık on dakika konuştum ve ne o ne de Cici, SIN'de sahneye çıkarak Ares'i kızdırmak gibi aptalca bir fikir yüzünden kocalarıyla sorun yaşamadıkları için mutlu oldum.

Yorgun hissettiğim için soyunma odasına gitmeye hazırlanıyorum, ama diğer dansçılardan biri yolumda beni durduruyor. Çok arkadaş canlısı, ama adını bilmiyorum ve kaba davranma riskini göze alarak ona bunu söylüyorum.

"Powers," diyor gülümseyerek.

Bir süre konuşuyoruz ve beni birkaç kez güldürüyor. Beni bir şeyler yemeye davet ettiğinde, kabul etmeye karar veriyorum. Debra seyahatte ve diğer seçenek evde yalnız kalmak.

Belki de ihtiyacım olan budur: Kostanidou'dan biraz uzaklaşmak, yeni arkadaşlar edinmek.

Ancak o zaman JeAnne'in bana söylediği şeyi hatırlıyorum: Ares'e neden bana Bay Van Lith'in ölümünden bahsetmediğini sormam gerekiyor.

Ama bugün değil.

Bir molaya ve her şeyden önce utancımı atlatmaya ihtiyacım var. Mümkün olan en büyük hatayı yaptım: Beni ilk gördüğünde -ki bu gerçek bir randevu bile değildi, zorunlu bir toplantıydı- hiçbir bağlılık istemediğini söyleyen adama aşık oldum.

Dünden sonra, sanki bir perde çekilmiş gibi. Sonunda, neden son iki yıldır başka bir erkeğe ilgi duymadığımı anladım.

O Yunan canavarına ilk görüşte şehvet duydum.

Şanslıyım ki ondan hoşlanmıyorum. Sadece tutku, fiziksel çekim, bu yüzden onu sevme riskini asla almayacağım.

"Peki, prima balerin olarak sahneye çıkışın hakkında ne hissediyorsun?" diye soran Powers, beni gerçeğe geri döndürdü.

New York City Ballet'in yakınındaki bir lokantadayız ve oturduğum yerden, iki korumamın kapıda durduğunu görüyorum.

Onların varlığının gerekli olduğunu bilsem de, tiksinti ile yüzümü buruşturuyorum. Powers korumalarımı fark ettiyse de, çok kibar olduğu için bundan bahsetmiyor.

"Samimi bir cevap mı, yoksa hoş bir cevap mı istiyorsun?"

"Her zaman gerçeği," diyor gülümseyerek, ardından portakal suyunu ağzına götürüyor.

"Henüz tam olarak idrak edemedim. Seçildiğime inanamıyorum. Hayatım boyunca bunu hayal ettim ve şimdi gerçekleşti, ama bunu sindirecek vaktim olmadı. Belki açılış gününde korku beni yakalayacak, ama şimdilik ben..."

Powers'ın arkamda birine baktığını fark edince konuşmayı kesiyorum. Bir saniye sonra, kocaman bir el omzuma konduğunda, onun bu ifadeyi takınmasının nedenini anlıyorum.

Ares buradaydı. Arkamı dönmeme bile gerek yoktu. Vücudum onu tanıdı. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Onunla yüzleşmeye hazırlanıyorum, ama o hiçbir uyarıda bulunmadan eğilip dudaklarıma öpücük konduruyor. Bu sadece dudakların hafifçe değmesi değil; dil ve dişlerin de dahil olduğu, dün gecenin uygunsuz anılarını geri getiren bir öpücük.

Ayrıldığımızda, artık nerede olduğumu bile bilmiyorum, her bir nöronum kendini yeniden düzenlemeye çalışıyor.

"Bütün gün benden kaçıyordun, bebeğim. Bu yüzden gelip seni avlamak zorunda kaldım." Powers'a dönüyor. "Benim adım Ares Kostanidis, seninki ne?"

Otis'e öldürmek ister gibi davrandığı halde Powers'a elini uzattığında, inanamıyorum.

"Powers Udow." Meslektaşım elini kabul eder, ama yüzüne attığım hızlı bir bakış, onun ölümüne korktuğunu anlamam için yeterlidir.

Sessizce ayağa kalkar ve benimle göz teması kurmadan sırt çantasını alır. Harika!

Öğle yemeği davetini kabul ettiğimde, onu bir kaçamak ya da benzeri bir şey yapmak aklımın ucundan bile geçmemişti, sadece arkadaş olmak istemiştim. Ama

dürüst olmak gerekirse, en ufak bir tehlike belirtisinde kaçan biriyle arkadaş olmak istemiyorum.

Hızlıca veda eder ve şu anda görmek istediğim son kişi olan kibirli Yunanlı onun yerini alır.

"Arkadaşın acelesi olmalı," diyor alaycı bir şekilde.

"Neden beni öptün?"

"Neden öpmeyeyim ki?"

"Çünkü insanlar bizim birlikte olduğumuzu düşünecek." Ben de kalkıp lokantadan çıkıyorum, hesabı ona bırakarak.

Bir güvenlik görevlisinin bana doğru yürüdüğünü görüyorum ama onu görmezden geliyorum. Şansıma, tam o anda bir taksi geçiyor ve ben de taksiye binip şoföre adresimi veriyorum. Taksi hareket ediyor ve arkama baktığımda Ares'in kaldırımında durup gözlerinden zehirli oklar fırlattığını görüyorum.

Daireme gireli beş dakika olmamışken kapının açıldığını duydum.

Nasıl bu kadar çabuk gelmiş olabilir? Motosikletle gelmiş olmalı.

"Çık dışarı. Böyle giremezsin. Burası benim evim."

"Bu da neydi böyle? Neden kaçtın? Bu arada, neden bütün gün kaçtın?"

"Mesajını anladım, *koruyucu*. Her zamanki çiçekler ve mücevherler."

"Ne demek istiyorsun?"

"Aptal değilim. Son iki yıldır beni ziyaret etmediğin için vicdanını rahatlatmak için her zaman bana üç düzine calla zambağı ve bir mücevher gönderdin. Dün olan her şeyden sonra bile eski rutinine döndün ve bana bir çocukmuşum gibi davrandın."

"Son birkaç yıldır yaptığım gibi, en sevdiğin çiçekleri ve sana özel yapılmış bir mücevheri gönderdim."

"Ne?"

"Geçmişte sana verdiğim hiçbir şeyi açmadığını biliyorum. Dün odandan çıkarken dolabında hiç açılmamış kutuları gördüm. Nedenini anlamak istedim, bu yüzden bugün bir tane daha gönderdim, bir test olarak."

"Test mi? Özel mücevher mi? Onları benim paramla almadın mı? Sekreterine gönderttiğini falan sanıyordum."

Romantik kitaplarda okuduğum kadarıyla, kibirli iş adamları eski sevgililerine mücevher almaya bile zahmet etmezler. Sekreterlerine yaptırırlar."

Hiçbir şey söylemiyor ve ben aptal değilim: kız arkadaşlarına da aynısını yaptığı açık.

Ama bana yapmadı mı?

Onu oturma odasında yalnız bırakıp dolaba koşuyorum. Hiç açmadığım tüm kutuları çıkarıyorum ve bugün aldığım kutu da dahil olmak üzere hepsini etrafıma dizip yere oturuyorum.

Kutuları açmaya başladığımda, ağlamak istiyorum. Hepsi bale temalı ama açıkça benzersiz. Ayrıca benim gözlerimle aynı renkte, koyu mavi taşlar var.

Başımı kaldırıp baktığımda, onu dolabın kapısında çenesini sıkmış halde dururken görüyorum.

Hiçbir şey söylemiyoruz, ama şu anda kelimelere ihtiyacım yok. Hediyeler çok şey anlatıyor, çünkü artık her birini gönderirken beni düşündüğünü biliyorum.

Ayağa kalkıyorum ve o, avını izleyen bir avcı gibi, bir sonraki yemeğini düşünürken beni izliyor. Yüzünde hiç mizah ya da yumuşaklık yok, ama onun yaydığı tehlikeyi sevdiğimi yeni keşfettim.

Hiçbir şey söylemeden kendimi onun kollarına atıyorum. Beni kucaklıyor ve başını boynumun kıvrımına gömüyor, nispeten kuvvetli bir şekilde ısıyor. Acının keskinliği beni heyecanlandırıyor.

"Bir daha benden kaçma." "O zaman beni tut," diye meydan okurum.

Ares

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Benden ne istediğini bilmiyorsun. Sana büyümen için alan verdim, ama sen benim için hala çok gençsin."

"Bana büyüme fırsatı verdim derken neyi kastediyorsun?" "Senden hiç uzaklaşmadım."

O zorlukla yutkunur ve sanırım sonunda benim takıntımın boyutunu anlar. "Başka bir erkek istemiyorum. Asla başkası olamaz."

Başını tutuyorum, elim ensesini sıkıca kavırıyor. "Senden her şeyi alacağım."

"Yap şunu, Ares. Senin olmak istiyorum." "Siktir!"

Onu öptüğümde tutku ve öfke var. Beklemenin acısı.

Açlık.

Zorla bastırılmış duygular.

Serenity'yi daireden dışarı çıkarıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor dudaklarıma.

"Evime. Benim dünyama dalmak mı istiyorsun? Hadi doğru düzgün yapalım."

Aramızda mesafe olduğu tek an, kapıyı açtığım andır.

Onu kollarımda taşıyarak içeri girdikten sonra kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz, tekrar dudaklarına yapışırım.

Yatak odasında onu ayağa kaldırıp duvara yaslarım, ama aramızdaki boy farkı bunu imkansız kılar. Sabırsız, açgözlü bir şekilde takım elbise ceketimi ve gömleğimi çıkarırım. Bu sırada birkaç düğmeyi kaybettiğimi fark ederim. İkisini de ayaklarımızın dibine atıp ona doğru ilerlerim.

Serenity göğsü inip kalkarak beni izliyor.

"Bir daha benden asla kaçmayacaksın," diye tekrarlıyorum.

"Avlanılmayı seviyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum ve belki de böyle hissettiğim için deliyim."

Onu kaldırıp bedenimle duvar arasında tutuyorum, başını geriye eğdiriyorum. "Bana böyle şeyler söylememelisin Serenity. Seni tamamen yutmak istiyorum."

Sırayla ağzını ve boynunu öpüyorum. Okşamalar acil, açgözlü, dişler ve dil tatmak, emmek, ısırarak, iz bırakmak istiyor.

Evet, ona izimi bırakmak istiyorum. Boynundaki pürüzsüz cildinde sakalımın bıraktığı yumuşak izleri görmek hoşuma gidiyor.

O, tutkuyla bulanıklaşmış, sadece kısmen açık olan bebek gözleriyle bana bakıyor.

İki elimle boynunu tutarak, kendimi bakireme daha nazik davranmaya zorluyorum. Parmaklarımı omzuna kaydırarak elbisesinin bir askısını indiriyorum. Boynuna değdiği yeri ısırıyorum, bedeninde benim olduğu konusunda bir başka ipucu bırakıyorum.

Ağzım tekrar onun ağzını ararken düğmeleri açıyorum. İşimi bitirdiğimde, Serenity ellerimi tutuyor ve ben durup bekliyorum.

"Bunu istemediğini söyle," diyorum.

"Hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim, ama korkuyorum."

"Sana zarar vermeyeceğim."

Elbisesi yere düşer ve eğilip göğüslerini nazikçe öperim. Yavaşça, zevkle emiyorum, ta ki o bana karşı inleyene kadar.

Diz çöküyorum ve başımı kaldırdığımda Serenity yarı çıplak, tatlı, alınmayı bekleyen bir tanrıça gibi görünüyor. Kendini günahkara sunan bir melek.

O kadar küçük ki, ayaklarının dibine diz çökmüş olsam bile ağzım karnının hizasında. Külotunu belinden tutup yavaşça çıkarıyorum.

"Sırtını duvara dayayıp kalçalarını öne doğru eğ, bebeğim."

O da yapar, ama utandığını görebiliyorum. Bu açıdan, amını adeta yüzüme koyuyor, lezzetli bir ziyafet gibi.

Başparmağımla klitorisine dokunuyorum ve iki parmağımla cinsel organının girişini okşuyorum.

Elini saçlarıma koymaya çalışıyor ama onu durduruyorum.

"Hayır. Ellerini duvara dayayın. Dokunmadan hissedin. Sadece kabul edin."

Başparmaklarımla onu benim için açarken, ona bakarak amını yalıyorum. Gözlerini kapatıyor, başı geriye düşüyor ve küçük dişleri, sanki şehvet çılgılığını bastırmak istercesine alt dudağını ısırıyor.

Onun amını emiyorum çünkü onun tadına bağımlıyım, bana ilk orgazmını yaşattığında çenemden damlayan balın hissine bağımlıyım.

Ayağa kalkıp elimin tersiyle yanağını okşadım. "Ağzını aç bana, Serenity." Onun cinsel organına girdiğim iki parmağımı dudaklarının önüne getirdim. "Em."

"Ben yapamam..."

"İçgüdülerini takip et."

Nefesi düzensiz, hırıldıyor, ama utangaç olmasına rağmen istediğimi yapıyor. Dili ağzından çıkıyor, hafifçe yalıyor.

"Em onu bebeğim, ben de sana benim sikimle aynı şeyi nasıl yapacağını öğreteyim. O lezzetli ağzını etrafımda görmek için can atıyorum."

Dudaklarını ayırıp daha fazlasını alır, parmak uçlarımda kendi tadını alır.

Kısa süre sonra, dansçımın tatlı baştan çıkarmasına kapılan, büyülenen ben oluyorum.

Onu kaldırıp yatağa götürüyorum. Onu yatağın kenarına yatırıyorum, ama ben ayakta kalıp onu izliyorum. Kalan kıyafetlerimi çıkarıyorum ve o başka yere bakıyor.

"İkimiz arasında olan hiçbir şeyden utanmana gerek yok."

Yanakları kızarak başını sallar, ama dirseklerine dayanarak beni izler. Yukarı doğru dikilen sert penisimi görünce şaşkınlığını gizlemeye çalışır ve ben bu kadar azgın olmasaydım, onun masumiyetine gülümseyebilirdim.

Yatağa yaklaşıyorum ve Serenity bacaklarını kapatmaya çalışıyor, ama ben her iki ayağını da tutup bacaklarını açık tutuyorum.

Bir bacağımı her iki tarafına da dikkatlice koyarak gövdesine tırmanıyorum. Elini tutup penisime sarıyorum. "Bana dokun."

Bana nasıl dokunacağını öğretiyorum; küçük elinin yumuşaklığı, güvensizliği ve beceriksizliği, hepsi deliliğimi artırıyor.

Yatağa sırt üstü uzanıyorum ve onu ters çevirerek üstüme çekiyorum, cinsel organı ağzımın üzerinde, yüzü penisimle aynı hizada.

"Tadına bak. İçgüdülerini takip et. Em, yala."

Onun karar vermesini beklemiyorum; kalçalarını yüzüme doğru çekiyorum, onun tatlı içini yalayıp yutuyorum, dilimi onun

bakire duvarlarına sokuyorum.

Dudaklarımı klitorisine kapattığımda, o da içgüdülerini takip ederek eğilir ve şişmiş penisimin başını yalar.

Ön sıvıyı emdiğinde, onun sıcak küçük ağzının üzerimdeki hissi beni heyecanlandırır ve neredeyse çılgılık atarım.

İkinci kez boşalır ve ben her damlasını içmek için onun cinsel organını yalarım, onun zevkinin her damlasına susamışımdır.

Vücudunu döndürüp oturuyorum, bacaklarımın arasında kafasına bakıyorum.

Onun beni almayı öğrenmesini izlemek çok erotik ve ne yaptığını tam olarak bilmiyor olsa da, içimde uyanan heyecan, beni emen bir uzman olsaydı hissedeceğim heyecandan daha yoğun.

Bir elimi başının üstüne koyup saçlarını tutuyorum, diğer elimle ise meme ucunu okşuyorum. "Ne kadar yutabilirsen yut, aşkım. O lezzetli küçük ağzını gevşet ve beni içeri al."

Gittikçe daha fazlasını alıyor ve rahat hissettiğinde biraz daha ileri gidiyor, ama boğuluyor. Çabadan dolayı sulu gözlerle bana bakıyor ve durmam gerektiğini biliyorum, yoksa ağzına boşalacağım.

Serenity beni çıldırtmak için emmesine bile gerek yok; sadece küçük vücudunda şeytan ve melek karışımıyla bana bakmaya devam etmesi yeterli, çok geçmeden kendimi kaybederim.

Onu kendime doğru çekmeye çalışıyorum, ama beni şaşırtarak, beni daha da derinden emmeye devam ediyor.

Ağzını tohumlarımla doldurmak istiyorum, ama bundan çok daha fazlasını istiyorum, kendimi onun amına gömmek, masumiyetini almak, onu benim yapmak istiyorum.

Onu kucağıma çekiyorum, diz çökmesini zorluyorum.

Penisimin ucu onun girişine dokunuyor ve o üzerime doğru hareket ederek lezzetli bir sürtünme yaratıyor.

Artık zevkinden çekinmiyor.

Biz erkek ve kadınız. Bizi durduracak hiçbir kural, dünya, gelecek ya da günah yok.

Kulağını ısıriyorum, kulak memesini dişlerimin arasına alıyorum ve o da heyecanla tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor.

Ben onun klitorisini okşarken, o da benim penisimin ucuna amının girişini sürterek kendini tatmin ediyor.

"Seni böyle boşaltacağım. Kondomsuz seni sikemem, ama senin içimde boşaldığını hissetmem lazım."

O aşırı duyarlı, istekli, yaramaz ve daha iyi hareket edebilmek için ellerini omuzlarıma koyuyor.

Meme ucunu ağızıma alıyorum ve dişlerimle çok hafifçe kaşıyınca, benim olduğumu söyleyerek fısıldayarak boşalıyor.

Ares

KONUŞMA

AĞZINI ÖPÜYORUM, Serenity'nin orgazmdan sakinleşmesi için zaman tanıyorum ve ancak bana gözlerini açtığında onu yatağa yatırıp prezervatif aramaya gidiyorum.

Küçük günahkarımın dikkatli bakışları altında prezervatifi penisime geçiriyorum. Yatağa geri döndüğümde, tekrar uzanıyorum ve onu üzerime çekiyorum. "Böyle başlayalım, bebeğim. Ben çok büyüğüm ve sana zarar vermek istemiyorum."

Vücutlarımızı hizalayıp ellerimi kalçalarına koyuyorum ve gözlerimi ondan ayırmadan penisimi onun açıklığına sürüyorum.

Serenity, şehvetli bir tanrıça gibi vücudunu geriye doğru eğiyor, hislerin tadını çıkarıyor, kendini bir kadın olarak keşfediyor. Her yeri titriyor ve okşamalarım verdiği tepkiler benim arzumu artırıyor.

Vücudumu, penisimin onun kıvrımlarına girebileceği kadar yukarı itiyorum.

Biraz aşağı iner, ama ne kadar gergin olduğunu hissediyorum.

"Sadece bana karşı daha açık olmanı istiyorum. Sen çok küçüksün, aşkım." Yüzü olgun bir elma rengini alır, ama kabul ederek başını sallar.

"Ellerini göğsüme koy. Şimdilik kontrolü sana bırakacağım."

Onun benim aletimi okşamasını izliyorum, her okşadığında inliyor. Klitorisine dokunuyorum

klitorisine dokunuyorum ve bana sürtünme ritmi hızlanıyor. Nefes almak gittikçe zorlaşıyor.

Penisimin başı tamamen onun içinde kaybolana kadar onu aşağı indiriyorum; daha fazlasını istemeye başladığında, benim için hazır olduğunu anlıyorum.

Pozisyonlarımızı tersine çeviriyorum, zorlukla bacaklarının arasına giriyorum. Prezervatif bile onun bal gibi sıcaklığını hissetmemi engelleyemiyor.

Serenity vücudumun altında kıvranıyor ve tamamen içine girmemek için birkaç saniye durmak zorunda kalıyorum. Onu öpmek için eğiliyorum ve yavaşça tekrar içine giriyorum. Onun bakire boşluğuna girerken öpücüğü yoğunlaştırıyorum.

Sert meme uçlu göğüsleri benimkilere bastırıyor, düzgün bacakları beni içine almak için açılıyor.

İçeri girip çıkıyorum, ona çok hafifçe giriyorum, sonunda geri çekilip ona bakıyorum.

Onun tepkilerine bağımlıyım, inlemelerine, nefes nefese kalmasına ve orgazm olduğunda adımları fısıldamasına hayranım.

Serenity tamamen benim şehvetimin insafına kalmış durumda, ama o iradesiz bir oyuncak bebek değil, kendini kullanılmasına izin veren bir beden değil. Tecrübesizliğine rağmen, o da taleplerde bulunuyor.

Omuzlarımdan tutup beni kendine doğru çekerek öpüyor. Isırıyor, tırmalıyor, yalvarıyor.

Onu biraz daha içime alıyorum ve o sertleşiyor, tırnakları kıcıma batıyor.

Bir elimle onun elini başının üstünde tutuyorum. "Sana zarar vermeyeceğim, ama bana güvenmelisin."

O başını sallar ve ben ağzımı onun ağzına indiririm. Dilimi öpücüğe batırırım ve sikimi taşaklarıma kadar onun amına gömerim.

Öpüşmemize acı dolu bir çığlık atıyor. Zar zor nefes alıyor ve ben elimle vücutlarımızı ayırıp acıyı zevke dönüştürüyorum.

Sert meme ucunu emerken klitorisini okşuyorum, nefes alışını biraz sakinleşene kadar dişlerimle hafifçe çekiyorum.

Onun etrafımda genişlediğini hissettiğimde, odun gibi sertleşiyorum, gerginim, şehvetle çaresizim.

Acı çektiğini biliyorum, ama acı dolu ifadesine rağmen, o çok güzel.

"Sen bir tanrıçasın Serenity. Yaşamış en güzel kadın."

Bunu boş bir iltifat olarak söylemiyorum. O gerçekten mükemmel. Ancak sözlerim onun özgüvenini geri kazandırıyor, onu daha cesur yapıyor ve yüzümü avuçlayarak öpüşmede inisiyatifi ele alıyor.

Yavaşça hareketlerimi deniyorum, içinden çıkıp tekrar onun merkezine doğru itiyorum.

Onu kalçasından tutup istediğim açıda eğiyorum, ellerim onun etine gömülüyor.

Onu sikerken yuvarlak göğüsleri inip kalkıyor, beni tahrik ediyor ve ben de dilimi isteyen sert, pembe meme uçlarını yalıyorum.

Hızımı artırıyorum. Beni ısıtıyor, kaçmaya çalışıyor, altımda kıvrılıyor. "Çok mu fazla?"

"Acıyor."

"Acıyı dindireceğim." Onu korumak istiyorum, berbat vesayet anlaşması yüzünden değil, çünkü sonunda anladım ki, ona ilk göz attığım andan itibaren Serenity bana aitti.

Yüzü terle kaplı, ama şimdi, her içeri girip çıktığımda, o da beni takip ediyor, kıvranıyor, kalçalarını kaldırıp bana karşılık veriyor, daha fazlasını istiyor.

"Ne ateşli bir amcık."

Çıkarıp tekrar giriyorum, gittikçe daha hızlı, ve onu doldurma, onu tamamen ele geçirme hissi beni çıldırtıyor.

Sikişin hızını kontrol etmeye çalışıyorum çünkü ondan önce boşalmak istemiyorum. Saatlerce, günlerce onun sıkı vücudunun içinde kalmak istiyorum.

Hiç bu kadar yoğun bir zevk hissetmemiştim.

Cinsel organlarımızın birleşmesiyle aynı ritimde, dilimle onun ağzını tüketiyorum.

İçeri girip çıkarken, penisim acı verici bir aciliyetle onun vajinasını yutuyor. Dar duvarlar beni kendilerine doğru çekiyor, hapsediyor.

Onu derinlemesine alıyorum, zevkin sürmesi için kendimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Dillerimiz aç bir öpücükle birbirlerine saldırıyor; tam bir birleşmenin verdiği coşku, şehveti daha önce hiç yaşamadığım bir düzeye çıkarıyor.

Uzun bir süre, sikişmeyi hızlandırmak, uçuşumun kenarına ulaşmak ve geri çekilmek arasında gidip geliyorum, son ödülü acının sınırına kadar erteliyorum.

Kızın amının sıcaklığı mükemmeldir ve şehvetin kokusu odaya yayılır, sadece bize ait, sonsuza kadar hatırlayacağımdan emin olduğum eşsiz bir koku yaratır.

Serenity tekrar boşaldığında, küçük kasılmalarla beni sıkarken, ben de sınıırıma ulaşıyorum.

Onu sertçe sikmeye başlıyorum, her sert vuruş onun benim olduğunu teyit ediyor.

O uzun bir inilti çıkardığında belki de çok ileri gittiğimi anlıyorum, ama yavaşlamaya çalıştığımda, durmamam için yalvarıyorum.

Vücutlarımız çarpışıyor, cinsel organlarımız ıslak ve kaygan bir şekilde birbirine sürtünüyor. Dişler, diller ve parmaklar ulaşabildikleri her şeyi keşfediyor.

İç kasları etrafımda zonkluyor ve başka bir orgazmın yaklaştığını uyarıyor.

Neredeyse tamamen çıkıp geri giriyorum, sert penisimle onun cinsel organını pompalıyorum.

O daha da kasılır ve ben meme ucunu emip sert eti dilimle yaladığımda, Serenity orgazmı patlar, melek gibi yüzü doyurulmuş şehvetin en saf görüntüsüne dönüşür.

Zirveye ulaşma baskısını hissediyorum, vücudum neredeyse hayvani bir zevkten sertleşiyor.

Saniyeler sonra, ben de onu takip ediyorum, sert bir şekilde boşalıyorum, boşalmam o kadar şiddetli ki, birkaç saniye boyunca nefesim kesiliyor.

İkimiz de boşaldıktan bir dakika sonra bile vajinası hala titriyor.

İstedğim son şey olmasına rağmen, ondan yavaşça çıkıyorum. Kalmanın riskli olduğunu biliyorum. Her zaman korunarak seks yapsam da, Serenity'nin doğum kontrol hapı kullandığına dair hiçbir ihtimal yok.

Yataktan kalkıp prezervatifi atıyorum ve tekrar uzandığımda, o bir davet beklemeden kediler gibi vücudumun üzerine uzanıyor. Hafifçe inliyor ve sonra doygun bir uyuşukluk içinde sızıyor.

Uyanık yatıyorum, sıcak, lezzetli vücudunu üzerimde hissediyorum, saçlarını okşuyorum, uyumasını izliyorum. "Seninle ne yapacağım, Serenity?"

Uyuduğunu sanıyordum, ama belki de sadece uyukluyordu, çünkü başını kaldırıp bana bakıyor. "Bir şey yapman mı gerekiyor? Olduğumuz gibi devam edemez miyiz?"

"Ben öyle çalışmam. Ben planlayıcıyım." "Ben senin şirketlerinden biri değilim." "Hayır, ama sen benim şirketimsin."

Yine başını göğsüme yaslar ve kısa süre sonra horlamaya başlar, ama bu sefer derin bir uykuya dalar.

Ben de uykuya dalmış olmalıyım, ama uyukum hafiftir ve izlendiğimi hissederek uyanırım.

Gözlerimi açtığımda, Serenity çıplak bir şekilde yatakta diz çökmüş, bana bakıyor.

"Onların bizim hakkımızda bilmesini istemiyorum," diyor.

Bu, onun söyleyeceğini en son beklediğim şeydi. "Ne?"

"Bu uzun sürmez. Aynı kadınla bir haftadan fazla kalmadığını söylemiştin. Ailenin öğrenmesini istemiyorum. Yedi gün çabuk geçer."

"Hayır."

"Hayır mı?"

Hâlâ biraz uykuluyum, oda loş, ama şu anda kesin olan bir şey varsa, o da bizim bir son kullanma tarihimiz olmayacağıdır.

Onun sorusuna cevap vermeden, onu kendime çekiyorum, bir elim başının arkasında, ağzını sertçe öpüyorum.

Kalçalarını kaldırıp cinsel organını tutuyorum, ne kadar ıslak olduğunu kontrol ediyorum. Elim sırlıslam oluyor. "Beni sür."

Bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Seni sikmem lazım, ama kendime güvenemiyorum, kontrolümü kaybedebilirim."

Başını eğip yüzünü saklamak için saçlarını perde gibi kullanıyor, utangaç olduğunu düşünüyorum. Yine de kalkıp amını sikime oturtuyor. Yavaşça aşağı inmeye başlıyor ve ikimiz de inliyoruz.

"Acıyorsa söyle."

Onun belini tutuyorum ve sert sikimi içine sokuyorum. O inliyor ama beni tamamen içine alıyor.

Bana tekrar baktığında, yüzü saf şehvetle doludur.

Onu aşağı kaydırıyorum ve Serenity ellerini göğsüme koyarak, onu daha derine ve daha derine sikmeme izin veriyor. Kendimi gömüyorum, onu üzerimde oturmaya devam ettiriyorum.

"Ahhhh..."

"Sikimde sallan." Sesim kaba, acımasız çıkıyor. Onu bana sıkıca çekiyorum. "Sallan," kulağına inliyorum. "Bana o tatlı amını ver. Klitorisini parmaklamadan, sadece içinde kalarak seni boşaltacağım."

Kalçalarını daireler çizerek hareket ettirir, başlangıçta emrimi yerine getirir, ama çok geçmeden şehvetle çıldırır ve içimde boşalır.

Sadece onun balının sıcaklığını sikimde hissettiğimde prezervatif takmadığımı fark ettim.

Onu doldurmak, boşalmamı amından akıtmak istiyorum, ama ben pisliğin teki değilim ve onun güvenini asla böyle ihanet etmem.

Onu yatağa yatırıp içinden çıkıyorum. Uyluklarının arasına diz çöküp, bir elimle taşaklarımı sıkarken, diğer elimle sert bir şekilde mastürbasyon yapıyorum.

Orgazm olduğumda, göğüslerine ve karnına fişkırان meni görmek beni büyülemiştir. Parmaklarımla, zevkimi bir resim gibi tüm vücuduna yayarım.

O kıpırdamıyor.

Bana bakmayı bırakmıyor.

"Beni çok uzağa götürme, Ares, yoksa seni asla unutamayacağım." "Amaç da bu. Sen benimsin."

Serenity

KONUŞMA

Ertesi gün

Ondan daha geç uyanıyorum.

Aslında kalkmaya çok utanıyorum, Ares'in duş aldığını ve hızla daireme kaçabileceğimi bilsem de. Ancak, gerçekten kalıp "*Sen benimsin*" sözünün ne anlama geldiğini sormak istiyorum. Sorun şu ki, cevabından korkuyorum.

Ya şöyle derse: *Sen benim vesayetim altındasın, Serenity. Benim korumam altındasın.*

En sevdiğim yetim.

Bunların hepsi moral bozucu olurdu, ama aynı kadınla uzun süre birlikte kalmadığını söylediğini düşünürsek, muhtemelen duyacağım cevap bu olacaktır.

Kalkmaya hazırlanırken, çarşafı vücuduma sarıyorum, banyo kapısı açılıyor ve duştan çıkmış, saçları hala damlayan, dar beline küçük bir havlu sarılmış haliyle karşımda belirliyor.

Neredeyse 1,98 metre boyundaki bu adamın beni kahvaltı niyetine yemek istermiş gibi bakması karşısında şaşkınlıktan konuşamıyorum.

"Beni öldüreceksin
Serenity." "Ne?"

"Ne düşündüğünü biliyorum. Ben de istiyorum, ama seni tekrar becerirsem, iki gün boyunca yürüyemezsin. Dün olduğu gibi nazik davranmayacağım." Havluyu bırakıp, dikkatsizce yere düşmesine izin veriyor.

Onun kocaman penisinin yarı ereksiyon olduğunu görünce boğazım düğümlenir. "Seç: ben mi, bale mi?"

"Tanrım, dansın benim hayatım olduğunu düşünürdüm, ama..."

Başını geriye atıp gülüyor, dünyadaki hiçbir erkek kadar yakışıklı. Hiçbir şey söylemeden yatağa tırmanıyor ve beni çözüyor.

Sonraki yarım saat boyunca, Ares ağzı ve parmaklarıyla bana iki kez orgazm yaşatır ve ben uykulu bir şekilde çarşafıya yaslandığımda, haftalarca sadece seksle yaşamak için tatile çıkmanın değil değmeyeceğini sorgulamaya başlarım.

"Peki ya gösterilerin?" diye sorar, yüzünü bacaklarımın arasından kaldırarak, dudakları hala benim zevkimden ıslak. Günahın kişileştirilmesi.

"Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

Cevap vermez, sadece tembel bir gülümseme

atar. "Tanrım, yüksek sesle söyledim!"

"Ne karar verirsen ver, ben varım." Sırt üstü yatıp beni kendine doğru çeker.

Uyumak istememiştim, ama kabus gördüğümde soğuk terler içinde uyandığımda bayılmış olduğumu biliyorum. O artık yanımda değil.

Ares endişeli bir şekilde odaya giriyor, herhalde çılgılık atmış olmalıyım.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Ne?"

"Ağlıyordun."

Elimi yüzüme götürüyorum ve gözyaşlarıyla ıslandığını hissediyorum. Hatırlamam biraz zaman alıyor. Her zamanki kabus. "Hayatım boyunca gördüğüm tekrarlayan bir rüya."

Yatağa oturur ve beni kollarına alır. "Anlat bana."

"New Orleans'ta doğduğum evdeki boy aynasının önünde tek başımayım. Aynanın yeri anne babamın odasıydı. Kendime bakıyorum, saçımı tarıyorum ve sonra annemle babam arkamda beliriyorlar. Ama yüzleri yok, kafaları yok, sadece vücutları var, ama konuşabiliyorlar. Adımı seslendiklerini duyuyorum. Bu rüyayı JeAnne'e anlattığımda, onları hatırlamadığım için suçluluk duyduğum için böyle olabileceğini söyledi."

Elini başıma koyuyor ve yavaş yavaş sakinleşiyorum. "Bunu kimseyle konuştun mu?" diye soruyor.

"Yani... bir terapistle mi?"

"Evet."

"Beni yatılı okula gönderdikten birkaç yıl sonra, birkaç seansa gittim. Çok fazla hatırlamıyorum, sadece Alman okulunda, ben henüz çok küçükken, kapalı kapılar ardında benimle konuşan bir kadın hatırlıyorum. Bana çizim yapmam için kağıt ve renkli kalemler verdi. Ama eğer bu bir terapi idiyse, çok kısa sürdü ve işe yaradığını sanmıyorum, çünkü ben hiçbir şey söylemedim. Her halükarda, bunlar sadece anıların parıltıları."

"Tekrar denemek istemiyor musun?" "Sence denemeli miyim?"

"Bilmiyorum Serenity. Açılmak konusunda tavsiye verecek en uygun kişi ben değilim. Aksine, kardeşlerim ve ben duygularımızı asla gösteremeyeceğimiz söylenerek büyüdük."

"Çünkü onlar erkekler mi?"

"Çünkü biz Kostanidou'yuz, Yunanlıyız ve gururlu bir grup piçiz."

Yüzümü göğsünden kaldırıp ona baktım. Hafif bir ses tonu kullanmaya çalışıyordu, ama onu biraz tanımaya başlamıştım ve Ares'in beni teselli etmek için bunu söylemediğini biliyordum. O da benim gibi duygularını kontrol altında tutmak için beyin yıkanmış olmalıydı.

"Okuldaki ilk birkaç gün, evimi özlediğim için çok ağladım. Beni cezalandırdılar. Kısa sürede her şey yolundaymış gibi davranmayı öğrendim. Duygularımı göstermekle kötü bir şey arasında bağlantı kurmaya başladım." Kabul etmek istemiyorum ama bir bakıma bana geçmişiyle ilgili bir ipucu verdi. En azından ona karşılığında bir şey verebilirim.

"Sen daha küçük bir kızdın."

"Evet, biliyorum. Eğer bir gün çocuklarım olursa, onlara duygularını göstermelerinin yanlış olduğunu asla öğretmeyeceğim. Benim gibi daha fazla insan yaratmak istemiyorum." Bunu söyledikten sonra, onu da kırmış olabileceğimi fark ettim. "Affedersin. Düşünmeden konuştum."

"Ben hassas biri değilim, Serenity. Benim yanımda, ne düşündüğünü veya hissettiğini asla saklamana gerek yok."

Duygularımı saklamam gerekiyor çünkü şu anda, senin benim olduğunu söyleyen bir yasa çıkarmak istiyorum.

Boğazımı temizliyorum ve beynimle de aynısını yapmaya çalışıyorum. Az önce konuştuğumuz şeye rağmen, ilişkimizin geleceği büyük bir soru işareti, tabii bir ilişki varsa, ve şu anda bunu düşünmek istemiyorum.

"Bir gün onları unutmaktan korkuyorum. Yani, onları sonsuza kadar unutmaktan, çünkü en azından fotoğraflarla hafızamı zorlayabilirim

"JeAnne ile son konuşmamızı hatırlayarak duraklıyorum. "Van Lith'in vefat ettiğini neden bana söylemedin, Ares?"

Beni döndürerek bacaklarının üzerine oturttu. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu. "Çünkü bana söylemememi istedi."

"Ne?"

"Eninde sonunda söyleyecektim. Seni korumak istediğim kadar, çünkü incinmene izin veremem, seni cam bir kavanozda tutmak istemiyorum. Acı hayatın bir parçasıdır. Sadece mutlu günler istemek gerçekçi değildir. Ama o ölmek üzereydi ve o zaman sana söylemememi istedi ve dürüst olmak gerekirse, sonunda unuttum. Nasıl öğrendin?"

"JeAnne beni aradı."

"Sana bunu söylemek için mi aradı?"

Başımı salladım. "Yerel gazetelerde onun ölümüne dair bir haber gördüğünü ve mezarlıkta tek bir kişinin olduğunu söyledi: sen."

"Bunu nasıl bilebilirdi ki? Mezarlıkta fotoğrafçı yoktu. Ben bir yere gittiğimde güvenlik görevlilerim her zaman çevrede arama yaparlar."

"Ne?"

"Sana yalan söyledi, Serenity. Nedenini bilmiyorum, ama JeAnne yalan söyledi." Bir süre durdu. "Telefonda konuştuğunuzda nasıl görünüyordu?"

"Normaldi. Yani, *yeni normal* haliyle, çünkü nedenini bilmesem de, bana karşı tavırları değişti."

"Nasıl?"

"Benden giderek uzaklaşıyor. Sadece fiziksel olarak değil. Her zaman arayan ben oluyorum. Sanki bağları koparmaya çalışıyor gibi."

Düşünceli bir ifadeyle bana baktı, sonra alnımı öptü ve beni yatağa oturttu. "Bir saniye bekle." Geri döndüğünde elinde bir kutu vardı. "Van Lith bunu bana bıraktı. İçinde anne babanın anıları var."

"Anıları mı? Ve bunları saklıyor muydu? Neden başından beri bana vermedi?"

Omuz silkiyor. "Seni acıdan korumak için böyle bir bahane uydurdu, ama belki de sadece unutmuştu."

Kare şeklindeki kutuyu alırım. "İçinde ne var?"

"Fotoğraflar, sanırım. Belki mektuplar. Açmadım."

Kutuyu bir kenara koyarım.

"İçinde ne var bakmayacak mısın?"

"Şimdi değil. Bugün mutluyum. Bu hatıraları görmek üzüntümü geri getireceğinden korkuyorum."

Daireme döndüğümde akşam olmuştu. Ares SIN'e gitmek zorundaydı, ama bir saat sonra döneceğini söyledi.

Ancak dubleks dairemin kapısını açtığımda, JeAnne'in girişte durduğunu görünce şaşırdım.

"Merhaba. Hizmetçi beni içeri aldı. Umarım sakıncası yoktur."

Ona gidip sarıldım ve o da bana sarıldığında rahat bir nefes aldım. Son konuşmamıza rağmen, bana verdiği sarılma ve öpücük her zamanki gibiydi.

"Geldiğine inanmıyorum. Ne kadar kalabilirsin?"

Birlikte oturma odasına doğru yürüyoruz.

"Senin çıkışına kadar. Bunu hiçbir şey için kaçırmam. Neredeydin?"

Bütün gün dışarıydın. Seni aramaya çalıştım."

"Telefonumun şarjı bitti. Sanırım değiştirmem lazım. Pil sürekli bitiyor."

"Nerede olduğunu söylemedin."

Bu beni sinirlendiriyor, ben artık çocuk değilim. Başka bir zaman olsaydı, gerçeği söylerdim, ama canım istemiyor, bu yüzden sadece "Yürüyüşe çıktım" diyorum.

Daha fazla soru sormadan, gece vardiyasındaki hizmetçi odaya girer.

"Bayan Villatoro geliyor."

JeAnne'in ifadesi anında değişir ve ben gözlerimi deviririm.

Hiç anlaşılamayacaklar mı?

"Kibar ol," diye yalvarırım. "Debra seyahatleydi ve benim ilk sahneye çıkışım için provalara yardım etmeye geldi."

Ares

KONUŞMA

İki hafta sonra

"YANİ DOKTORLAR HAKLI MIYDI?"

"Evet, akrep genetik olarak değiştirilmişti. Onu oraya koyan kişi onu öldürmek istememişti; ona zarar vermek ya da korkutmak istemişti," diye yanıtladı Odin. "Korkutmak mı? Vücudu zehire kötü tepki verseydi ya da zamanında kurtarılmasaydı, sonuç sadece 'korkutmak'la kalmazdı." Sadece bu olasılığı düşünmek bile birini öldürmek istememe neden oluyor.

"Bu takipçinin bir psikopat olduğuna şüphe yok. Serenity'nin söylediği doğruysa, takipçi dünyanın her yerinde çiçekler ve notlar bırakmışsa, bu onun paralı bir adam olduğu ve ayrıca gizlice dolaşmayı bildiği anlamına gelir, çünkü Serenity'nin korumaları tarafından hiç yakalanmamıştır. Daha önce de söylediğim gibi, bize başından beri neler olduğunu anlatmış olsaydı, görüntüleri takip edebilirdik. Ama birkaç ay sonra silinmiş."

"Peki ya Paris'teki tiyatrodaki kamera kayıtları? Onlar en sonuncular olurdu. Buraya taşınmadan önce sahne aldığı son yer orasıydı."

"Onu zaten kontrol ettim. Bir kurye tarafından tek bir gül teslimatı vardı. Mağazayı buldum. İnternette yapılan isimsiz bir siparişti. Kimden geldiğini görmek için şirketin sunucularına girdim, ama tek bulabildiğim şey, siparişin Amerika Birleşik Devletleri'ndeki bir kafeden verildiği idi."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Mantıklı. Bu adam akıllı. Dikkat çekmemek için mekanın Wi-Fi'sini kullanmış, ama güvenilir bir çalışanımı görüntüleri kontrol etmesi için gönderdim."

Gün boyunca kahve dükkanına kaç kişinin girdiğini bilemezsiniz, ama o her şeyi sakın bir şekilde analiz etti ve verileri çapraz kontrol etti. Ne yazık ki, gülün sipariş edildiği günün görüntüleri çoktan silinmişti. Satın alma işlemi, doksan yaşındaki bir dul kadından çalınan kredi kartıyla yapılmıştı."

"Bu orospu çocuğunu parmaklıklar arkasına atmak için sabırsızlanıyorum."

"Onun için duyduğun endişe, sadece onun vasisi olan birinin endişesi gibi görünmüyor."

"Biz birlikteyiz."

"Yasal bir ilişkiniz olması bu durumu karmaşık hale getirebilir."

"Evet, bunu zaten düşündüm. Bulduğum çözüm, velayetini sana veya Christos'a devretmek. Eğer kardeşlerimden birine devredersem, bu da hassas bir durum yaratır."

"Eğer ihtiyacın varsa ben de alabilirim," diyor Odin. "Serenity ile bu konuyu konuştun mu?"

"Konuştum. Geleceği ile ilgili her karara dahil olması gerekiyor. Cam bir kubbenin içinde tutuldu, aşırı korundu, ama yakında yirmi bir yaşına girecek."

"Katılıyorum. Benim gibi kontrol delisi biri bile üç çocuğumu hayata bu kadar hazırlıksız yetiştirmezdi. Senin aracılığınla milyoner olduğunu öğrenmesi affedilemez." Bir süre durdu. "Serenity'nin babasının bir ortağı olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır. Onunla ilgili araştırmamda o kadar derine inmedim. Sadece yetim kaldığı andan itibaren olanlara odaklandım."

"Babasının bir iş ortağı vardı, ama ortaklıkları iyi bitmedi."

"Nasıl oldu bu?"

"Her zaman zengin değillerdi. Serenity'nin babası inşaatçı olarak servet kazandı, ama en alt kademedен başladı. Anladığım kadarıyla, milyoner olmadan önce Roger Blanchet, ortağı tarafından soyulduğundan şüphelendi ve ortaklığı sonlandırdı."

"Soyulduğunu mu?"

"Evet. Ortak, kârın bir kısmını zimmetine geçiriyormuş gibi görünüyor. Ortaklık sona erer ermez, Serenity'nin babası Orta Doğu'da bir şeyh ile büyük bir anlaşma yaptı ve yerel bir inşaat şirketini bir anda dünyaca ünlü bir şirkete dönüştürdü."

"Evet, o kısmı biliyorum, ama ortak hakkında bir şey bilmiyorum."

"Dediğim gibi, Serenity'nin babası işi büyütüp zengin olmadan önce ortaklık feshedilmişti. Uzun lafın kisası, eski ortak ortaklığın sona ermesini pek iyi karşılamamıştı. Mahkemede kavgalar çıktı ve Edgar Hazen davayı kaybettiğinde aralarında fiziksel bir çatışma bile yaşandı."

"Kahretsin. Van Lith bunu kesinlikle biliyordu. Neden bana söylemedi?" "Belki de bunun konuyla ilgisi olmadığını düşündü."

"Ama sen farklı mı düşünüyorsun?"

"Ben normal bir insan gibi düşünmem, Ares. Bir sorunla karşılaştığımda, resme uymayan parçayı bulana kadar her nüansı analiz ederim."

"Ve sence Serenity'ye zarar vermeye çalışan kişi o ortak olabilir mi?"

"Onun tek düşmanı o olabilir. Kızın neredeyse tüm hayatını yatılı okulda geçirdi. New Orleans'a döndüğünde izlendiğini hissetmeye başladığını söyledi. Birinin ona bu kadar yoğun bir şekilde takıntılı hale gelmesi için çok kısa bir süre."

"O zaman onun takipçisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Böyle birini takip etmek genç bir adamın yapacağı bir şey gibi görünüyor. Henüz tüm parçaları bir araya getiremedim, Ares, ama bu gizemi çözene kadar durmayacağımdan emin olabilirsiniz. Bu arada, kızını gözetim altında tut."

Serenity

İLK ÇIKIŞ GECE GECE YENİ YORK ŞEHİR
BALE PRIMA BALERİN

Kalbimi sakinleştirmek için birkaç kez nefes alıp veriyorum.

Sonunda oldu. Hayallerimin en yüksek noktasına, zirveye ulaştım. New York City Ballet'te prima balerin olarak sahneye çıktım.

Ares'in ailesi az önce soyunma odamdan çıktı.

Herkes ikimizi zaten biliyor, JeAnne de dahil, ve o da şaşırılmış görünmüyordu. Beni aşırı koruyucu bir şekilde yetiştirdiği için, benim biriyle çıkmamdan hoşlanmayacağını düşünmüştüm, ama o sadece Kostanidis gibi birinin "bana bakmasının" güzel olduğunu söyledi.

Ares'in Bay Van Lith'in ölümünü benden sakladığı hikayesiyle beni Ares'e karşı kışkırtmaya çalıştığını düşünürsek, bu tuhaf bir tepkiydi. Birkaç gün içinde vesayetim, Ares'in kuzenlerinden biri olan Odin Lykaios'a devredilecek.

Ares'in kuzenlerinden biri. Benim için sorun değil. Parayı hiç umursamadım, ama Ares'in bana açıkladığı gibi, ilişkimizde çıkar çatışması olmadığına dair hiçbir şüphe kalmaması için bunu yaptığını biliyorum.

Gecenin tek hayal kırıklığı, gelmeyen Otis'ti. Ares ile olan ilişkim hakkında gerçeği söylediğimden beri pek konuşmadık. Benden kaçınıyor.

Kapı açılır ve takıntılı olduğum adam giyinme odasına girer; kapıyı kapatır ve arkasına yaslanır.

Bana ciddi bir ifadeyle bakar.

Biliyorum, performansım için beni tebrik ettikten sonra, tüm aile çıkıncaya kadar bekledi, böylece benimle yalnız konuşabilecekti.

Onu yavaş yavaş tanımaya başlıyorum. Duygularını göstermeyi öğrenmediğini söylerken şaka yapmıyordu, ama son birkaç haftada Yunanlık hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da sözlerin eylemler kadar ağırlık taşımadığıdır.

Aramızdaki ilişki hakkında hiç konuşmadı, ama onun yatağında geçirdiğim her gece kendimi sevildiğimi hissediyorum.

"Sana bir sürprizim var," diyor.

Oturmuş, bale ayakkabılarımı çıkarıyorum ve bir ayağımı esnettiğimde başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Sürpriz mi?"

"Seni yirmi dört saatliğine kaçıracağım." "Ben..."

"Biliyorum. Prova yapman gerekiyor. Ama bir sonraki performans beş gün sonra. Seni kaçırmak istiyorum."

"Kelimeleri seçişin bile bir canavarınki gibi." Gülümsüyorum, kalkıyorum, yanına gidiyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

"Seni Hamptons'ta çıplak bir şekilde izole edip, sadece vücudundan beslenmeye ne demeliyim?" Beni kollarının arasına alır, ben de bacaklarımı beline dolarım.

"Kulağa iyi bir kaçırma gibi geliyor."

"Helikopterle gidelim. Yirmi dört saat. Cep telefonu yok. Sadece ikimiz."

"Cennet gibi." Onu öpmek için biraz kendimi kaldırıyorum, ama dudaklarımız birleşir birleşmez kapı açılıyor.

"Oh!" Debra utanmış bir şekilde diyor. "Affet beni."

Ares beni yavaşça yere indirir. Dudaklarımdan öptükten sonra, "Hazırlanmak için yarım saatin var," der.

O gittikten sonra Debra gülümser. "Mutlusun."

"Evet, o kadar mutluyum ki korkuyorum." Onun önünde çıplak olmaktan utanmadan giyinmeyi bitiriyorum. Bu ilk kez olmuyor.

"Demek kutlama yemeği iptal oldu, öyle mi?" "Emin olabilirsin. Beni kaçırmak istiyor."

"Ve sen kaçırılmak için can atıyorsun."

"İnkâr edemem. Bensiz eğlenmene bak."

Manhattan'daki ünlü bir restoranda rezervasyonumuz olduğu için giyeceğim resmi elbise yerine, geldiğimde giydiğim kot pantolon ve ipek bluzu giyiyorum. Yere bıraktığım topuklu ayakkabılarımı alıp ayağa kalkıyorum ve birini giyiyorum. Ancak diğerini giyip ilkinde ağırlığımı verdiğimde çılgınlık atıyorum.

Ne olduğunu anlamam birkaç saniye sürer, ama ayakkabımı çıkarıp kanı gördüğümde yere otururum.

Serenity

KONUŞMA

"SERENITY?" Debra, ayağıma bakarak dehşetle çığlık atıyor.

"Biri ayakkabımı bıçaklarla doldurmuş. Lütfen Ares'i ara."

Ayağıma incelerken o sersemlemiş gibi görünüyor. Her tarafında jilet bıçağıyla yapılmış gibi küçük kesikler var. Derin kesikler değil, ama çok kanıyor ve ağlamaya başlıyorum, acıdan değil, bunun haftalarca dans edemeyeceğim anlamına geldiğini bildiğim için. Belki bir aydan fazla.

Otomatik olarak arkama bakıyorum, ama burada saklanan kimse olmadığını biliyorum. Güvenlik giyinme odasını kontrol etti.

"Ares'i ve Debra'yı ara. Bunu yapan kişi hâlâ dışarıda olabilir!" Sesim panikle biraz histerik geliyor.

Sonunda transından uyanmış gibi görünüyor, ama kapıya ulaşmadan kapı gürültüsüyle açılıyor.

"Ares..." Sesimin sızlanıyor gibi olmasından nefret ediyorum, ama onu gördüğümde kendimi tutamıyorum. Ona ayağıma gösteriyorum ve tek kelime etmeden, ağlamamın nedeninin korkudan başka, sezonumu mahvedeceği için olduğunu anladığını biliyorum.

Bana yaklaşıyor ve beni kucağına alıyor. Alnımı öpüyor ve sonra beni koridora taşıyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Hastaneye, ayağına baktırmaya." "Ares!"

Debra seslenir.

"Kardeşlerimi uyar, Debra," diye emrediyor. "Tüm kameraları kontrol etmelerini söyle. Onu buradan çıkaracağım."

Ares

Saatler sonra

"Yüzeysel yaralanmalardı," diyor Zeus, ben Athanasios'un hastanesindeki koridorda volta atarken.

Ailesi onun ilk maçını izlemeye geldiği için, şu anda hepsi benimle birlikte. "Kameraları kontrol ettim. Soyunma odasına yabancı kimse girmedir.

ailemizden başka orada sadece mentoru Debra ve dadısı JeAnne vardı," diyor Odin.

"JeAnne mi?"

"Evet."

"Ama o galaya gelmedi. Hasta olduğunu söyledi," dedim. diyorum.

Odin ceketinin cebinden telefonunu çıkarır ve kilidini açtıktan sonra fotoğraf ve videolara erişir.

Saniyeler sonra, onun söylediklerini doğruluyorum. JeAnne giyinme odasına gizlice girmiş.

"Bu görüntülerin polise teslim edilmesini istiyorum," diyorum, içimde güvensizlik hissi yerleşmeye başlıyor.

"Bunu zaten yaptım. Şu anda Serenity'nin dairesine gidip JeAnne'i karakola götürmeleri gerekiyor. İfade vermesi gerekecek."

"Sence o mu yaptı?" diye soruyorum.

"Başka bir cevap olamaz."

"Serenity'ye hayatı boyunca bakan bir kadın neden ona böyle bir şey yaparak zarar versin ki?" diye sorar Hades yaklaşırken.

"Henüz bilmiyoruz," diyor Odin, "ama bence o yaptı. Ares bana, Serenity New York'a geldiğinde, dadısının onunla gelmemesi için verdiği bahanenin hasta olması olduğunu söyledi."

"Evet. En azından öyle ima etti."

"Tedavi için herhangi bir hastaneye yatırıldığına dair bir kayıt yok," diyor Odin. "Buraya gelmeden önce Louisiana'da normal rutinini sürdürdü."

"New York'a geldikten sonra yalan söylediğinden şüphelendim," diyorum. "Harika görünüyor. Ama Serenity'nin ayakkabılarına bıçakları koyanın o olduğuna dair kanıt olsa bile, nedenini hala anlayamıyorum. Sence bunun babasının eski ortağıyla bir ilgisi var mı?"

Bu noktada, tüm kardeşlerim kız arkadaşımın geçmişini biliyor ve benim gibi bu gizemi çözmeye takıntılılar.

"Belki," diye yanıtlar Odin, "ama neden Serenity'ye zarar versin ki? Onu incitse bile, onun servetine ulaşamazdı. Üstelik adam zaten zenginleşti. Kendi varlıklarını edindi. Zengin biri."

Telefon çalıyor ve ekrana baktığımda, arayanın avukatlarımdan biri olduğunu görüyorum.

"Bay Kostanidis, az önce bir polis dedektifi sizin..."

"Kız arkadaşım ile ilgili."

"Evet. Birini gözaltına almışlar ve onun ifadesini dinlemek isteyip istemediğinizi bilmek istiyorum."

Bu standart bir prosedürdür. Adımız bilindiği için, bizimle ilgili herhangi bir olay olduğunda, polis memurları önce hukuk büromuzla iletişime geçer.

"Size geliyorum. Bir saat içinde karakolda olacağım. O zamana kadar ifadeyi bekletebilir misiniz?"

"Evet, bir yolunu bulurum."

"Duydunuz mu?" Telefonu kapattıktan sonra aileme soruyorum. "Evet, biz de sizinle geliyoruz."

"Önce Serenity'yi görmem lazım."

Onun odasına gidiyorum ve oraya vardığımda, ailemdeki kadınları —Zoe, Elina, Madison, Brooklyn ve Cici— ile Debra'nın, üzgün yüzüne rağmen sakin görünen Serenity'nin etrafında toplandığını gördüm.

"Bizi bir dakika yalnız bırakır mısınız?" diye soruyorum. Hepsini gitmeye başlıyor, ama Debra'ya "Sen kal" diyorum.

O da başını sallıyor.

"JeAnne nerede?" Serenity, ben yatağın kenarına otururken sorar.

Dişlerimi sıkarak öfkemi kontrol ediyorum. Bugün, onun hayatının en önemli günü olmalıydı. Serenity bana, büyük bir balet topluluğunun baş balesini olmayı hayal ettiğini

büyük bir balet topluluğunun baş balerini olmayı hayal ettiğini anlatmıştı.

Yüzünü avuçlarım ve onu kendime çekip dudaklarına hafifçe öperim. Birkaç saniye boyunca gerçeği saklamayı düşünürüm, ama sonra onun dünyasını öğrenmesinin ve belki de geçmişinin gizemlerini çözmeye başlamasının zamanının geldiğine karar veririm.

"Hapishanede."

"Ne?" diye Debra ve Serenity aynı anda soruyorlar.

"Görünüşe göre, ayakkabına bıçakları koyan oydu."

Tekerlekli sandalyeyi Serenity'nin JeAnne'in ifadesini izleyeceği odaya itiyorum. Onu gelmemesi için ikna etmenin bir yolu yoktu ve düşündükten sonra, bu şekilde daha iyi olacağına karar verdim.

Acıyla böyle başa çıkıyoruz. Öldüğünü emin olmak için tabuttaki kişiyi kendi gözlerinle görmelisin.

Serenity, güçlü bir ağrı kesici verdikleri için ayağa kalkmayı başarır, ama hala topallıyor ve biraz başı dönüyor.

Sadece kuzenlerim, kardeşlerim ve Debra bizimle geldi, hepsi de bu saçmalığa inanamıyordu.

Oturma odasına geçtik ve neredeyse gece kulübümde çiftin sevişmesini izlerken yaptığı gibi, yüzünü cama dayadı. Ancak bu sefer titriyor, yıkılmış ve üzgündü.

Serenity'ye hayatı boyunca bakan kadının gerçeği itiraf etmesini izlemek için kendimi onun arkasına yerleştiriyorum.

Ayakkabının içine bıçakları nasıl koyduğunu ve amacının Serenity'nin performansına devam etmesini imkansız hale getirmek olduğunu itiraf etti.

Ancak dedektif ona neden Serenity'nin kariyerini bozmak istediğini sorduğunda, gerçeği sadece *bana* söyleyeceğini söyledi.

İfade bir saat bile sürmez ve bittiğinde Serenity kollarımda dönüp durur. "Onu görmek istiyorum."

"Bebeğim..."

"Onu görmem gerek, Ares. Seninle birlikte gireceğim," der. "O kadın bana bir anne gibi baktı."

"O haklı," diyor Debra. "Neden böyle bir şey yaptığını bilmemiz gerekiyor."

Beş dakika sonra, Serenity tekrar tekerlekli sandalyeye oturduğunda, JeAnne'in bulunduğu odaya girdik. Bizi görünce ayağa kalkmaya çalıştı, ama masaya kelepçeli olduğunu fark ettim.

"Neden?" diye bağırır Serenity.

"Seni korumak için," diye cevaplar, bakışları tamamen çılgınca. "Geliyorlar ve seni bağışlamayacaklar. Onunla kaç, Ares. Çok geç olmadan onu buradan çıkar."

Ares

KONU

"*ONLAR mı?*" diye sorar Serenity. "Tanrı aşkına JeAnne, onlar kim?"

"Söyleyemem. Seni korumaya çalıştım. Kendim umurumda değil. Endişelendiğim senin güvenliğin."

Tekerlekli sandalyesinden kalkar ve ben ona destek olmaya çalıştığımda elimi iter. "Benim güvenliğim mi? Hayatımın bu aşamasının ne kadar önemli olduğunu bilerek, benim *güvenliğimi* düşünerek bana tuzak kurduğunu, ayaklarımı yaraladığını mı bana inandırmaya çalışıyorsun?"

"Bu gerçek," diye tekrarlar kadın, bakışları boş, neredeyse deli gibi. "Ares, beni dinlemiyor. Onu buradan çıkar."

Serenity başını sallar, solgun ve gözle görülür şekilde sarsılmıştır. Tekrar tekerlekli sandalyeye oturur ve Debra tek kelime etmeden onu odadan dışarı iter.

"Bana 'onlar'ın kim olduğunu söyle, JeAnne," diye yalvarırım, sakın kalmak için elimden geleni yaparım, çünkü hissettiğim öfkeye rağmen, kadının gerçeklikle hayal dünyası arasında gidip gelen bir delüzyon durumunda olduğunu anlarım.

"Onu onlardan koruyamazsın, ama en azından deneyebilirsin," diyor.

"Şifreli konuşmayı bırak, lanet olsun! Onun büyümesini gördün! Serenity sana güveniyordu, seni sefil."

Sessizce bana bakıyor ve bir an için gerçeği söyleyeceğini düşünüyorum, ama sonra "Avukat istiyorum" diyor.

Bu, polisin ellerini bağlar. Bundan sonra, talep ettiği avukatın huzurunda söylenen her şey, mahkemede geçersiz olacaktır.

Kendimi durduramadan bir adım öne çıkıyorum. "Sevip koruyanlar incitmez. Kendin için istediğin bahaneleri uydur, JeAnne,

ama sen bir hainin ötesinde bir şey değilsin. Nedeni önemli değil. Ona yalan söyledin ve onu aldattın. Benim kadınıma zarar verdin ve emin ol ki gerekirse cehenneme gideceğim, ama bedelini ödeyeceksin."

İki hafta sonra

YUNANİSTAN

"Neden hep ayaklarını saklıyorsun?" diye soruyorum, Yunanistan'daki adamdaki havuzda.

Onun bulunduğu havuzun kenarına yüzdüm. Serenity iki ayağını da suya sokmuş, vücudunun altında saklamıştı.

"Onlardan utaniyorum. Çok çirkinler. Nasırlarım var ve tırnaklarım hiç uzamıyor."

Geçen sefer ayakkabılarını çıkardığımda ya da ayağını kestiğinde ayaklarına pek dikkat etmemiştim.

"Bir bakayım. Bir fikir veremem. Onları benden hep saklıyorsun."

"Hayır."

"Onları görmek istiyorum, Serenity."

O burun kıvrarak onları bana doğru uzattı.

Ayak başparmaklarında yeni çıkmaya başlayan iki tırnak var, daha önce düşmüş olmalılar. Her birinin dış tarafında bir tür bunyon var ve evet, çok fazla nasır da var.

"Çok çirkinler," diyorum ve her birini öpüyorum.

O gülerek başını sallar ve sonra kollarıma gelir. "Bana yalan söyleyeceğinden ya da güzelmış gibi davranmaya çalışacağından korkuyordum. Bu benim gözümde seni düşürürdü."

Gülümsemesi kaybolur ve yüzü ciddileşir. Nedenini biliyorum. JeAnne'i düşünüyor. Ne kadar sahte olduğunu.

O gün hastaneden çıktıktan sonra, birkaç adım atmamız gerekiyordu. İlki, Serenity'nin menajeri ve New York City Ballet yönetim kurulu ile görüşmekti. Onlar olanları zaten biliyorlardı. Polis olay yerini incelemek zorundaydı, ama olası bir skandalı örtbas etmeyi başardık ve tek bildirilen, Serenity'nin bir sezondan diğerine geçmekten yorgun düştüğü için dinlenmeye ihtiyacı olduğu idi.

Hayranları ona destek oldu ve birçok hediye ve mektup aldı. JeAnne'in "onlar" olarak adlandırdığı kişilerin kim olduğuna dair herhangi bir ipucu bulmak için tüm hediye ve mektuplar uzman bir ekip tarafından kontrol edildi.

Eski dadı ilk ifadesinden sonra sessiz kaldı ve suç ortaklarının kimler olduğu hakkında konuşmayı reddetti. Serenity'ye komplo kurmasının nedeninin para olduğu bana açık, ama bunun tek neden olup olmadığını bilmiyorum.

Ne ben, ne kardeşlerim, ne de Odin ve Christos, eski ortağın Serenity'ye zarar vermekten ne kazanabileceğini veya bu adamın JeAnne'in bahsettiği "onlar"ın bir parçası olup olmadığını anlayamıyoruz. Onun itibarını zedeleyecek hiçbir şey bulamadık. Görünüşe göre iyi bir hayat sürüyor. Lekesiz bir itibara sahip, sıradan bir iş adamı.

Naif değilim. Dünyanın boktan bir yer olduğunu ve bu gezegende yaşayanların çoğunun değersiz olduğunu biliyorum, ama benim gibi bir alaycı için bile, birinin yetim bir çocuğa karşı böyle bir intikam planlaması biraz fazla.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Az önce söylediğin şey hakkında. Sana hiç yalan söylemedim bebeğim ve söylemeye de niyetim yok. Seni korumak için bazı şeyleri atlardım, bazı şeyleri sakladım, ama hiç yalan söylemedim."

Bacaklarını bana dolayarak başını göğsüme yasladı. "Anlayamıyorum, Ares. Neden böyle bir şey yaptı? Bana zarar vermek isteyen bu insanlar kim? Bazen rüya gördüğümü düşünüyorum. Ya da daha doğrusu, bir kabusun ortasında olduğumu."

"Sana sordüğüm şeyi hatırlamaya çalıştın mı?"

"Babamın ortağı hakkında mı? Evet, denedim. Bana verdiğin isme bir yüz bile bağlayamadım. Edgar Hazen. Onu hiç duymadığımdan eminim."

"Boş ver. Birkaç yönden araştırma yapıyorum. Bu piçlerin neyin peşinde olduğunu bulacağız."

"Korkarım fikirlerini değiştirecekler."

"New York City Ballet'in yönetiminden mi bahsediyorsun?" "Evet."

"Öyle bir şey olmayacak Serenity. İlk çıkışından sonra eleştirmenlerden büyük övgü aldın. Bu eşsiz bir şeydi. Senden vazgeçmeyecekler."

"Saklanarak yaşamayacağım. Amerika'ya döndüğümüzde provalara, rutinime yeniden başlamak istiyorum. Bu benim için oksijen gibi, Ares."

"Senden bunu vazgeçmeni asla istemezdim. Ne olup bittiğini kesin olarak öğrenene kadar seni iyileştirmek ve korumak için Yunanistan'a geldik, ama seni altın bir kafese kapatmak aklıma bile gelmedi, Serenity."

"Sen gardiyan olsan sorun olmaz," diyor göz kırparak ve gülümsemesini görünce rahat bir nefes alıyorum. Geldiğimizden beri ruh hali değişkenlik gösteriyor, ama olanlara bakılırsa, her şeyi beklediğimden daha iyi karşılıyor.

Onu kollarımda havuz merdivenlerini tırmanmaya başladım, sonra onu ayakları üzerine indirdim ve bikini üstünü ve altını çözdüm.

Serenity saklanmaya çalışmıyor. Kendini bana gösteriyor, şehvetime teslim olduğunda beni ne kadar tahrik ettiğini biliyor.

Mayomu çıkarıp şezlonga uzanıyorum. "Buraya gel." Elimi uzatıyorum ve o yaklaşıncı, ayakta dururken bacaklarından birini şezlongun üzerine çekiyorum, böylece amcığı ağzım için mükemmel bir açıda kalıyor.

Zaten ıslak olan cinsel organına dilimin ilk dokunuşunda bacakları güçsüzleşir, ama onu uzun süre işkence etmeye niyetim yok, sadece beni sürmeye hazır hale getirmek istiyorum.

Serenity inliyor ve dilini alt dudağına geçiriyor, beni çıldırtıyor. Her seviştiğimizde daha talepkar, daha lezzetli, daha sınırsız oluyor.

Onu bana doğru çekiyorum, boşalmasına izin vermeden, ve kalçalarımın üzerine oturmasını sağlıyorum. Her iki elimi de uyluklarının altına koyarak onu kaldırıyorum, sadece bir saniye sonra yavaşça indirip, onu sikime oturtuyorum.

"Aynen öyle, yaramaz kız. Yaklaş ve güzelce otur. O sıkı amını bana batır."

Sert penisimin üzerine kayarken inliyor ve ben içini tamamen doldururken çığlık atıyor.

Oturup göğüslerini emiyorum, heyecanım tutkulu bir çılgınlık seviyesine yükseliyor. Bağlantı yoğun, ateşli ve onu sertçe sikiyorum, onu alıyorum, ona her şeyi veriyorum.

Serenity kışkırtıcı ve lezzetli bir şekilde kıvrılıyor.

"Siktir, bebeğim. Çok seksisin, benim sikimle dolusun." Onun kıcını tutuyorum, o beni sürerken sertçe giriyorum.

Göğüslerini ve dudaklarını sırayla emip ısırıyorum, hangisini daha çok tatmak istediğime karar veremiyorum.

Onu açgözlülükle sikiyorum, korunmadan onun tatlı bedenine girmenin hissini tadını çıkarıyorum.

O, kucağımda zıplıyor, şehvetle, nefes nefese.

Kıcını bir, iki kez tokatlayıp onu daha sert siktiğimde, benim adımı haykırarak boşalıyor.

Hızı artırıyorum, sertçe itiyorum ve elimi kaydırıp kıcının yanaklarını okşuyorum. "Seni burada sismeye devam edeceğim. Seni tamamen istiyorum, Serenity."

"Ben seninim."

"Bu dünyadaki en büyük kesinlik, seksi kız." Onun ağzını öpüyorum, sikimle onun cinsel organını yalayıp yutuyorum ve parmağımle onun bakire deliğine hafifçe giriyorum.

Kısa süre sonra, küçük kasılmalarla beni içinde sıkmaya başladı.

Serenity tekrar orgazm olur, beni de yanında götürür ve onu kaldırıp spermimin onun cinsel organından damladığını gördüğümde büyülenirim.

"Sen benimsin. Ve hep benim olacaksın."

Serenity

KONUŞMA

Haftalar sonra

Bu geceye ne ad vereceğimi bilmiyorum.

Bir geri dönüş mü?

Belki, çünkü ilk *çıkışım* JeAnne'in beni jilette yaraladığı gün oldu.

Ancak, "geri dönüş" pek uygun bir ifade gibi gelmiyor.

Yeni bir başlangıç.

Evet, bence bu iyi bir isim.

Sevdiğim kadın, annem gibi sevdiğim kadın beni aldattı, ihanet etti ve beni korumak için yaptığını söylese de düşmanlarımın kimliğini açıklamayı reddetti.

Ares bana savcının, suç ortaklarını ele verirse suçlamalardan kurtulacağına dair bir anlaşma teklif ettiğini bile söyledi, ama o sessiz kaldı.

Kuşu Gölü'nün son şarkısı son akorlarına ulaştığında, duygulanıyorum.

Her şey yolunda gitti.

Kimse beni hayatımı yaşamaktan alıkoyamaz.

Seyirciler alkışlarla coşarken, ben sol taraftaki locaya odaklanıyorum, Kostanidou ve Lykaïoses ailesi beni izlemek için oraya gelmişler.

Ancak benim için önemli olan herkes seyirciler arasında değil. Artık resmi olarak erkek arkadaşım olarak adlandırabileceğim Yunanlı, koruyucu rolünün devredilmesinden bu yana, sahne arkasında beni bekliyor.

Révérance sırasında seyircilere teşekkür etmem birkaç dakika sürüyor, ancak perde son kez kapandığında, Ares'i bulmak için sahneden koşarak çıkıyorum.

Ares'i bulmak için sahneden koşarak uzaklaşıyorum.

Yolun yarısında, seyircilerin sahneye attığı çiçekleri görüyorum. İnsanların bana gül ve hatta oyuncak ayılar atması sık görülen bir şey. Ama bir çiçek var, kırmızı bir gül, sapına bir şey sarılmış. Onu almak için eğildiğimde, ona bağlanmış bir not fark ediyorum.

Kanım donar, çünkü daha açmadan onun, takipçimden geldiğini anlarım.

Ne yaptığımı düşünmeden perdeye geri döndüm ve dağılmaya başlayan seyircileri izledim. Kalabalık tiyatrodaki bedenlerin ve kafaların karmaşası içinde hiçbir şey göremiyordum.

Çiçeğin sapından notu çıkarıyorum ve okuduğumda başım dönüyor.

Zamanın geliyor, hain.

"Serenity?" Ares'in sesini duyarım. O da sahnededir, personel ve diğer seyircilerin meraklı bakışlarından habersiz.

"Geri döndü." Ona notu gösteriyorum ve okuduktan hemen sonra beni kucaklayıp sahneden ayrılıyor.

Performansı kutlamak için bir restorana gitmemiz gerekiyordu, ama resmi çıkışında olduğu gibi planlar değişmek zorunda kaldı ve sonunda Eleanor'un evine gittik, ben hala dans ettiğim kostümle.

"Buraya gel, çocuğum. Seni duş alalım," diyor Madison'ın üvey annesi.

Yarım saat sonra, restoran kutlaması için giymem gereken pembe elbiseyi giyiyorum, ama makyajsız ve saçlarım açık.

Banyodan çıkar çıkmaz Debra karşılama için geliyor. "Dönüşün böyle mahvolduğu için üzgünüm. Ares'in kuzeni Odin tüm görüntüleri analiz ediyor. Onu yakalayacağız."

Başımı sallıyorum. "Sanırım eve gitmeliyim."

"Hayır. Geceniz henüz bitmedi. Size bir sürprizimiz var."

"Sürpriz mi?"

"Yunanlı adamın ailesi ile birlikte aşağıda seni bekliyor."

"Kutlama havasında olduğumu sanmıyorum, Debra. Ares'in beni buraya neden getirdiğini bile bilmiyorum."

"Onların parlaklığını elinden almasına izin verme, Serenity. Bugün muhteşemdin. Başkalarına korku ve güvensizlik yaratmayı seven stalkerların ana rolü, terör estirmektir. Olanları görmezden gelinmesi gerektiğini söylemiyorum — Ares bu konuyla ilgileniyor — ama o pislik yüzünden özel anını mahvetmeyeceksin."

Hissettiğim üzüntüye rağmen gülümsüyorum. "Sen asla küfür etmezsin."

"Küfür etmedim. Takipçine uygun bir isim taktım. Şimdi aşağı inelim. Herkes pastayı kesmek için bekliyor."

"Pasta mı?"

"Zaten gece yarısı oldu. Resmi olarak, yirmi birinci yaş günün."

"Vay canına, hatırlamamıştım bile."

"Ama ben hatırladım," diye Ares'in arkamdan seslendiğini duyarım. "Sen git Debra. Ben buradan devralırım."

Gülümser ve aşağı iner. "Arkadaşın haklı," der bana.

"Biliyorum, ama ben bir insanım, Ares. Korkmaktan kendimi alıkoyamıyorum." "Korkmamalısın da. Korku hayatta kalmak için bir araçtır. Bizi uyanık tutar."

"Sen bunu nereden bilebilirsin ki? Sen hiçbir şeyden korkmayan birisin." Beni kollarına alır ve başımın üstüne öper. "Şu anda tek bir korkum var." "Söyle bana."

Yüzü acı çekmiş gibi görünüyor. "Sana bir şey olacağından korkuyorum. Seni kaybetmeyeceğim, Serenity. Bugün seni güvende tutamadık. Tiyatronun etrafına gerçek bir ordu yerleştirdim, ama yine de o piç içeri sızdı ve sana yaklaşmayı başardı."

"Senin suçun değildi."

"Nasıl benim suçum olmasın? Sen benim kadınımsın. Seni korumak benim görevim."

"O bir hayalet gibi. Görünmez."

"Onun iyiliği için öyle olsa iyi olur. Eğer o etten ve kemikten biriye, onu yok edene kadar durmayacağım."

Ares

KONUŞMA

"SERENITY, sadece yirmi bir yaşında olmasına rağmen çok güçlü," diyor Zeus, kayınvalidesinin evinin kış bahçesinde kadınlarımızın konuşmalarını izlerken.

Sabahın erken saatleri ama ikimiz de yorgunluk belirtisi göstermiyoruz.

Sanırım olanlar herkesi, erkekleri ve kadınları, canlandırdı. Sadece Odin Elina ile birlikte ayrıldı ve bunun nedenini biliyorum. O, Serenity'yi zaten aileden biri olarak görüyor, özellikle de onun velayetini üstlendiği için, ve kız arkadaşımın takipçisi kuzenim için kişisel bir sorun haline geldi.

Kardeşlerim ve Serenity'nin geri dönüşüne katılmak için Kuzey Carolina'dan Zoe ile birlikte gelen Christos'un yanı sıra, Athanasios ve Eleanor'un kocası, evin sahibi Nashon da bizimle birlikte oturuyor.

"Evet, öyle," diyorum.

"Bunu yapmanı bulacağız, Ares," diyor Dionysus, çünkü kardeşlerim beni yeterince tanıyor ve Serenity'nin hayatımdaki önemini biliyorlar.

Yunanistan'da geçirdiğimiz iki hafta bir dönüm noktasıydı. Ayrılmadan önce, onun bekaretini aldığımdan beri her gün birlikte yatıyorduk, ama New York bizim gerçek dünyamız. Adada yarattığımız balon, onun hayatımda geçici bir yer tutmasını istemediğimi kesin olarak bana gösterdi. Serenity sonsuza kadar benim.

Bu gece her şey rayından çıktı. Planladığım hiçbir şey olmadı. Ona evlenme teklif etmek niyetindeydim. Yüzüğü yanımda getirdim, her ayrıntıyı ayarladım, ama not olayıdan sonra onu bir karar vermeye zorlayamadım.

Her zaman onun yanında olmayı planlıyorum, ama onun beni sadece güvenli bir liman olarak görmesini istemiyorum. Onun sevgisini, tutkusunu istiyorum, benim ona karşı hissettiğim gibi, korkudan kollarıma koşmasını değil.

Beni sevdiğini biliyorum, ama şu anda çok bunalmış durumda ve bu onu kararsız ve güvensiz hale getirebilir. Teklifime evet dediğinde, kendini iyi ve mutlu hissetmesini, nereye gittiğimizi bilmesini istiyorum.

Hiçbir zaman tüm paketi isteyeceğimi düşünmemiştim: eş ve çocuklar.

Aileye değer veriyorum. Kardeşlerimi seviyorum, ama çabuk sıkılıyorum ve kendimi uzun süreli bir ilişkide göremiyorum.

Serenity beni o kadar hızlı etkiledi ki, ona karşı hissettiklerimi fark etmedim bile. —şehvet, takıntı—aşka dönüştü. Onu ilk gördüğüm gecenin büyü, onun haberi olmadan sadece dansını izlemek için dünyayı dolaşmam, ama en önemlisi, onu baştan çıkarmamak için kendime uyguladığım irade—ona ilk göz attığım andan itibaren tek istediğim onun lezzetli vücuduna gömülmekken—bana onun benim için her zaman eşsiz olduğunu gösterdi.

Onun ihtiyaçlarını kendiminkinden üstün tuttum. Onu kendimden korudum.

"Ona zarar vermek isteyen kişiyi yakalamadaki gecikme beni delirtiyor," diye itiraf ediyorum ve kendimi gerçekliğe dönmeye zorluyorum.

"Herkes aynı şeyi hissedirdi," diyor Athanasios. "Brooklyn'in veya çocuklarımla tehlikede olduğu, bir psikopatın onları tehdit ettiği düşüncesi, beni tek takıntılı düşüncesi düşmanı yok etmek olan bir vahşiye dönüştürüyor."

Eleanor'un kocasının, Debra'nın yardımıyla baldızlarımla Serenity için hazırladıkları fotoğraf albümünü tuttuğunu görüyorum. Albümde, Serenity'nin çocukluğunun çeşitli aşamalarına ait fotoğraflar var, bunlara merhum vasisi tarafından bırakılan kutudaki fotoğraflar da dahil.

Serenity, Van Lith'in bana verdiği kutuyu hiç açmadı. Geçmiş hatırlamaktan hoşlanmadığını fark ettim. Belki de geçmişte mutlu olmadığı içindir.

Ailemdeki kadınların hazırladığı hediye için teşekkür etti, ama albüme neredeyse hiç ilgi göstermedi ve bugün ona albümü vermek iyi bir fikir olmayabilir diye düşünüyorum.

Kardeşlerim tek tek ayağa kalktılar, ardından Athanasios da kalktı ve odada sadece ben, Christos ve Eleanor'un kocası kaldık.

Nashon, Serenity'nin albümünü karıştırıyor ve her fotoğrafa dikkatle bakıyor gibi görünüyor.

O inanılmaz bir insan. Konuşma onu ilgilendiren bir konu hakkında olsun ya da Paris'teki son moda gösterisi hakkında olsun, ki onun bunu umursadığını hiç sanmıyorum, konuşan kişi erkek, kadın ya da çocuk olsun, her zaman onun tüm dikkatini çekiyor.

"Bu bebek kim?" diye soruyor, albümdeki bir fotoğrafı işaret ederek.

Onun yanında oturuyorum, bu yüzden kimin hakkında konuştuğunu kontrol etmek için yanına gidiyorum. Onun anne babası olduğunu bildiğim bir çiftin kucağında bir yaşından küçük bir kız çocuğu gördüğümde, bariz olan sonuca varıyorum. "Kızım."

Bana gülümser ve başını sallar. "İmkansız." "Ne?"

Çocuğun küçük ayağını işaret ediyor. "O, bizim *kulüp ayağı* dediğimiz bir hastalıkla doğdu. Bu doğuştan gelen bir rahatsızlık. Burada görebilirsiniz." Bize gösteriyor. "Onun durumunda, ayakları *gerçekten* çok çarpık."

"Anladığımı sanmıyorum," diyorum.

Christos onun diğer tarafına oturur. "Nereye?" diye sorar kuzenim sorar.

"İyice bak. Bu durumda, küçük yaştan beri aldığı saatlerce süren eğitimi asla küçüklüğünden beri aldığı saatlerce süren eğitimi asla kaldıramazdı ve bir dansçı için pratik yapmak mükemmelliğe ulaşmanın yoludur. Profesyonel ya da klasik bir dansçı olamayacağını söylemiyorum, ama kendini bu kadar yoğun bir şekilde eğitime adayamazdı."

Kanımın donduğunu hissediyorum. "Bana tam olarak ne anlatmaya çalışıyorsun, Nashon?"

"Bir dakika bekle." Albümü başa döndürür ve sayfaları tek tek çevirir. Sadece iki fotoğrafta bebek çıplak ayakla görünüyor, ama küçük ayakkabılar giydiği fotoğraflarda bile, aynı küçük kız olduğu açık.

"Demek istediğim," diyor albümü kapatarak, "fotoğraflardaki kız Serenity değil. Şimdi, belki de onun kim olduğunu bulmalısın."

Serenity

KONUŞMA

"ÇOK SESSİZSİN," derim, şoför bizi eve götürürken.

Arabaya bindiğimizden beri bana dokunmadı, bu alışılmadık bir durum. Ares, ellerini boynum, omuzlarım, saçlarım, dizlerim gibi vücudumun herhangi bir yerine koymadan uzun süre duramıyor gibi görünüyor. Nerede olursak olalım, bana ona ait olduğumu hissettiriyor.

Ancak bugün, aramızda görünmez bir bariyer oluşmuş gibi görünüyor.

Hayır, bugün değil. Sadece Eleanor'un evinden ayrıldığımız andan itibaren, çünkü geri dönüş performansından sonraki olaydan bu yana, o sadece tutkulu ve koruyucu davrandı.

Gece inişli çıkışlı geçse de, sonuçta doğum günü kutlamam şimdiye kadarki en iyisi oldu. Kızlar benim için çocukluk fotoğraflarımdan bir albüm hazırladılar. Ares, Bay Van Lith'in kendisine emanet ettiği kutuyu bana verdiğinde, bu fotoğraflara bakma fırsatım bile olmamıştı. Anne ve babamın mektuplarını okudum. İkisi de veda ediyormuş gibi yazılmıştı, sanki genç yaşta öleceklerini biliyorlarmış gibi. Beni üzdüler, bu yüzden kutudaki diğer eşyaları daha sonra bakmak üzere geri koydum.

İkisiyle de duygusal bir bağım olmadığı için kendimi çok kötü hissediyorum. Arkadaşlarımdan hazırladığı albümdeki ilk fotoğrafa baktım ve sanki bana üç yabancıdan fotoğrafını vermişler gibi hissettim. Ben, henüz bir bebekken, bana hayat veren insanların kucagında.

"Hediyeyi beğenmedin mi?" diye sordu, benim sözüme cevap vermek yerine.

"Hangisi?" Ares bana bir takı seti verdi — küpeler ve bir bilezik —ve şimdi onları seçenin o olduğunu bildiğim için, benim için çok daha

daha fazla anlam ifade ediyor.

"Her şey, ama özellikle albüm."

Omuz silkiyorum. "Samimi bir cevap verirsem beni yargılayacağından korkuyorum." "Söyle."

"Yabancıların fotoğraflarına bakmak gibi."

"Onların hayattaykenki anıların yok mu?" "Hayır. Tek hatırladığım şey, tek hatırladığım yüz, JeAnne'in yüzü."

Elini dizime koyuyor ve ben titriyorum. Onun sevgisine bağımlı hale geldiğimin kanıtı.

Pencereden dışarı bakıyorum, bu teması fark etmemiş gibi davranıyorum, sanki beni etkilememiş gibi.

Kucağına oturup onu sevdiğimi söylemek istiyorum, ama reddedilme riskini göze alamam. Neyin değiştiğini bilmiyorum, ama belki de sonunda, kadınlarıyla genellikle geçirdiği zamandan çok daha uzun bir süre geçtiğini ve ilişkimize son vermesi gerektiğini fark etmeye başlamıştır. Eğer öyleyse, kendimi küçük düşürmeyeceğim. Söylediklerini kabul edip uzak duracağım. Böyle olmak zorunda, yoksa nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum.

Ares

Dairemin kapısını açıp onu içeri alıyorum. "Yatmak ister misin?" diye soruyorum.

Belki de onu şimdi almamalı, onunla konuşmalıyım. Ama sevdiğim kadına, tüm hayatının bir yalan olabileceğini nasıl söyleyebilirim? Nashon'un söylediği doğruysa, o Serenity Clementine Blanchet değil, başka biri.

Ama kim?

Eleanor'un evine döndüğümde, Madison'ın üvey annesinin kütüphanesinde herkesi topladım ve Nashon'un vardıgı sonuca dair onlara bilgi verdim. Ayrıca

Odin'i aradım. Karşımızda karmaşık bir bulmaca var ve bunu çözmek için kuzenimden daha uygun birisi yok.

"Ben..."

"Sana ihtiyacım var Serenity, kararını ver yoksa seni hemen şimdi, yemek masasında becereceğim."

O zorlukla yutkundu. "Ben seninim." Bana daha önce defalarca söylediği şeyi tekrarladı ve her seferinde aynı sonucu elde etti: deliliğimi kırdı.

Sessizce onu soyuyorum ve ayaklarının dibine diz çöküp kot pantolonunu ve külotunu indiriyorum, sandaletlerini de yarı yolda çıkarıyorum.

Ayağa kalkıp bir adım geri çekiliyorum. "Bluzu çıkarmanı istiyorum. Benim olanı görmek istiyorum."

Giysilerimin yerde bir yığın oluşturduğunu zar zor fark ediyorum. Ayakkabılar ve çoraplar da atılıyor. Saniyeler içinde çıplak kalıyorum, ona ihtiyacım var, kadınıma sahip olmak, ikimizi de kaostan uzak tutmak istiyorum.

Kim olduğu umurumda değil. Nereden geldiği umurumda değil. Serenity her zaman benim olacak.

Onu masanın üzerine yatırıyorum ve bacaklarını omuzlarıma alıyorum. Uyluklarının içini öpüyorum, parmak uçlarımla saten gibi pürüzsüz tenini hissediyorum. Hafifçe etini ısıriyorum, dişlerim ve dilimle iz bırakıyorum.

Bir elimle göğüslerini yoğuruyorum. Heyecandan ağırlaşmışlar. Eğilip birini ağzıma alıyorum, yalayıp emiyorum.

Cinsel organını okşayarak nemini kontrol ediyorum. Klitorisi sertleşmiş, Serenity şehvetle çıldırmış durumda.

Belinin iki yanını tutuyorum ve dudaklarını dudaklarımla kaparken onun açıklığına giriyorum. Şişmiş penisimin başını girişinden içeri kaydırıyorum ve o inliyor. Onu kaç kez sikersem sikeyim, Serenity lezzetli bir şekilde dar.

Tek bir hareketle, onu derin bir itişle içime alıyorum. Yüksek sesle inliyor, nefes nefese kalıyor.

Amcığı sıcak ve ıslak, ona sertçe vurmaya dayanamıyorum. Onu bir hayvan gibi sikiyorum, bu pozisyon çok derine girmemi sağlıyor.

O kadar ıslak ki, her girişimde taşaklarımı ıslatıyor.

İtmelerimin gücünü ve ritmini artırıyorum. "Seni sikerken amını okşa."

Bana itaat ediyor, zevkle çığlık atıyor ve ben kontrolsüzce sertçe girip çıkıyorum, onun cinsel organına vuruyorum.

Serenity beni sıkıca sarıyor ve sikim zonkluyor, şişiyor, boşalmak istiyor. Onu birkaç dakika boyunca acımasızca sikiyorum, meme uçlarını ısıtıp yalıyorum ve o titremeye başlıyor.

Orgazmın güçlü bir çığ gibi yaklaştığını hissediyorum.

Omuzlarını tutup onu kendime doğru çekiyorum, yoğun bir ritimle ona vuruyorum. "Bu küçük amcık benim sikim tarafından sikilmek için doğmuş."

Kalçalarını döndürerek, vücudunun içinde ona en çok zevk veren noktaları test ediyorum, onu kızdırıyorum.

Neredeyse tamamen dışarı çekiyorum ve onu tekrar tekrar beni kabul etmeye zorluyorum.

O inliyor, boşalmak için yalvarıyor; ona istediğini veriyorum, sıkı klitorisini okşuyorum.

"Bana her şeyi ver, bebeğim."

O kıvrılır, adımı söyler ve aşkını yemin eder.

İçine boşalıyorum, onu spermimle dolduruyorum, içini ve dışını işaretliyorum.

Onun vücuduna düşerim, ağzını öperim.

Kaç savaş vermem gerektiği umurunda değil... Şeytanın kendisiyle yüzleşsem bile. Kimse onu benden alamaz. Onun saçına dokunan her pisliği öldürürüm.

İki saat sonra, hala onu kollarımda tutuyorum, yatağımızda.

Odin'den bir mesaj aldım ve Serenity'den ayrılmak istemememe rağmen, kuzenimin ne istediğini görmem gerektiğini biliyorum.

Onu dikkatlice kollarımdan indirip yatağa yatırıyorum. Telefonu alıp odadan çıkıyorum.

Mesajda, Nashon'un şüphelerini doğrulamak için DNA testi yaptırmamız gerektiğini söylüyor. Eğer haklıysa, Serenity'nin kim olduğunu ve neden Blanchet'lerin gerçek kızının yerini aldığını öğrenmemiz gerekecek.

Serenity

KONUŞMA

Birkaç gün sonra

"O AŞIK," diyor Debra, bale için esneme hareketlerime yardım ederken. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"O senin için yaşıyor ve nefes alıyor, Serenity."

"Bu hoşuma gitti." Dans okulunun ana stüdyosundaki aynaya bakarak iç çekiyorum. "Keşke daha deneyimli olsaydım. O zaman belki onun ruh hali değişiklikleri konusunda bu kadar güvensiz hissetmezdim."

"Sevgili, aşık kadınların dünyasına hoş geldin. Kaç yaşında olursan ol, güvensizlik aynı olacaktır. Aşkın hiçbir garantisi yoktur. Aşk her zaman bir risktir, bir sıçramadır, bir kumardır ve işte bu yüzden aşk eylemi bu kadar heyecan vericidir."

Onu kaybettiğimi hissettikten sonra, doğum günümün gecesi, Ares normale döndü. Hatta daha da sahiplenici hale geldi.

Sadece tüm bu tutkunun kelimenin tam anlamıyla *tutku* mu yoksa katı anlamıyla aşk mı olduğunu anlamak istiyorum.

"Onunla ilişkiye girmiş olmaktan pişman mısın?"

"Hayır. Nasıl pişman olabilirim ki Debra? Onun benim için yaşayıp nefes aldığını söyledin, bunun tersi de geçerli. Onu seviyorum, sadece yatak odasında olanları değil, onun her nüansını, hatta kötü mizacını ve baskın tavrını bile."

"Biz kadınların canavarlara bu kadar duyarlı olmamızın biyolojik bir açıklaması olmalı."

"Kocan da öyle miydi?"

"Çok benziyordu, ama senin savaş tanrın gibi, o da ruhuyla seviyordu."

"Onun..."

"Bunu açıkça söylememiş olması, seni sevmediği anlamına gelmez. Her beş dakikada bir partnerlerine aşkını ilan eden, ama yine de aldatıp, yalan söyleyip, kandıran erkekler var. Onun davranışlarına dikkat et, Serenity. Eğer sadece sözlerle yetinseydi, papağanlar bile bunu yapabilir."

Uyuya kalmış olmalıyım. Antrenmandan o kadar yorgun gelmiştim ki yemek bile yemedim; giyinik halde yatağa düştüm ve bayıldım. Dans okulunda düş almıştım zaten.

Uyandığımda, karnım garip bir ses çıkardı, guruldama ve gök gürültüsü karışımı bir ses, çok uzun süredir boş olduğunu bana bildiriyordu.

Neredeyse koridora çıkmıştım ki, Ares'in benim geri dönüş performansımın olduğu o kader gecede giydiği takım elbiseyi gördüm, sanki kuru temizlemeciden yeni gelmiş gibi duruyordu. Muhtemelen hizmetçiler onu nereye koyacaklarını bilemedikleri için oraya bırakmışlardı.

Koltuğun üzerinden aldım ama ambalajı kaldırır kaldırmaz bir mücevher kutusu yere düştü.

O günkü karmaşa içinde, bilezik ve küpelerle birlikte bunu da bana vermeyi unutmuş olmalı diye düşünerek başımı salladım.

Onu blazer cebi geri koymak üzereyken merakıma yenik düşüp kutuyu açtım. Ağzım açık kaldı. İçinde en az üç karatlık bir tek taş elmas vardı.

Mücevherin şekli çok belirgin. Bu sıradan *bir* yüzük değil, bir nişan yüzüğü.

Bana evlenme teklif mi edecekti?

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, midem bulanıyor, ama sonra mantıklı tarafım ortaya çıkıyor.

Gerçekten evlenme teklif edecekti, peki onu durduran ne oldu? Fikrini mi değiştirdi?

Kutuyu tekrar ceketinin cebine koydum. Onun eşyalarını karıştırdığım için utanç duydum. Bana yüzüğü vermeyi planlamış olsa da, sonunda vermemişt

, bu yüzden onu açmaya hakkım yoktu.

Sakin bir şekilde mantıklı düşünmeye çalışıyorum.

Tabii ki o gün bana evlenme teklif etmeyecekti. Olanlardan dolayı çok etkilenmişim ve o da muhtemelen daha uygun bir zamanı beklemeye karar vermişti.

Her zamanki gibi fazla düşünüyorum ve güvensizliğimin beni yönlendirmesine izin veriyorum.

Aklım Debra ile daha önce yaptığım konuşmayla dolu olarak odadan çıkıyorum ve kendimi güvensiz bir kız gibi davranmaktan vazgeçmeye zorluyorum.

Bu gece, Ares eve geldiğinde, Yunan canavarımı baştan çıkaracağım, onu dizlerinin üzerine çöktüreceğim ve kim bilir, belki bana evlenme teklif eder.

Apartmanın koridorunda yürürken gülümsüyorum, acaba beni buraya kalıcı olarak taşıyacak mı diye merak ediyorum. Yine evde uyumadım. Evim o kadar uzun süredir boş ki, benim için çalışan hizmetçi bir üst kata taşındı ve şimdi o ve Ares'in hizmetçisi sırayla buradaki eşyalarımıza bakıyorlar.

Oturma odasına adımımı atar atmaz sesini duyuyorum. Öğle yemeğine bu kadar yakın bir saatte evde olması pek olağan değil. Kıskançlığımı yatıştırmak için, çıkmaya başladığımızdan beri nadiren SIN'de geceliyor. Her şeyi yöneticilerinin ellerine bırakıyor.

Hoparlörden gelen bir konuşma sesi duyduğum yere doğru yöneliyorum. Sesin kütüphaneden geldiğini fark ediyorum.

"O zaman kesinleşti mi?" diye soruyor.

Kapı aralık ama yine de konuşmayı dinlemek rahatsız edici geliyor, bu yüzden geldiğim yoldan geri dönmeye hazırlanıyorum. Ama sonra bir adamın şöyle dediğini duyuyorum:

"Evet. DNA testi, onun o olmadığına dair hiçbir şüphe bırakmayacak şekilde kanıtladı. Kim olduğunu bilmiyoruz, ama dünyanın Serenity Clementine Blanchet olarak tanıdığı, benim vasisi olduğum kız, kesinlikle Blanchet'lerin kızı değil."

Odin.

Vasisini devralan adam Ares'e benim Serenity olmadığımı mı söylüyor? Delirdiler mi? Bu kötü bir şaka.

Bacaklarım o kadar titriyor ki, onlar konuşmaya devam ederken duvara yaslanmam gerekiyor.

"Eleanor'un kocası o gece fotoğrafı incelerken bebeğin ayaklarında o kusuru keşfetmeseydi, gerçeği asla öğrenemezdik," diyor Ares.

"Evet," Odin de aynı fikirde. "Bunun bir tuzak olduğu çok açık. Gerçek varisi bulmalıyız ve..."

Dinlemeye devam etmiyorum. Yatak odasına gidip cüzdanımı ve telefonumu aldıktan sonra asansör yerine yangın merdiveninden aşağı iniyorum. Bu saatte korumaların benim ayrılmamı beklemediklerini biliyorum. Daha önce onlardan hiç kaçmadım, bu yüzden sürpriz unsuruna güveniyorum.

Arka çıkışı kullanıyorum ve birkaç saniye içinde kendimi sokakta buluyorum.

Günün ortasında esen serin hava beni sakinleştirmiyor. Duyduğum her şeyi sindirmeye çalışırken kendimi hasta hissediyorum.

Anılar tüm gücüyle geri geliyor. Anne babamı hiç hatırlamıyorum, onlarla hiçbir bağ hissetmedim ve bunun cevabı basit: onlar benim anne babam değil.

Gözlerimin dolduğunu hissediyorum ve bir taksi bulana kadar amaçsızca yürüyorum. Şoföre varış noktasını belirtmeden sadece sürmesini söylüyorum ve gözlerimi kapatıp başımı koltuğa yaslıyorum.

Artık Ares'in neden bana evlenme teklif etmediğini anlıyorum. Bütün bu zaman boyunca yalan söylediğimi şüpheliyordu ve Odin ile yaptığı konuşmaya göre, bunu doğrulamıştı.

Ares

KONUŞMA

Onu uyandırmalıydım. Serenity'nin odamızda dinlendiğini biliyorum, ama Odin'den az önce aldığım haberler, JeAnne ile yüz yüze konuşmamı acil hale getiriyor.

Tutuklandığı günden beri beni ya da benim gönderdiğim kimseyi görmek istemiyor. Ancak, şimdi onunla görüşeceğim. Bu talihsiz kadından cevaplar almam gerekiyor.

Çıldırarak üzereyim. Gerçek Serenity'ye ne yaptılar? Ve kız arkadaşımın ailesi nerede? Ona her şeyi anlatmadan önce bu bilmeceyi çözmem gerekiyor.

Şoför beni JeAnne'in tutulduğu kadın hapishanesine götürürken, kardeşlerime nereye gittiğimi bildirmek için bir mesaj gönderiyorum. Avukatlar zaten benimle orada buluşmak için geliyorlar. JeAnne ne derse desin, tanıklara ihtiyacım olacak.

Kardeşlerimin yakında geleceğinden şüphem yok, ama onları bekleyemem. Bu iğrenç komployu acilen çözmem gerekiyor.

Serenity'ye eve geldiğimi ama bir randevu için çıktığımı belirten bir not bıraktım.

Onu, yakında olacaklardan korumak için bir yol bulmam gerekiyor. Gerçek mirasçının kim olduğunu bulmalıyız ve gerçek ortaya çıktığında, kızımın dünyası altüst olacak.

Araba hapishaneye zar zor park etmişken, Zeus, Hades ve Dionysus'tan neredeyse aynı anda mesajlar aldım.

Üçü de geleceğini haber verdi, ki ben de öyle olacağını biliyordum, ama kardeşlerimi ne kadar sevsem de, bazen bana biraz daha hareket alanı verselerdi diyorum.

Bunu kendim çözmem gerekiyor.

Onlara cevap verme zahmetine girmeden arabadan indim.

JeAnne'in yargılanmayı beklediği hapishaneye girer girmez, avukatlarımdan biri beni arayarak, müdürün ziyaretime izin verdiğini ve JeAnne'in de benimle görüşmeyi kabul ettiğini teyit etti.

Endişeli değilim, ama söz konusu olan benim hayatım değil, Serenity'nin mutluluğu ve her şeyden önce ruh sağlığı, bu yüzden kalbim göğsümde çarpıyor gibi hissediyorum.

Mahkûmla birlikteyken neler yapabileceğimi ve yapamayacağımı bana anlatmaları yaklaşık otuz dakika sürer ve bu sırada avukatlarımdan ikisi gelir.

Üçümüz içeri giriyoruz, ama onu en son polis karakolunda gördüğümünden farklı olarak, JeAnne kelepçeli değil, ancak oturduğu sandalyenin arkasında bir gardiyan duruyor.

Onu görünce şaşkına dönüyorum. Zayıflamış ve gözleri çökmüş. Yaptığı her şeyi, özellikle de tutuklanma nedenini bilsem de, hayatı boyunca Serenity'ye bakan, kim bilir kiminle komplo kurup onu ailesinden koparan ve hayatının bir parçasını çalan bu kadını kabul etmek zor.

"Onun senin iddia ettiğin kişi olmadığını biliyorum," diyorum, çünkü kız arkadaşımın bu komploya karıştığı bir an bile aklımdan geçmedi.

Şaşırtıcı bir şekilde, o da onaylayarak başını salladı. "Nasıl öğrendin?"

"Fotoğraflardaki bebeğin ayakları. Blanchet çocuğu asla balerin olamazdı."

İki eliyle yüzünü kapattı ve ağlamaya başladı.

Başını masanın üzerine koyup ne kadar süre ağladığını bilmiyorum.

"O kim ve gerçek Serenity nerede, JeAnne?" "Öldü."

"Siktir!" Tabii ki bunu tahmin etmiştim, ama bunun doğru olmadığına dair ufak bir umudum vardı. "Bana her şeyi anlatmalısın, JeAnne. Serenity'yi sevdiğini biliyorum." Bunu dikkatlice söylüyorum, çünkü derinlerde, çarpık bir şekilde, belki de onu gerçekten seviyor. Sonuçta, Serenity'yi sahneden uzaklaştırarak onu koruyabileceğim için, Serenity'nin ayakkabısının içine jiletleri koyduğunu iddia etmişti.

"Onu sevdiğim için yardım etmeye karar verdim. Ama sana her şeyi anlattıktan sonra hayatım tehlikeye girecek. Onlar çok güçlü. Demek istediğim

, o öyle, ama onun çırağı da öyle. Onlar gerçek kötülük."

"Onlar kim, JeAnne, ve en önemlisi, neden böyle bir komplo kurdular?"

"Bay Edgar Hazen, Serenity'nin babasının ortağıydı," diye başlıyor, zaten bildiğim şeyi anlatarak Odin'in şüphelerinin doğru olduğunu doğruluyor: tüm bunların sebebi lanet olası eski ortaktır. "Ayrıntıları bilmiyorum, ama gerçek Serenity doğduktan kısa bir süre sonra Bay Hazen ve Bay Blanchet'in arkadaşlıklarını kestiklerini hatırlıyorum. Gerçeği ancak yakın zamanda öğrendim. Roger Blanchet'in karısı Leticia, onun ortağıyla bir ilişki yaşıyordu. Herkes, ortaklığın sona ermesinin nedeninin Bay Hazen'in Serenity'nin babasından para çalması olduğunu düşünüyordu ve bu kısmen doğru olabilir, ama bence asıl önemli olan ihanetti. Bay Hazen, Bay Blanchet'i kıskanıyordu ve ondan her şeyi çalmaya çalıştı: şirketini ve karısını. Roger Blanchet neler olduğunu fark etti ve eski ortağından ayrılıp kendi yoluna gitti. Birdenbire her şeye sahip oldu: bir karısı ve bir kızı vardı ve çok kısa sürede bir servet kazandı.

Kafamı sallayarak, parçaları birleştirmeye başladım.

"Eski patronlarımın ölümünden onun sorumlu olup olmadığını bilmiyorum — belki de bu onun intikam almak için bir fırsattı. Bu konuyu hiç konuşmadık, ama Blanchets öldükten hemen sonra, Bay Hazen bir teklifte bulundu: planına yardım edersem bana bir milyon dolar verecekti."

"Peki ne planından bahsediyoruz?"

"Gerçek Serenity'yi yeğenimle takas etmek." "Ne?"

"Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama yeğenim olduğunu öğrenmiş. Aslında, kız arkadaşın Serenity, benim ikinci kuzenimin kızı, bebeğin babasının kim olduğunu bile bilmeyen çok fakir birisi. Bu kuzenim, Mila Lawrence, doğum sırasında öldü ve çocuğu benim bakıma bıraktı. Kimse onun varlığından haberdar değildi. Yeğenim hiç kayıtlı değildi."

"Neden?"

"Kayıt ettirebilirdim, ama çocuğa bağlandım ve onu kayıt bürosuna götürürsem, sosyal hizmet görevlileri çağrılır ve onu benden alırlar diye korktum. Aslında Blanchet kızından iki ay büyük."

"Devam et."

"Hepsi onun planına katkıda bulundu. Bay Van Lith, Bay Roger'ın kızını hiç görmemişti. Onunla Blanchet'lerin ölümünden iki ay sonra tanıştı.

Fiziksel olarak birbirlerine benziyorlardı. Hatta kardeş gibi görünebilirlerdi. Bana takas için para teklif etti ve ben kabul ettim. Bu süre zarfında, vasisi onu henüz şahsen tanımadığı için, yeğenimin beynini gerçekten yıkadım. Her gün ona 'ailesinin' fotoğraflarını gösterdim, hiç yaşanmamış olayların anılarını zorla hatırlattım, ta ki o, çocuksu masumiyetiyle, sanki gerçekten yaşamış gibi bunları tekrar etmeye başlayana kadar."

"Neden? Edgar Hazen zengin ve güçlü bir adam. Neden bu kadar riskli bir plan yapma zahmetine girdi?"

"Çünkü bana, hem sevdiği kadını çaldığı hem de ortaklıklarını bozduğu için Roger'ı asla affetmeyeceğini söyledi. Bunun sadece parayla ilgili olduğunu sanmıyorum. Parayı ele geçirmek için uzun süre beklemesi gerekecekti. Bence bunun nedeni, işverenlerim öldükten sonra bile kimin patron olduğunu göstermek istemesiydi."

"Nasıl yapabildin? İşverenin kızı senin sorumluluğundaydı, JeAnne. Onu korumak senin görevin vardı!"

"Onun çocuğa zarar vereceğini bilmediğime inanmalısın."

"İnanmıyorum, JeAnne. Patronundan nefret ettiğini, onu kıskandığını biliyordun. O zamanlar yetişkin bir kadındın. Ona zarar vereceğini bilmeliydin."

"Ona zarar verdiğini söylemedi. Ölümünün bir kaza olduğunu söyledi. Nasıl olduğunu bile bilmiyorum."

Her kelimesini dikkatle dinleyen avukatlarıma bakıyorum. Hukuk fakültesine gitmedim, eğitimim mühendislik üzerine, ama hukukla ilgisi olmayan biri bile onun kendini cinayete ortak ilan ettiğini anlayabilir.

"Serenity'yi görmek istiyorum," diyor JeAnne. "Ona her şeyi anlat."

"Gerçeği öğrendikten sonra seni görmek isteyeceğini sanmıyorum." Karıma bu iğrenç hikayeyi anlatmanın ne kadar zor olacağını düşünerek ayağa kalkarım.

"En azından onu sevdiğimi söyleyebilir misin?"

"Bu aşk değil, JeAnne. Ona düşkün olmuş olabilirsin, ama onun kimliğini çaldın. Onu hiç sevmedin."

"Ben anlaşılmayı kabul etmeseydim, asla sahip olamayacağı bir rahatlık içinde büyüdü."

"Başka bir çocuğun hayatı pahasına. Bunu göremiyor musun lan?" Tamamen tiksiniş bir şekilde kapıya doğru yürümeye başlıyorum.

"Ares'in bir suç ortağı var."

Durup ona bakıyorum. "Ne?"

"Henüz hikayenin tamamını anlatmadım. Sence onun servetini ele geçirmek için ne yapmayı planlıyordu? Bir torunu var, doğru zamanda onu baştan çıkarmayı planlıyordu, ama sen ortaya çıkıp tüm planlarını mahvettin. Çocuk kontrolden çıktı. Artık emirleri kabul etmiyor. Serenity'ye takıntılı."

"Bana onun adını söyle, JeAnne."

Konuşmak için birkaç saniye bekledi, ama sonunda suç ortağının adını söylediğinde, hızlı hareket etmem gerektiğini anladım. O, hepimizin tahmin ettiğinden çok daha yakındaydı.

Ares

ELLİ. BÖLÜM

ODADAN ÇIKTIĞIMDA, kardeşlerimin camın arkasından her şeyi izlediklerini görünce hiç şaşırmadım. Sadece Hades bizimle birlikte değildi.

Beni desteklemek için geldiklerini biliyorum, ama Serenity'yi bulmam gerekiyor. Hapishanenin dışına çıkana kadar hiçbir şey söylemiyoruz.

"Dinlemiyor olsaydık, inanmazdık. Hayatımda en kötü şeyleri gördüğümü sanıyordum, ama bu şüphesiz duyduğum en iğrenç hikaye," diyor Zeus.

"Beau'yu ara. O orospu çocuğu Edgar Hazen'i bulabilir mi diye bak." "Zaten aradık," diye cevaplar Dionysus.

"Serenity'yi bulmam lazım. Edgar'ın suç ortağının kim olduğunu duydun. Bodyguardlara bu işi hallettir."

"Yaptık bile, bu yüzden Hades sorgu odasından senden önce çıktı. Şu anda bankamızın merkezine gidiyor. Serenity ise evde değil. JeAnne'in itirafının nereye varacağını anladığım anda ona ulaşmaya çalıştım. Hizmetçi, öğle yemeği saatlerinde çıktığını ve geri dönmediğini söyledi."

"Ne?"

"Odin aracılığıyla cep telefonunu takip edebiliriz, ama bu biraz zaman alır."

"Her şeyi sırayla halledelim. Önce o piç Hazen'in suç ortağını etkisiz hale getirmeliyim. Bu arada Odin'den onu bulmasını iste." Arabaya biniyorum ve Zeus ile Dionysus da kendi şoförlerini gönderip benim arabama biniyorlar. Şoförüne bizi nereye götürmesini istediğimi söylüyorum ve böyle bir şeyin nasıl olabileceğini düşünüyorum.

Böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verebilirdim? O piç kurusu bize nasıl bu kadar yaklaşabildi?

Yaklaşık yarım saat sonra, şoför beni gideceğim yere bıraktığında, cep telefonum Serenity'den gelen bir mesajla titremeye başladı.

Serenity: Konuşmamız gerek. Kafam karıştı. Bugün Odin ile telefonda konuştuğumu duydum. Eğer Blanchet mirasçısı olmadığım doğruysa, bana bana inanmalısın: Ben hiçbir şey bilmiyordum, Ares.

Onu aramaya çalışıyorum ama sesli mesaja düşüyor. Şirketimizin genel merkezindeki özel asansörüme giriyorum, kardeşlerim de peşimden geliyor, ben de kız arkadaşıma mesaj yazıyorum.

Ben: Kim olduğun önemli değil. Sen benimsin. Neredesin?

Serenity: Kostanidis Group'un ofislerinin terasında. Biraz temiz hava almam gerekiyordu ve Elmer burada seni bekleyebileceğimi söyledi.

Asansörün düğmelerine basarak hareket etmesini sağlıyorum ama asansör absürt bir şekilde yavaş ilerliyor. Sonunda katıma ulaştığımda kalbimin kulaklarımda attığını hissediyorum.

Onunla buluşmaya giderken, hatırlayabildiğim tüm duaları ediyorum ve Tanrı'ya çok geç olmadığından yalvarıyorum.

Serenity

Birkaç dakika önce

Takside saatlerce ağladım. Şoföre istediği yere gitmesini söyledim ve bir ara bana sakinleşmem için birini aramasını isteyip istemediğimi sordu.

İlk başta kendimi çok kötü hissettim. Kim olduğumu, beni seven biri olup olmadığını, bir ailem olup olmadığını bilmediğim için hayatımın sonsuza kadar değişeceğini düşündüm... Ama sakinleşir sakinleşmez mantıklı düşünmeye çalıştım. Evet, arkadaşlarım var: Debra, Otis, Kostanidou ailesi ve en önemlisi, sevdiğim adam yanımda.

Ares'e güveniyorum. Yüzüğü gördüm. Bana evlenme teklif edecekti. Benim sorumlu olmadığım, haberi bile olmadığım bir şey yüzünden beni hayatından sileceğine inanmıyorum.

Telefonuna mesaj attım ama kapalı olmalıydı, bu yüzden şirketin genel merkezine geldim. Ofisini aradım ama sekreter değil, asistanı cevap verdi. Ares'in yolda olduğunu ve terasta bekleyebileceğimi söyledi.

Ares'in yönetici sekreterinin masasında olmamasına şaşırdım. İznim olmadan onun alanına girmek istemedim, ama Elmer nazikti ve beni çok rahat hissettirdi.

Beş dakika kadar bekledikten sonra, telefonum titreyerek Ares'in mesajıma yanıt verdiğini bildirdi. Kim olduğumun önemi olmadığını, çünkü ona ait olduğumu söyledi.

Ayrıca nerede olduğumu sordu ve ben cevap verdikten sonra başka mesaj göndermedi, bu yüzden beni bulmaya geldiğini düşünüyorum.

Terasa çıkan merdivenlerin kapısının tekrar açıldığını duyuyorum ve arkama bakıyorum. Elmer'ı görünce gülümsüyorum, ama yüzündeki ifade bana bir şeylerin ters gittiğini hemen gösteriyor.

Onunla daha önce birkaç kez karşılaşmıştım ve her seferinde kibar ve zararsız birine benziyordu. Bir kadının yanında olmasını korkacağı türden bir adam değildi. Şimdi bana attığı bakış hiç de zararsız değildi ve elinde ne olduğunu gördüğümde, tüm gücümle çığlık attım.

"Bitti, Serenity. Benim kraliçem olma şansın vardı, ama sen bunun yerine lanet bir fahişe olmayı seçtin ve şimdi öleceksin."

Sırtım duvara çarpana kadar geri çekildim. Elinde bıçak olmasaydı kaçmaya çalışırdım, ama yeterince hızlı olabileceğimi sanmıyorum.

Arkasındaki kapının tekrar açıldığını görüyorum ve rahatlama ve çaresizlikle ağlıyorum, ama orada Ares yok. Hades var.

"Bana zarar verirsen tutuklanacaksın."

"Hayır, tutuklanmayacağım. Seninle birlikte binanın tepesinden uçacağım. Sonsuza kadar birlikte olalım."

"Koş, Serenity," diyor Hades.

İki kez düşünmedim. Korkmama rağmen, kapıya doğru koşarak güvenlik görevlilerini çağırdım ve kayınbiraderime bir şey olmaması için dua ettim.

Hades

O pislik, ikimiz de benim geri adım atmayacağımı bilmemize rağmen bıçağı bana doğrultmaya devam ediyor.

Bana vurup vurmayacağını umursamadan ileri atılıyorum. Vuruşunda isabetli olsa iyi olur, yoksa onu öldürürüm.

Sürpriz unsurunu kullanarak, futbol oynarken rakibime tackle yaptığım gibi ona doğru koşuyorum ve o da geriye bakarak hata yapıyor.

Sadece birkaç saniye sürer, ama onu korkuluktan itmem için yeterli.

"Hades!" Zeus'un arkamda bağırıldığını duyuyorum.

Vücudumun yarısı korkulukların üzerinde ve Elmer'ı geri çekebilirim. Elini tutuyorum.

"Sen bir Kostanidis'sin," diyor Elmer. "Bir bankacı, katil değil."

"Ben bir Kostanidis'im ve aileme zarar veren kimseyi asla affetmem.

Öl."

Onu bırakıyorum ve düşerken yüzündeki inanamama ifadesini görebiliyorum. Arkama bakmadan sırtımı dönüyorum ve kardeşimin kız arkadaşının güvende olup olmadığını kontrol etmek için yanına gidiyorum.

Ares onu kollarında tutuyor, her zaman olması gerektiği gibi onu koruyor, ama bayıldığını fark ediyorum. Bana bakıyor ve sessizce başını sallayarak onaylıyor. Benim yerimde olsaydı, aynı şeyi yapacağını biliyorum.

"Onu bıraktın," diyor Zeus. Ses tonunda suçlama yok. Bu bir gözlem.

"Onu öldürmedim. Bir seçimim vardı ve onu cehenneme göndermeyi seçtim."

Serenity

BÖLÜM ELLİ BİR

DEBRA Doktor odadan çıkar çıkmaz yatağa oturur. Alnımı ve yanağımı öper, beni görmek için geri çekilir, sonra tekrar kendine doğru çeker. Sanki hala hayatta olduğumdan emin olmak istiyormuş gibi.

Madison'ın üvey annesi Eleanor da benzer bir tepki göstermişti. Aslında, ailedeki tüm kadınlar öyle tepki göstermişti.

Her şeyin üzerinden iki gün geçti. İlk yirmi dört saat içinde hastaneye kaldırıldım ve bana ilaç verdiler. Biraz histeriktim, sadece Blanchet'lerin kızı olmadığımı öğrendiğim için değil, aynı zamanda en saf haliyle kötülükle yüz yüze geldiğim için de.

Birinin sizi öldürmek istemesi hissi, tarif edemeyeceğim kadar korkunç bir şey. Başımın üzerinde bir tehdit olduğunu biliyordum, ama bunun Elmer, Ares'in asistanı gibi yakın birinden geleceğini asla hayal edemezdim.

Hasta öfkesiyle hayatını kaybetti.

"Senin iyi olduğuna şükretmekten asla yorulmayacağım," diye tekrarlıyor Debra.

"İsimsiz birinin olabileceği kadar iyiyim," diye cevap veriyorum ve Kostanidou'ların yüzlerindeki üzüntüyü görüyorum.

Ares tüm bu süre boyunca benimle kaldı: hastanede, sakinleştiriciyle uyutulduğum, işkence ve huzursuzluk dolu gecede ve eve döndükten sonra da.

"Senin bir adın var. Şu anda ayrıntılara girmeyeceğim, çünkü bence bu Ares'in seninle konuşmak isteyeceği bir konu, ama şunu söyleyeyim ki, o piçlerin sana yaptıkları önemli değil." Elini kalbimin üzerine koydu.

"Sen Serenity'sin, benim gururum, bugünün en iyi dansçısı ve birkaç yıl içinde tüm zamanların en iyisi olacağından hiç şüphem yok."

"O haklı, çocuğum," diyor Eleanor, o da yatağın kenarına oturuyor. "Geçmişini değiştirmek mümkün değil ve seni içine çektikleri durum şüphesiz iğrenç, ama bu senin sorumluluğun değil."

Başımı sallıyorum, ama emin değilim.

"Bence şimdi onları yalnız bırakmak en iyisi, kızlar. Ares ve Serenity'nin konuşacak çok şeyi var," diyor Debra.

Hastanede uyandığımdan bu yana kırk sekiz saat geçmesine rağmen, Ares benim kimliğim konusunu hiç açmadı. Sorular sormaya çalıştım, ama her şeyi daha sonra açıklığa kavuşturacağımızı söyledi.

Şimdi, gerçeği duymak için sabırsızlanıyorum.

"Onu benim için arayabilir misin?" Kardeşleri ve kuzenleriyle birlikte apartmanın kütüphanesinde olduğunu biliyorum. Bu kriz sırasında Kostanidou ve Lykaios'eslerin aynı cephede savaşan mini bir ordu gibi olduklarını öğrendim. Bir araya gelip karşılaştıkları her şeyle yüzleşiyorlar, ama her zaman birlikte.

Kadınlar bana veda ederek sarılır ve öperler, ben de görünüşümü kontrol etmek için banyoya giderim. İlaçların neden olduğu yapay uykunun sonucu olarak gözlerimin altında oluşan koyu halkaları görünce şaşırıyorum.

Duşu açıyorum, ama duşun altına girmeden önce, duş camının yansımada arkamda Ares'i görüyorum.

Hiçbir şey söylemeden soyunmaya başlar ve sonra beni kaldırıp benimle birlikte küçük alana girer.

Birkaç dakika boyunca beni öper, ilk başta nazikçe, ama aramızdaki arzu çok çabuk tırmanır.

Bana sert ve hızlı bir şekilde sevişir ve onun tutkusu ve talebi sonunda beni sersemliğimden çıkarır.

Sonra beni yıkar, vücudumun her yerini özenle temizler, saçımı yıkar ve kocaman, yumuşacık beyaz havlulardan birine sarar.

Beni tekrar kollarına alır ve odaya geri götürür.

"Her şeyi bilmek istiyorum," diyorum, ikimiz de çıplakken onun vücuduna uzanmış halde.

Beni kaldırır ve yanına oturur. Karşılıklı uzanırız.

Eli yanağıma uzanır. "Sana anlatmaya başlamadan önce, kökenlerinin benim için en ufak bir önemi olmadığını bilmeni istiyorum."

seni ilk gördüğüm gece sana aşık oldum. Seninle ilgili sevmediğim hiçbir şey yok ve bunun soyadınla ya da adınla hiçbir ilgisi yok. Senin özün, Serenity. Seninle tanışmadan önce, ciddi bir ilişki yaşayacağımı hiç düşünmemiştim, ama en başından beri, bizim aramızdakinin sadece şehvet olduğunu söyleyerek kendimi inkar etmeye devam etsem de, senin benim için tek kişi olduğunu hep biliyordum."

Gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Ares'i yeterince iyi tanıyorum, beni yargılamayacağından, geçmişte ne olursa olsun benim bununla bir ilgim olmadığından emin olacağımdan eminim.

"Seni seviyorum. O gün kaçmak yerine, bir yetişkin gibi gerçeği söylemeyi beklememem için beni affet. Ben... Yüzümü kızardığını hissediyorum. "Nişan yüzüğünü yeni bulmuştum... Yani, nişan yüzüğü olduğunu sanıyordum ve..."

"Evet, öyleydi. Geri dönüş performansından sonra eve döndüğümüzde, sadece ikimiz baş başa kaldığımızda sana evlenme teklif etmek niyetindeydim, ama sonra olanlar oldu ve beklemek daha iyi olur diye düşündüm. Aldığın tehditlerden korkuyordun. O anda sana evlenme teklif edersem, yanlış nedenlerle kabul edeceğini düşündüm."

"Blanchets'lerin gerçek kızı olmadığını öğrendiğin için, komplonun bir parçası olduğumu düşündüğünü ve benden vazgeçtiğini sanmıştım, ama saatlerce şehirde dolaştıktan sonra, bizden kaçmak istemediğimi fark ettim. Eğer bu son olsaydı, bunu yüz yüze, gözlerime bakarak söylemen gerekirdi."

"Senden asla vazgeçmeyeceğim, Serenity. Sana her şeyi ayrıntılı olarak anlatacağım, ama aşkımdan asla şüphe etme."

Duygularımdan boğazım düğümlenerek başımı sallıyorum.

Beni tekrar öptükten sonra, Ares sonunda keşfettiklerini anlatmaya başlar. Acele etmiyor. JeAnne'i hapishanede ziyaret ettiğini ve onun her şeyi itiraf ettiğini anlatıyor.

Roger ve Leticia'nın gerçek kızının nasıl öldüğünü hâlâ bilmiyorlar, ama biri bu konuyla ilgileniyor.

Bu, birçok düzeyde ihanetin olduğu çirkin bir hikaye: Roger'ın karısı, onun ortağı ve arkadaşıyla onu aldatıyor. JeAnne, gerçek annemin gerçeğini saklıyor, ki onun adının Mila Lawrence olduğunu artık biliyorum. Edgar Hazen, sevdiğini iddia ettiği kadın Leticia'nın anısını kirletiyor, kızını evinden alıyor ve ona zarar veriyor, muhtemelen hayatını alıyor, hepsi kıskançlık, açgözlülük ve intikam adına.

"Peki Elmer'in bu hikayedeki rolü nedir?"

O akşam Kostanidis Bankası binasının terasında Ares'in kollarına atladığım anda bayıldım ve şimdiye kadar kimse bana o korkunç adamın adını söylemedi veya ayrıntıları anlatmadı. Sadece öldüğünü biliyorum, ama nasıl öldüğünü bilmiyorum. Kostanidou'yu savunan hukuk firmasından oldukları söylenen iki avukat beni görmeye geldi, ama her şeyin atanan dedektifler tarafından halledildiğini ve kendimi daha iyi hissettiğimde ifade vermem gerektiğini söylediler.

Bunun standart prosedür olmadığına şüphem yok ve ancak o anda bu Yunan ailenin gücünü ve etkisini tam olarak anladım.

"Öldü."

"Evet, biliyorum. Ama nasıl oldu?" "O gün terastan düştü."

"Üzgünmüş gibi davranmak isterdim, ama ona ya da bu komploya karışan kimseye üzülmiyorum. JeAnne'e bile. Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

"Hayır. Bu seni insan yapar, Serenity."

"Elmer'in bu hikayedeki rolü neydi?"

"Edgar Hazen'in uzak bir akrabasıydı. Henüz doğrulayamadım, ama görünüşe göre amacı seni baştan çıkarıp evlenmekti, böylece mirasına ulaşabileceklerdi. Ama Elmer sana takıntılı hale gelince plan ters gitti. Emirleri dinlemeyi bıraktı, kendi başına hareket etmeye başladı, seni takip etti, kendini ifşa etti."

"Tamamen deli olmuştu."

"Sanırım öyle."

"Mirasıma ulaşabilmek için bizim evlenmemizi istediğini söyledin. Plan, daha sonra beni öldürmek miydi?"

"Asla tüm cevapları alamayız, Serenity. Bir suçlunun zihninde neler olup bittiğini nasıl bilebilirsin ki? JeAnne, Edgar Hazen'in Blanchets'in kızına zarar vereceğini ilk başta bilmediğini söyledi. Buna inanmıyorum, ama aynı zamanda, sana olan sözde sevgisine rağmen, senin hayatının da tehlikede olduğunun farkında olduğundan eminim."

Başımı sallıyorum. "Tanrım, tüm bunlar intikam ve para için mi?"

"Görünüşe göre öyle." Beni tekrar kollarına alır. "Geçmişin önemi yok. Tek istediğim, birlikte bir gelecek. Aceleye gerek yok, baskı yok. Asla gitmene izin vermeyeceğim

seni asla bırakmayacağım, Serenity. Sen benimsin."

Ares

BÖLÜM ELLİ İKİ

Üç Gün Sonra

Yine uyuduğu odadan çıkıyorum. Serenity henüz rutinine dönmedi ve ben endişelenmeye başlıyorum. Kızgın görünmüyor, sadece ilgisiz.

Dün, iki polis dedektifi Elmer'ın ölümüyle ilgili olaylar hakkında ifade almak için geldi, ama bu buzdağının sadece görünen kısmı. Bu arada JeAnne itirafını doğruladı ve gerçek Serenity Clementine Blanchet'in ölümünde suç ortağı olduğunu açıkladı.

Beau'nun Edgar Hazen'ı aradığını biliyorum ve eminim yakında onu yakalayacaktır. Ona ne olacağı umurumda değil; New Orleans Kralı'ndan tek isteğim, Edgar'ın öldürdüğü çocuğun cesedini bulması. O kızın bir mezara ve hatırlanmaya hakkı var. Serenity benden bunu istedi ve ona huzur vermek için yapmayacağım hiçbir şey yok.

Ayrıca, ceset olmadan, sadece JeAnne'in itirafı ile bir mahkumiyet verilebileceğini sanmıyorum. Sonunda suçlarının bedelini ödemeye hazır görünüyor, ancak birçok katil işlemedikleri cinayetleri itiraf ettikleri iddia ediliyor ve devletin, hayatı boyunca yalan söylemiş bir kadının itirafına dayanarak bir dava açarak vergi mükelleflerinin parasını boşa harcayacağını sanmıyorum.

O gün ofisimin terasında Hades'in Elmer'ı kasten düşürdüğünü biliyorum. Kardeşim affetme kavramını bilmiyor. Ben de farklı davranmazdım. Serenity'yi yıllarca eziyet ettiği, kadını hakkında pis düşüncelere cüret ettiği için Elmer'ı kendi ellerimle öldürmüş olmayı dilerdim.

Eleanor'un hizmetçiyle konuşan sesini duyuyorum ve Madison'ın üvey annesinin aile reisi rolünü üstlendiğini düşünerek gülümsüyorum. Hiçbir plan yapmadan, haftalık öğle yemeklerimiz, sohbetlerimiz ve işbirliğimiz sayesinde, bu kadın ailemizin birliğini sağlamlaştıran sevgi dolu bir yapıştırıcı haline geldi. Serenity hastaneden döndüğünden beri, onu ziyarete gelmediği tek bir gün bile olmadı.

Onun yanına yürüdüm ve beni görür görmez kollarını açtı. Uzun bir süre, kardeşlerim ve ben, annemiz hakkında uydurulmuş yalanlar yüzünden yaşlı bir kadın figürüne karşı kin besledik. Eleanor imdadımıza yetişti. Bize bir bütün olduğumuzu hatırlattı.

"Ona yardım edebilecek bir psikoloğun telefon numarasını aldım. Çok tavsiye edildi."

"Sence bu gerekli mi?" Ben içimi açan biri değilim, bu yüzden bir yabancıнын sırlarını anlatmak için haftalık ücret ödeyen birini hayal edemiyorum.

"Bence gerekli. İlk başta iyi görünebilir, ama bir noktada çökecek, Ares. Bildiğini sandığı hayat aslında yoktu. Serenity'nin sadece sen ve bale var." Bir süre durdu. "Ve tabii ki ailemiz. Ama bazen en yakınlarımızla bile paylaşamayacağımız şeyler olur. Bizi dinleyecek, bizimle duygusal bir bağı olmayan, dışarıdan biri gerekir."

Başımı sallıyorum. "Tamam. Onunla bu konuyu konuşacak mısın, yoksa benim konuşmamı mı istersin? konuşmamı mı istiyorsun?"

"Merak etme. Ben onunla konuşurum," diyor. "Bir şey daha var: Serenity eski dadısını görmek istiyor... Yani, teyzesini... O talihsiz kadına ne demem gerektiğini bile bilmiyorum. Her neyse, JeAnne ile son bir kez konuşmak istiyor."

Bu fikir hoşuma gitmiyor, ama hayatının büyük bir bölümünde sevgi konusunda tek referans noktası olan bu kadınla yüz yüze gelme ihtiyacını anlayabiliyorum.

JeAnne'in bencil zihninin bir köşesinde onu gerçekten sevdiğine inanıyorum. Çarpık bir şekilde, ama yine de sevgiydi. "Bunu ayarlayacağım."

Beau

NEW ORLEANS

"Sen bittin. Sicilya mafyasıyla bağlantılarım var. Bana borçlular. Seni bitirecekler."

Kahretsin, bu tür işler için çok yaşlandım. O orospu çocuğu sızlanmayı kesmiyor ve dilini kesmememin tek nedeni, kızın cesedini nereye gömdüğünü öğrenmem gerekmesi.

Beklediğimden daha fazla direniyor. Son dört saattir sabırla sorguya çekiyorum ama zavallı adam hala buradan canlı çıkabileceğini umuyor. Ona seçeneklerini gösterme zamanı geldi.

"Eğer benim şehrimdeki herhangi bir suç örgütüyle gerçekten ciddi bir bağlantın olsaydı, Sicilyalıların her gün benden onay istediğini bilirdin. Buradaki herkes öyle. Bir sonraki hayatın için bir ipucu: Etkili biriyle arkadaşlık kurarken, onunla değil, Tanrı'yla konuştuğundan emin ol. Artık zaman kaybetmeyelim. Sana bir seçenek sunacağım."

"Seçim mi?" Tek sağlam gözünün umutla parladığını görebiliyorum. Bir ayağı kırık ve tamamen anormal bir açıda duruyor, tırnakları kalmamış ve yol boyunca bazı dişlerini kaybetmiş. Gözlerinden biri şişmiş ve kapalı, ama yine de buradan canlı çıkacağına inanıyor mu?

Blanchets'leri öldüren kazaya neden olan kişinin kendisi olduğunu itiraf etti, ama beni sinirlendiren bir şekilde, kızın ölümünden bahsetmeyi reddediyor.

"Elmer nerede?" diye soruyor.

"Cehennemde. Merak etme, yakında birbirinizi göreceksiniz." "Ne? Seçim şansım olduğunu söylemiştin!"

"Var. İşte teklifim: Acını şimdi sona erdirebilirim. Gözlerinin arasına tek bir kurşun ve artık bizimle olmadığını bile

bile farkına varmayacaksın."

"Ben..."

"Sessiz ol, lanet olsun!" Yaklaşıyorum. "Ne kadar tartışırsan tartış, yaşayamayacaksın Edgar. Bir çocuğu öldürdün ve bunun kaza olup olmadığı umurunda değil. Onun hayatını birçok yönden çaldın. Bana onun nerede olduğunu söyle, yoksa birkaç saat içinde bana ölüm için yalvaracağına söz veriyorum."

Beş saat sonra, sonunda onun ölme zamanı geldi. O orospu çocuğu elinden geldiğince hayata tutunmaya çalıştı ve direnişi beni şaşırttı. Ama üç saat önce Edgar bana kızın cesedini nereye gömdüğünü söyledi ve Roman az önce beni arayıp onu bulduğunu söyledi.

Polis, cesedin bulunduğu yer hakkında isimsiz bir ihbar alacak ve ben de bazı bağlantılarımı arayarak bu davayı görmezden gelmemelerini sağlayacağım. Kız adaleti hak ediyor.

Alet masasına doğru yöneliyorum ve bir bıçak seçtikten sonra, tek bir temiz vuruşla işi bitiriyorum.

Eldivenlerimi çıkarıp arkama bakmadan depodan çıkıyorum ve *temizliği* Roman'ın sağ kolu Seymour'a bırakıyorum.

Saatler sonra eve gelip koridorda durarak çocuklarım ve eşimi izliyorum.

Beni fark ettiklerinde, beni karşılamaya geliyorlar.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyor Amber.

Onu öpüyorum. "Sıkıcı bir gündü. Hemen dönerim, bebeğim."

Telefonumu alıp Christos'u ararım. Kuzenine haber vereceğini biliyorum.

"İş tamam," derim.

Serenity İki

ay sonra

JeAnne'i ziyarete gelmek benim için zor oldu. İlk başta hemen gelmek istedim, ama sonra bunun mümkün olmadığını anladım. Kendimi çok kırılğan hissediyordum, bu yüzden Eleanor'un önerisini kabul ettim ve önce terapiye başladım.

Henüz yüzde yüz iyi hissetmiyorum. Nasıl hissedebilirim ki? Ama en azından, yavaş yavaş, olanlardan benim sorumlu olmadığımı kabul etmeye başlıyorum.

JeAnne'in suçlarının çoğunu Louisiana'da işlediği için nakledildiği New Orleans hapisanesine gitmeden önce, gerçek annemi ziyaret etmek için mezarlığa gittim. Ares'in güzelleştirdiği mezar taşının başında saatlerce oturdum ve ona tüm hayatımı anlattım.

Ağlayarak, onu ne kadar çok tanımak istediğimi söyledim ve endişelenmemesini, çünkü benim iyi olacağımı söyledim.

Bale topluluğundan ayrıldım. Zihnimi yeniden düzenlemek için kendime üç ay süre verdim ve bunun yeterli olacağını umdum.

Hikayem tüm medyada patladı. Bunu engellemenin bir yolu yoktu. Her halükarda, bir yalanı yaşamaya devam etmek istemiyordum.

Sadece gerçeği söyleme sürecinde, Ares'e Otis ile hiç çıkmadığımı söyledim. O da gururlu, kibirli ve tamamen benim olan o piç kurusu gülümsedi.

Kelimenin tam anlamıyla kendimi yeniden yaratmam gerekiyordu. Gerçek bir doğum belgem ya da sosyal güvenlik numaram bile yoktu. Uzun uzun düşündükten sonra, ilk isimlerimi (Serenity Clementine) ve doğum annemin soyadını (Lawrence) korumaya karar verdim.

Louisiana'dan ayrılmadan önce, bilmeden hayatını çaldığım kızın mezarını ziyaret etmek istiyorum.

Ayrıca birkaç gün içinde bir basın toplantısı düzenleyerek tüm hikayemi anlatacağım ve spekülasyonlara son vereceğim. Bunu öneren Odin'in karısı Elina'ydı. Eğer bu konuyu hiç konuşmazsam, herkesin görmezden gelmeye çalıştığı bir fil gibi, basının zaman zaman beni rahatsız etmeye devam edeceğini söyledi.

Bu yüzden JeAnne'i son kez ziyaret etmeye karar verdim. "Seninle birlikte girebilirim," diyor erkek arkadaşım.

"Hayır. İstersen camdan izleyebilirsin, ama bunu tek başıma yapmam gerek."

Sonunda tekrar karşılaştığımızda nasıl hissedeceğimi hayal etmeye çalıştım, ama onun karşısında on dakika oturduktan sonra, sanki bir yabancıyı izliyormuşum gibi hissettim.

Ares bana kendisinin kindar olduğunu, tüm ailenin öyle olduğunu söyledi. Nefret ettiği kadar sevdiğini de itiraf etti. Ben öyle değilim. Sanırım

ama bu nefret dönüşmüyor.

JeAnne'i görmek duygularımı harekete geçirecek mi bilmiyordum. Kızgın hissedeceğimi sanmıştım, ama içimde sadece büyük bir boşluk var.

Ben geldiğimden beri durmadan konuşuyor. Yaptıklarını haklı çıkarmaya çalışıyor, anılarımla oynuyor, mutlu anları hatırlıyor ve annemden de bahsediyor.

Bunların hiçbirisi kalbimi düşündüğüm gibi yumuşatmadı. "Beni kullandın."

"Hayır, Serenity, ben..."

"Kullandın. Ben senin hırsının bir aracıydım; beni bir yalanın içinde yarattın. Planladın, aldattın, sahte anılar yerleştirdin. O talihsiz adamla birlikte, Blanchets'in kızının hayatını çaldın."

Edgar Hazen'dan bir daha haber alınamadı ve Kostanidou'nun onun ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum, ama Ares'e bu konuyu sormadım ve sormayacağım da.

"Senin affına ihtiyacım var, Serenity. Hayatımın geri kalanını parmaklıklar arkasında geçireceğimi biliyorum, ama en azından beni affet."

Ayağa kalktım, hala ona bakıyordum. "Seni affetmesi gereken Tanrı'dır. Senin gibi insanlara bile affedici olan O'dur. Bana gelince, senin varlığını unutmayı düşünüyorum. Seni affedersem, bu senin için olmayacak. Kendim için olacak."

Ares

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Sekiz ay sonra

YUNANİSTAN

"SÜRPRİZLERİ SEVMEM," diye bağıyor Serenity, gülümseyerek, onu omuzlarımda denizden çıkarırken.

Onun poposuna şaplak atarım. "Yalancı."

"Tamam, sürprizleri severim, ama henüz yemek yemek istemiyorum. Deniz çok lezzetli."

Başımı çevirip kalçasını ısıyorum. "*Sen* çok lezzetlisin." "Demek beni bunun için mi getirdin?"

"*Ne* için?" diye soruyorum eve vardığımızda, son kelimeyi vurgulayarak.

Şu anda onun vücudunu kendiminkinden daha iyi bilmem önemli değil, Serenity'nin içinde hala müstehcen şeyler söylemekten utanan bir kızın izleri var.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Onu ayağa kaldırıp çenesini tuttuğumda gözlerini devirir.

"Hayır. Açıkla bana. 'O' derken, seni yatağın kenarına dört ayak üstüne koyup, beni boşaltana kadar sikimi boğazına sokmayı mı kastediyorsun?" Ağırlığını diğer bacağına vererek, heyecanlandığını anlıyorum. "Yoksa benim uzanıp seni sertçe sikmemi mi kastediyorsun? Ya da belki..."

Sözümü bitirmeme izin vermeden kollarıma atladı.

Onu yakaladığımda, kollarını boynuma doladı, heyecandan göz bebekleri büyüdü ve dudaklarını yaladı. "Sadece bir seçenek seçemem, o yüzden hepsini seçeceğim."

"Utanmazsın, Bayan Lawrence," diyorum, alt dudağını ısırarak.

Her zamanki gibi, ona annesinin soyadını kullandığımda, Serenity bana dünyadaki en güzel gülümsemeyi gösterir. "O zaman neyi bekliyoruz?"

"Sana bir sürprizim olduğunu söylemiştim."

"Seks değil mi?" diye soruyor, ama yanakları kızarıyor. Kafamı sallıyorum. "Aile toplantısı."

"Bu saatte mi? Ama New York'ta saat sabah yedi," diyor, saat farkını hızla hesaplayarak.

"Evet. Gel, uzun sürmez."

Yaklaşık bir hafta önce, Serenity New York City Ballet'teki ilk sezonunu tamamladı. İlk başta, geri dönmek istediğini söylediğinde, yaşadığımız onca zorluğun ardından bunun çok fazla baskı yaratacağını düşünerek gerildim.

Yanılmışım. Dansa dalmak, onun devam ettiği terapi bile başaramayacağı bir hızla onu kurtardı.

Adadaki evimin ana oturma odasına vardığımızda, 85 inçlik televizyonun açık olduğunu ve tüm ailemizin yanı sıra Debra'nın da küçük karelerde görüldüğünü fark edince yüzündeki şaşkınlığı gördüm.

"Merhaba millet," diyor kızım. Her zamanki gibi, aynı anda çok fazla insana maruz kaldığında utangaçça el sallıyor. Serenity'nin *New York City Ballet'in baş balerini* kişiliği ile aile kızı davranışları arasındaki fark inanılmaz.

O, sadece kamuoyunda bir figür olarak profesyonel kişiliğini sergiliyor. Evde ise bana karşı yüzde yüz açık ve bencil bir pislik olduğum için bu beni çok mutlu ediyor.

O ne olduğunu sormadan, onu bana doğru çeviriyorum ve aynı hareketle ayaklarının dibine diz çöküyorum. Ailemdeki kadınların bir şeyler söylediğini duyuyorum, ama konsantrasyonum yüzde yüz onda.

"Adının ne olduğu umurumda değil," diye başlıyorum, kimlik değişikliğini öğrendiğimizden beri ona söylediğim şeyi tekrar ederek. "Hangi dünyadan geldiğin, soyadının ne olduğu, ya da gördüğüm en çirkin ayak parmaklarına sahip olman umurumda değil... Benim için sen tamamen mükemmelsin. Başından beri, ne yakaladım benim dikkatimi çekti nasıl gerçek, tutkulu, ve

Hayatında yaptığın her küçük şeye ne kadar bağlı olduğunu biliyorum. Sana ihtiyacın olduğunu düşündüğüm zamanı verdim ve kardeşlerim, seni kendime ait yapmak istediğim arzuyu kontrol etmek benim için ne kadar zor olduğunu doğrulayabilirler. Ama artık daha fazla bekleyemem. Evlen benimle, Serenity. Karım ve çocuklarımla annesi ol.

Ne söyleyeceğimi prova etmemiş olsam da, ne *yapacağımı* küçük bir senaryo halinde çalışmıştım, şimdi ona yüzüğü verme zamanı gelmişti, ama Serenity ile ilgili hiçbir şey öngörülebilir değildir. Ona olan aşkım kurallara uymaz, bu yüzden bana kutuyu almam için bile zaman tanımaz. Hala ayakta dururken kollarıyla boynuma sarılır ve bana tutunarak ağlar.

"Seni seviyorum, Ares. Belki benim bazı parçalarım her zaman eksik kalacak, yol boyunca kaybolan parçalar. Ama sana olan hislerim tam. Sen benim için mükemmel birisin. Evet, senin olmak istiyorum."

Serenity

EPİLOG 1

BELKİ DE BEKLEMELİYDİK. Bir yerlerde, gelinler için bir el kitabında, her şeyi yavaşça yapmanız gerektiği yazıyordu: düğün mekanını seçmek, partiyi dikkatlice planlamak, her şeyin mükemmel olmasını sağlamak.

Ancak Ares ve ben mükemmelliği hayal etmiyoruz. Biz gerçek bir şey istiyoruz. gerçek bir şey istiyoruz.

Aşkımız, kusursuz çiçek tarhları ve mükemmel peyzajlarla süslenmiş çiçekli bir yol değildir.

Yol engebeli, birkaç kaya yerinden çıkmış, bazı yerlerde takılıp düşme tehlikesi var ve çok fazla kavga oluyor.

Bazen, benim için her şeyi karar verebileceğini ve vermesi gerektiğini varsayan kibirli tavırları, onu öldürmek istememe neden oluyor.

Bazen, bana bakabileceğini ve bakması gerektiğini, beni koruyabileceğini ve sonunda bazı sınırları aşabileceğini varsayan kibirli tavırları, onu daha da çok sevmeme neden oluyor.

O mükemmel değil. Ben de mükemmel değilim. Yine de, biz birbirimiz için yaratılmışız.

Adamızda bir düğün yapmaya karar verdim — evet, o bizim dedi, ben de itiraz etmiyorum. Ne zaman mücadele edeceğimi öğrenmişimdir.

Büyük bir şey istemiyordum, sadece kariyerimin en kötü anlarında yanımda olan insanlar olsun istedim. Hayatın bana verdiği arkadaşlar, hiç sahip olmadığım aile.

İstediğim tek aile, çünkü her geçen gün JeAnne'i unutmak için çok uğraşıyorum.

Savcıyla anlaşma yaptı ve işlediği suçların sayısına göre nispeten hafif bir ceza aldı: yirmi yıl

ve on yıl sonra şartlı tahliye imkanı.

Sonsuza kadar hapiste kalması ya da yarın çıkması umurumda değil, çünkü benim için o artık yok.

Geçen gün hatırladığım bir şey var, sadece Ares'e anlattığım bir şey. Geçmişimi araştırırken, hiç kayıtlı olmadığımı öğrendim, ama Serenity dışında başka bir isimle çağrıldığımı hatırlamıyorum. Ares'ten avukatı ona ziyaret edip, kayıtlı olmasa bile başka bir adım olup olmadığını sormasını istedim.

Onun cevabı, patronunun kızıyla benzerlik gösterdiğim için bana hep onunla aynı isimle seslendiği yönündeydi. Kayıtlı olmasam da, ben zaten Serenity'dim.

Avukat bize bulduklarını anlattığında, Ares ve ben aynı sonuca vardık: Başından beri Edgar Hazen ile işbirliği içindeydi. Belki de bu değişim onun fikriydi.

Bunu asla bilemeyeceğiz ve artık bunun bir önemi de yok.

Kapının çalındığını duyuyorum ve açılmadan önce gülümsüyorum, çünkü kim olduğunu biliyorum. Arkadaşlarım ve çocuklar az önce gittiler, yani sadece Hades olabilir.

"Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, yanına gidip ona sarılıyorum. O kaskatı kesiliyor ve "hissetmeye" izin vermeyen kayınbiraderim için kalbim üzüntüyle parçalanıyor.

"Neden beni düğününde damat babası olarak seçtiğini asla anlayamayacağım, Serenity."

"Çünkü sana ve kardeşine ihtiyacım olduğunda, benim kahramanım sendin, Hades."

Elmer'in ölümüne neden olan Kostanidis Group'un çatısındaki olaydan sonra, Hades ve ben yakınlaştık. Tabii ki benim ısrarımla.

Ailesiyle birlikteyken bile yalnız göründüğünü fark ettim ve yalnızlık konusunda çok şey bildiğim için onun yalnızlığını görmezden gelemem.

"Seni korumak bizim görevimiz,"

diyor. "Ve sevmek?"

Bana cevap vermiyor. Kolunu uzatıyor ve benimle birlikte süitten çıkıp, beni kardeşine teslim etmek için sahilde kurulan sunaklara doğru yöneliyor.

Ares'in yaklaştığını görüyorum ve her zamanki gibi kalbim bir an duruyor. Birkaç dakika içinde "sonsuz dek" sürecek hayatımın başlayacağından emin olmak, beklentiyle vücudumu titretir.

Nişanlım bize ulaşmadan önce, Hades eğilir ve "Ben sevemem, Serenity" der.

"Yanılıyorsun. İçinde çok fazla sevgi var ve bir gün şanslı bir kişi bu sevgiyi alacak."

Cevap vermez. Her zamanki ciddi yüz ifadesiyle alnımı öper ve beni kardeşine teslim eder.

"Sahibim olmaya hazır mısın?" diye şaka yapıyorum, çünkü otoriter Yunanlı patronumu kızdırmanın bir zararı yok.

Ama Ares, kendisi olduğu için, bunu geçiştirmez. "Sahipliğimi resmi hale getirmeye hazırım. Sen her zaman benimsin."

Ares

EPİLOG 2

O adada kalmak istiyordu.

Dünyanın herhangi bir yerine seyahat edebilirdik, ama Serenity balayımız için Yunanistan'ı seçti. Bana en güzel anılarının burada olduğunu söyledi.

Banyodan çıkıp bana doğru tamamen çıplak olarak yürürken, karımın kendini bana teslim etmeye hazır halini gördüğümde daha az açgözlü tepki verebilecek miyim diye merak ediyorum.

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm, arzum çoktan kontrol edilemez hale gelmişti, durdurulamaz bir çığ gibi. Vücudum gergindi, kaslarım çeliğe dönüşmüştü.

Yüzünü avuçlarım ve başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum. Serenity dudaklarını ayırıyor, başparmağımı dişlerinin arasına alıyor, ucunu yalıyor, alay ediyor.

Saçlarına uzanıyorum, yumruğumla saçlarını büküyorum; onu sabit tutarak dudaklarına saldırıyorum.

dudaklarına saldırıyorum.

Küçük parmaklar çeneme dokunur; göğüsleri bana sürtünür.

Diğer elimi kıkına kaydırıyorum, arkadan amını okşuyorum.

Girişini okşuyorum, o da nefesini kesiyor, inliyor ve ağzını aldığımında öpücüğüme hevesle karşılık veriyor.

"Sen çok lezzetlisin. İkinci sefer hak ettiğin gibi sikip atacağım seni, ama şimdi, seni sertçe sıklamak istiyorum." Onu yatağa götürüp eğilmesini sağlıyorum, yüzü yatağa, kıkı bana dönük.

Çömelip, sayısız kez aldığım ve bana seks kadar zevk veren amından kıkına kadar emiyorum.

"Seni ağzımda boşaltacağım. Hızlı ve yoğun olacak, aşkım."

Onu kalçalarından tutuyorum ve kokusu başlı başına bir afrodisyak. Tatlı, ıslak am.

Yüzümü onun cinsel organına daldırıyorum, kendimi onun şehvetiyle kaplıyorum. Klitorisini dişlerimin arasına aldığımnda, zevkten inleyerek nefesini kesiyor, dudaklarıma karşı titriyor ve yoğun bir şekilde doruğa ulaşıyor.

"Çok lezzetli. Artık beni almaya hazırsın."

Ayağa kalkıyorum ve bacaklarımla onun bacaklarını ayırmaya zorluyorum. Ayağa kalkarak yüzünü yatağa bastırıyorum ve sıkı amına taşaklarımin dibine kadar giriyorum.

Derin ve ritmik bir hamle ile her girdiğimde ellerinin çarşafı sıkıca kavradığını görüyorum.

"Sana deli oluyorum, Serenity." "Ben de sana deli oluyorum, kocacığım."

Onun yeni kazandığım unvanı ilk kez kullandığını duymak beni bir Neandertal gibi hissettiriyor.

Kalçalarını tutup hızlı vuruşlarla içine giriyorum.

O ıçıklık atıyor ve beni sıkıca sarıyor.

Elimi onun altına kaydırıp kıvrımlarını açıyorum ve kendimi onun hassas klitorisine adıyorum.

"Oh..."

"Lanet olsun, çok azgınsın." Durmadan bir avuç saçını tutuyorum.

Sikiş kirli ve belki de düğün gecesi için biraz sert, ama o daha fazlasını istiyor.

Geri çekilip tamamen çıkıyorum ve tekrar dalıyorum, gittikçe daha hızlı vurarak, vücudunun içine birkaç kez giriyorum.

Onun amına giriyorum, acımasızca sikiyorum. Penisimde küçük kasılmalar hissediyorum. "Gel benimle, yaramaz kız."

Orta parmağımla klitorisini sürekli masaj yapıyorum, vücudunun içine her girişimde zevk alıyorum.

Kasılmalar artıyor ve benim isteğim hayvani bir hal alıyor.

Saniyeler sonra, inliyor ve vücudunu öne doğru iterek boşalıyor.

Ona birkaç kez daha girip çıkıyorum ve sonra sınıırma ulaşıyorum.

Onu kalçalarından tutup boşalıyorum, onu spermimle dolduruyorum, ama bu yetmiyor, bu yüzden sikimi dışarı çıkarıp kendimi ovuyorum, böylece başka bir sperm fişkırması onun kalçalarına yayılıyor.

Kendimi yatağa atıyorum ve onu da yanıma çekip vücudumun üzerine yatırıyorum. "Seni seviyorum, Serenity Kostanidis. Her zaman ve sonsuza kadar."

"Seni seviyorum ve sana deli oluyorum, Ares Kostanidis. Son nefesime kadar senin olacağım."

On yıl sonra

Onu ilk kez dans ederken gördüğüm gibi, Serenity'nin *Uyuyan Güzel* ile sezonu kapatışını izlerken büyüleniyorum.

Bir zamanlar gelecek vaat eden bir dansçı olan kız, şimdi dünyanın dört bir yanındaki sahnelerin mutlak kraliçesi.

Ama Serenity'm sadece sahnede izleyicileri büyüleyerek gösteriye hakim değil. O, hayatımızda da hüküm sürüyor: anne, eş, sevgili, arkadaş. O, tek bir kişide tüm özellikleri barındıran birisi.

Hikayesi çalınan kız artık kendi kaderinin efendisi. İki çocuğumu kucağıma alıp sahne arkasında çıkıyorum, ilham perimizle tanışmaya hazırım.

Serenity beni, Hunter'ı ve Becker'ı tamamen ayaklarının dibinde tutuyor.

Yakında ailemiz Liz adında bir kızın gelişiyile büyüyecek ve bu yüzden eşim

kariyerine son verme kararı aldı. Bugün sadece sezonun sonu değil, aynı

zamanda başarılı bir yolculuğun taçlandırılmasıdır.

yolculuğun taçlandırılmasıdır.

"Annem ağlıyor," diyor en büyük oğlumuz Hunter. Altı yaşında ve hala sevinç gözyaşlarını üzüntü gözyaşlarından ayırt edemiyor.

"Çok heyecanlı."

"Artık dans etmeyeceği için mi?"

"Hayır, anneniz dans etmeyi asla bırakmayacak. O bizim özel dansçımız. Annem mutluluktan ağlıyor." Ve bunun doğru olduğunu biliyorum. Bu ani bir karar değildi. Serenity, balerinlik kariyerine bilinçli bir şekilde son vermek, daha doğrusu değiştirmek istediğine karar verdi.

Debra gibi, o da bizimle daha fazla zaman geçirebilmek için öğretmenlik yapmak istiyor. Onu ne kadar takip etmeye çalışsam da, çocuklar rutine ihtiyaç duyar ve

her ayrılıkta, konsantre olamayacak kadar acı çekiyor.

Bir zamanlar onun mutlak tutkusu olan şey, bir ıstırap kaynağına dönüştü.

Bunun olduğunu gördüm. İkiye bölündüğünü fark ettiği anı tam olarak biliyordum ve o bana söylemeden önce kararının ne olacağını da tahmin etmiştim.

Bizi gördüğünde koşarak bize gelir. Hayatındaki üç erkek olarak ona üçlü bir kucaklaşma veririz.

"Ağlama anne," diyor Becker, yanağına öpücük kondurarak. "Endişeleniyorlar," diyorum.

"Annen çok cesur olmak zorunda kaldığı için ağlıyor," diyorum. Çocukları dadılara teslim edip Serenity'yi kollarıma alıyorum. "Liz büyüdüğünde, gelecekte tekrar gelmek isteyebilirsin."

"Hayır, Ares. Hayalimi sahnede çoktan gerçekleştirdim. Şimdi anılar yaratmak istiyorum. Bir eş ve anne olarak hayalimi sonuna kadar yaşamak istiyorum."

Bonuslar

İlerleyen sayfalarda, bu serinin yakında çıkacak kitabından ve yakında yayınlanacak başka bir kitaptan bonuslar bulacaksınız.

Hades Kostanidis

BONUS

HADES! *Geri dönmüştün.*

Onu kucığıma alıyorum ve o boynuma sarılıyor. Duygusallığa kapılan bir adam değilim, ama üç aylık Yunanistan seyahatinden döndüğümü öğrenen hizmetçimizin torununun gözyaşları beni duygulandırıyor.

Hey, ben yokken uslu durdun mu?

Çok iyi, çünkü benimle gurur duymanı istedim.

Emin olmak için yokluğumda olan biten her şeyi gözden geçirmem gerekecek.

Burnunu sevimli bir şekilde buruşturur.

Yalan söylemem Hades, sana asla yalan söylemem, çünkü seni seviyorum.

Sen benim süper kahramanımsın.

Saniyeler sonra, gülümsemesi kaybolur, yüzü genç bir kadının yüzüne dönüşür.

Şimdi, solgun, tabutunda yatıyor ve göğsüm parçalanıyor gibi hissediyorum.

Aniden gözleri açılır.

Beni korumadın, Hades.

Bu cümle sonsuza dek tekrarlandı ve ben onun yanıldığını, ona her zaman göz kulak olacağımı söylemek istedim, ama bu doğru değildi.

O gitmiştir.

Bu kabusu gördüğüm her seferinde olduğu gibi, soğuk terler içinde uyanıyorum ve bunun gerçekten olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. Bu sadece bir kabus değildi.

Çıplak bir şekilde kalkarım ve pencereye doğru yürürüm, geceye bakarım.

Asla vazgeçmeyeceğim, Pam. Sana yaptıklarının bedelini ödeyecekler. O hain hapiste çürüyecek ve hayatının geri kalanında seni hatırlayacak.

Athanasios

BONUS

Aşka İNANMIYORUM.

Onu istiyorum ve dünyamdaki her şey gibi, onu da elde edeceğim.

Brooklyn Foster komadayken, aileme ait hastanede çalışan çoğu meslektaşım ve onun vakasını tartıştığım diğer beyin cerrahları, onu hayata döndüreğim yönündeki görüşüme karşı çıktılar, ama ben onların yanıldıklarını biliyordum. Arkadaşlarımdan bana Tanrı lakabını takmalarına şaşmamalı.

İlk başta onu uyandırmak zordu, ama uyuyan kadının odasına her girdiğimde, içimdeki ilkel bir ses haykırıyordu: *O benim*.

Brooklyn direniyor, ama ikimiz de biliyoruz ki er ya da geç bu kedi fare oyunu sona erecek.

Ve sadece bir kazanan olacak.

Madeline Turner

BONUS

LONDRA

Asansör yukarı çıkarken, beşinci kez aynaya bakmayacağıma yemin ederim, ama kararlılığım çöker.

Ya dişlerimde ruj izi varsa?

Gerçekten buradayım. Zoe, *Şeyh* Kamal adlı bu adamın benimle şahsen görüşeceğini söylediğinde inanmadım. Gerçekçi olmayan beklentilerim yoksa, onun beni görmek istemesi iyi bir şey, değil mi?

Aynaya bir kez daha bakıyorum.

Tanrım, bu bir takıntı gibi. Ama kendimi çok güzel hissediyorum.

Zoe'nin benim için seçtiği koyu gri, diz boyu kalem etek ve beyaz ipek gömlek ile tam bir yönetici görüntüsündeyim.

Zarif ve profesyonel. Hafif seksi, dedi bana.

Gözlerimden bir tutam saçımı üfleyerek uzaklaştırıyorum. Annemin her zaman ısrarla yaptırdığı bu Chanel saç kesimi beni sinirlendiriyor ve saçımı uzatmaya karar veriyorum.

Asansör varış noktasına ulaşıyor ama ben kıpırdamıyorum. Güvensizliğim tüm gücüyle geri geliyor.

Kapı açılır ve sekreterlerden biri olduğunu düşündüğüm bir kadın benim çıkmamı bekler. Hâlâ katatonik haldeyim, o da bana deliymişim gibi bakar. "Günaydın, Bayan Turner."

"Günaydın," diyorum dikkatlice. Çok hafif disleksim olduğunu dürüstçe söylemiştim, ama yavaş konuşmak annemin eleştirilerinden kaçmak için edindiğim bir alışkanlıktı. "Bay Kamal ile görüşme için geldim."

"*Şeyh* Kamal," diye düzeltiyor beni. Ah!

Beni baştan aşağı süzer ve ben bu kadından hemen hoşlanmam. Sonra Zoe'nin bana söylediği şeyi hatırladım.

Onların seni korkutmasına izin verme.

Tamam, hadi bakalım, diyorum kendime. Hazırım.

Gergin bir şekilde asansörden çıkıyorum, ne yaptığımı umursamadan, ve görünüşe göre yanlış yöne dönmüşüm çünkü birine çarpıyorum.

Yüksek tiz bir çığlık attım, ama bunun korkuyla ilgisi yoktu, her şey gömleğimin önüne sıçrayan sıcak kahveyle ilgiliydi.

Cildim yanarken, düşünmeden gömleğimi yırtıp attım. Kaynar sıvı göğüslerimi yakıyordu ve ancak kahkahalar duyduğumda, herkesin benim istem dışı *striptizime* dikkatini verdiğini fark ettim.

Ancak, bana öfkeyle bakan biri vardı. Onun kim olduğunu biliyorum.

Kamal Hafeez.

İşverenim. Ya da artık eski işverenim demek daha doğru olur.

D.A. Lemoyne tarafından yazılmıştır.

[Tycoon'un Takıntısı \(Lykaios Ailesi'nin Birinci Kitabı\)](#) ..

[Aşk ve İntikam Hakkında \(Lykaios Ailesi'nin İkinci Kitabı\)](#) .

[Sözleşmeyle Baştan Çıkarılmak \(Kostanidis Ailesi'nin Birinci Kitabı\)](#)

[Sırlar, Yalanlar ve Aşk \(Kostanidis Ailesi'nin İkinci Kitabı\)](#) .

[Ona Takıntılı \(Kostanidis Ailesi'nin Üçüncü Kitabı\)](#) ..

[Onun Affı İçin Her Şey \(Kostanidis Ailesi Dördüncü Kitap\)](#) ..

Kibirlinin Teslimiyeti (Beyaz Tanrılar Serisi, Birinci Kitap) – Yakında

Merhametsiz Kibirli (Beyaz Tanrılar Serisi, İkinci Kitap) – Yakında

Kibirlinin Kurtuluşu (Beyaz Tanrılar Üçlemesi'nin Üçüncü Kitabı) – Yakında Çıkacak

Yazar Hakkında

D.A. Lemoyne, Ağustos 2019'da ilk kitabı *Seduzida* ile yazmaya başladı. O zamandan beri, okuyucuların daha fazlasını okumak için geri gelmesini sağlayan birkaç kitap ve birkaç popüler seri yazdı.

Henüz sekiz yaşındayken, edebiyat öğretmeni olan büyükannesi onu kitapların dünyasıyla tanıştırdı. Büyükannesinin dairesinin arka odasında kişisel bir "kütüphanesi" vardı ve Lemoyne kitaplara hemen ilgi duydu. Büyükannesi onun ilgisinden o kadar etkilendi ki, tüm koleksiyonunu ona hediye etmeye karar verdi.

Lemoyne, kocası ve köpeği Cookie ile Kuzey Carolina'da yaşıyor. Yazmayı ve yemek yapmayı seviyor ve evinde her zaman arkadaşları ile vakit geçiriyor.

Lemoyne'nin hikayeleri, okuyucuların dikkatini çeken muhteşem olay örgüleriyle ünlüdür. İnsanlar, erkek ana karakterlerinin tutkusu ve kadın kahramanlarının gücünü çok seviyor.

Aşkın gücüne güçlü bir şekilde inanır. En büyük tutkuları arasında okumak ve yazmak vardır, bu da ona insan duygularının derinliklerine dalma ve okuyucularla derin bir bağ kuran, iç açıcı hikayeler yazma imkanı verir.

İletişim: dalemoynewriter@gmail.com

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Alıntı Telif](#)

[Hakkı](#)

[İllüstrasyon](#)

[Sosyal Medya](#)

[Tanıtım Yazısı](#)

[Yazarın Notu](#)

[Serenity.](#)

[1. Ares](#)

[2. Ares](#)

[3. Ares](#)

[4. Serenity.](#)

[5. Serenity.](#)

[6. Ares](#)

[7. Serenity.](#)

[8. Kötülük](#)

[9. Ares](#)

[10. Serenity.](#)

[11. Ares](#)

[12. Serenity.](#)

[13. Ares](#)

[14. Serenity.](#)

[15. Serenity.](#)

[16. Serenity.](#)

[17. Serenity.](#)

[18. Ares](#)

[19. Serenity.](#)

[20. Ares](#)

[21. Serenity.](#)

[22. Serenity.](#)

[23. Ares](#)

[24. Ares](#)

[25. Serenity.](#)

[26. Serenity.](#)

[27. Ares](#)
[28. Serenity.](#)
[29. Ares](#)
[30. Ares](#)
[31. Kötülük](#)
[32. Ares](#)
[33. Serenity.](#)
[34. Serenity.](#)
[35. Ares](#)
[36. Serenity.](#)
[37. Ares](#)

[İllüstrasyo](#)

[nu](#)

[38. Serenity.](#)
[39. Ares](#)
[40. Ares](#)
[41. Serenity.](#)
[42. Ares](#)
[43. Serenity.](#)
[44. Ares](#)

[İllüstrasyo](#)

[nu](#)

[45. Serenity.](#)
[46. Ares](#)
[47. Serenity.](#)
[48. Serenity.](#)
[49. Ares](#)
[50. Ares](#)
[51. Serenity.](#)
[52. Ares](#)
[53. Ares](#)

[Serenity.](#)

[Ares](#)

[Bonuslar](#)

[Hades Kostanidis](#)

[Athanasios](#)

[Madeline Turner](#)

[D.A. Lemoyne'nin diğer](#)
[eserleri Yazar hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

